

КИТ ДАЛТОН ЗАКОНЪТ НА МОРГАН

Превод: Димитър Генов

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Морган стовари кофата върху главата на Йънг Тикнор и се нахвърли върху него, твърдо решен да очисти това гадно копеле. Йънг Тикнор започна да крещи за помощ и Сид Сефтън се намеси, опитвайки се да накара Морган да спре, защото тъкмо преди миг генерал Хауърд се появи на двора пред къщата. Морган обаче беше прекалено зает и не го беше зърнал. Стовари няколко тежки юмука, докато го смъкна на земята, след което започна да го рита с ботушите си където свари. С пухтене като претоварен локомотив, Сид сграбчи Морган и изсъска в ухото му:

— Генерал Хауърд е точно зад теб и гледа какви ги вършиш! Хайде, спри се!

На Морган обаче не му се слушаше. Йънг Тикнор не заслужаваше нищо друго, освен смърт за това, че беше изсипал една кофа с лак върху новите му ботуши, купени чак от Сан Антонио. Или ако не смърт, то поне да го сложи за няколко часа върху мравуняка. Не, не му се искаше да спре и Сид напразно се опитваше да го застави, но след малко утихна. Когато обърна глава, наистина видя стария си приятел, генерал Оливър Хауърд, който го гледаше с неодобрение.

Генералът, известен като читателя на Библията Хауърд, беше загубил дясната си ръка по време на Гражданската война. Сега вече минаваше шестдесет години. Беше стар и пенсиониран. Върху шинела си беше наметнал шал, защото, макар и в края на май, в Айдахо вятърът все още беше студен. Морган не беше виждал генерала от десет години.

До генерала седеше Шанди Гибонс — бивш нюйоркски сержант главорез, който беше участвал във войната през 1869, снажен ирландец със загоряло лице и със сини очи. Когато беше младеж, Гибонс работеше само когато не беше някъде да безчинства с бандите от Боуъри. Започна да работи при генерала, след като старото момче загуби ръката си, и с него вече беше цели двадесет години. Гибонс никъде не се придвижваше с револвера си „Грийнър“ и 0.50

калибровата си пушка „Шарп“, която гледаше да му е постоянно подръка. Опасни оръжия за опасен човек.

Морган го познаваше от войната с индианците нез перс преди десет години. Всеки, който искаше да се срещне с генерала, първо трябваше да мине през този забележителен главорез. Още тогава не харесваше Морган и това и сега личеше на физиономията му.

— Ей сега идвам при вас, генерале — каза Морган и вдигна кофата, която беше нахлупил на главата на Йънг Тикнор.

— Боже Всемогъщи! Момче, трябваше да внимаваш повече с тази кофа с лак. — На устата му се въртяха други думи, но Генерал Хауърд не обичаше лошия език.

— Лакът е предназначен за дървения материал, а не за ботушите ми.

Новите му ботуши бяха подгизнали от жълтата маслоподобна течност. Тези ботуши му струвах доста пари и доста време, докато ги припечели, и сега отново го обзе желанието да убие Тикнор, но се отказа.

Генералът започна да слиза по стъпалата и каза с благ глас:

— Всичко е суета, Морган, модните ботуши и всичко останало.

Морган знаеше, че нямаше никакъв смисъл да му помага. Същото се отнасяше и за Гибонс. С една ръка или не, генералът искаше да се справя сам. Но Морган виждаше, че все пак годините си казваха думата, и това си личеше само по хлътналите бузи и побелялата брада.

Стиснаха си ръце.

— Кажу здравей на стария си приятел Шанди Гибонс — каза след това генералът.

Морган кимна.

— Хубаво е, че те виждам. — Това му стигаше.

— Също и аз — отвърна му Гибонс, като зяпаше разсеяно конете в конюшнията. Устата му се разтегна насмешливо.

Морган изпита невероятно желание да изрита този ирландец навън, но вместо това каза:

— Защо не влезете вътре да хапнете?

— Ядохме по пътя. — Никаква благодарност от това свирепо копеле. — Само ще назобя коня и ще го напоя. — Гибонс поспря за миг. — Ако имаш биричка обаче, може да пийна една.

— Битси ще се погрижи за теб.

— Битси, а? — Още една насмешлива усмивка. Какво, по дяволите, искаше този? И след това изведнъж се сети. Гибонс сигурно си мислеше, че Битси е жена, а всъщност така викаше на стария дребен китаец готвач.

— Една бутилка, Шанди — каза генералът ядно. Обърна се към Морган. — Искан това наистина да е порядъчно гости, но ще се наложи да си тръгваме. Най-добре ще е още преди да се стъмни.

Мъжете чакаха да бъдат запознати със стария, но известен воин и се чувстваха някак неловко, когато му стискаха ръката. За повечето хора в Айдахо той винаги си оставаше героят от войната с нез перс през 1877 година. Йънг Тикнор, все още с коса и лице, целите в лак, отстъпи назад, като мислеше, че най-разумното е да стои настрана от Морган. Но накрая пристъпи напред като куче, което е ухапало стопанина си и сега чака да го накажат за това.

— Май че дойдох навреме — каза генералът, като му стискаше ръката. От ръкостискането и неговата ръка стана хлъзгава от лака. За това заслужаваше ритник в слабините, помисли си Морган. Генералът обаче само попита:

— Да не би да имате някаква връзка с фамилията Тикнор от Бостън?

— Ни най-малка, сър — отвърна Йънг Тикнор.

Морган се съмняваше дали момчето все пак знае къде е Бостън. Странен като никой досега, той не беше чак толкова тъп и загубен, колкото изглеждаше, когато подхождаше глупаво. Като това да изсипе лак върху чисто новите му ботуши, като това да падне от покрива, когато Сид го прати горе, за да провери някакъв теч на комина, и още много други подобни. Изглеждаше, че това момче беше с две леви ръце. Не можеше да извърши и най-простата работа, без да забърка нещо. Това, за което го биваше обаче много добре, беше да стреля с оръжия, особено с ловджийска пушка, и като че ли единствено това го интересуваше. Момчето беше лудо на тема оръжия и по-голямата част от заплатата си даваше за муниции. Всяка неделя отиваше в близката горичка и се учеше да стреля по цели. Един път, когато вървяха през някакви храсти, застреля гърмяща змия точно в главата. Всичко беше едно мълниеносно движение, изстрел и змията вече беше мъртва.

Понякога доста затрудняваше Морган, като го поставяше в лоша позиция, и той се чудеше как да постъпи по-нататък.

Като влизаше в къщата, генералът каза:

— Предполагам, се чудиш какво все пак правя тук, но не мога да ти кажа нищо пред толкова хора.

— Мъжете са сигурни — отвърна му Морган.

— Предполагам, но това е нещо само между теб и мен. Ти си добър скаут, най-добият, който някога съм имал. Но виж, теб познавам, но тях — не.

В къщата беше студено и Морган отиде да вземе малко нацепени дърва. Подпалките веднага пламнаха. Генералът се настани в едно старо кресло и протегна с облекчение крака напред.

— Хубаво местенце си имаш — каза той, оглеждайки широката стая, покрита с дебели дъски, в единия ъгъл на която имаше огромно огнище. — Винаги си казвал, че искаш да си направиш свое собствено ранчо. Мисля си вече, че си го намерил.

— Май има такова нещо — отвърна му Морган и си помисли колко труд му костваше да построи Спейд Бит. След всичките тези години след войната с нез перс те поддържаха връзка единствено чрез писма, в които не казваха кой знае колко. Генералът не си падаше много по тях, същото се отнасяше и за него. Морган никога не беше споменал за двата или трите пъти, когато всичко беше тръгнало с главата надолу. Не можеше да си позволи да хленчи за такива неща пред стар приятел.

— Сигурен ли си, че не си гладен? Чаша кафе? — попита той.

— Не, кафе не. Знаеш, че не мога да пия нищо, което съдържа стимуланти. Но все пак ако държиш, имаш ли малко мляко? Знаеш ли, че то спомага срещу високо кръвно, а? Най-здравословното питие.

Генералът си беше спечелил името на капризен човек и обичаше да му угаждат. Морган веднага извика Битси и му нареди да донесе чаша мляко и една бира. Генералът измъкна дебела пура от предното джобче и отхапа единия ѝ край. След малко китаецът донесе и млякото и той започна с наслаждение да пие.

— Хубаво и гъсто — вкусно е — каза той. Огънят започваше да стопля стаята.

Морган никога не можеше да разбере защо някой със здрав разум все пак ще се реши да пие тази гадост. Не беше чак толкова гадно,

колкото конската пикня, която обаче му спаси живота в една пустиня, но се доближаваше доста до нея на вкус.

— Все още ли се гордееш с бирата, която правиш, а? — попита генералът, след като свърши млякото. След това запали пурата.

— Не, не чак толкова, колкото по-рано — излъга Морган, надявайки се по този начин да не предизвика завистта на заклетите пиячи на бира.

Генералът смукна няколко пъти от пурата, за да я разпали.

— Радвам се да го чуя. Честно казано, не е чак толкова лошо, колкото уискито, но все пак си е достатъчно гадно. Както и всички останали алкохолни питиета.

Морган се усмихна леко.

— Чувал съм, че същото се говори и за пушенето.

— Глупости! Мислиш ли, че щях да пуша, ако това беше лошо за мен? Истината е, че пушенето е добро за човека. То успокоява ума, спомага за рефлексите и ясната мисъл, да не казваме и как влияе на храносмилането.

Морган се чудеше колко ли още дълго генералът щеше да продължава по този начин. Може би наистина възрастта вече си казваше думата. Но в следващия момент той разбра, че е сгрешил, защото генералът започна да говори за целта, заради която бе дошъл.

— Разбира се, знаеш кой е Седрик Холидей. За по-кратко му викат Дрик.

— По-добро е, отколкото Сийди — отвърна Морган. Генералът като че ли не беше настроен за шеги.

— Да. Познаваш ли го? Морган кимна.

— Познавам го. Че кой не го познава? Мини, ферми, дъскорезници, овощни градини, една банка, вестници, теснолинейка, човек на търговията, започната от баща му. Дрик от най-богатите мъже на Айдахо, а може би и най-богатият или поне така говорят. Искате ли да продължавам?

Генералът кимна и Морган продължи:

— Той започна да говори за заплахата от индианците. Но той винаги е говорил за индианската заплаха, вестниците му също.

— Не и сега — прекъсна го генералът. — Причината, заради която бих път чак от Вашингтон след толкова много години, е точно този Холидей. — Въздъхна леко. — Холидей, колкото и невероятно да

звучи, иска да премахне насила всички племена от Айдахо. Нез Перс, банаките, шошоните, лемхисите, шийпийтърите — по един или друг начин иска да ги изгони. Казва, че нямат място тук, стоят на пътя на цивилизацията.

— Често съм чувал, че малко му хлопа дъската — отвърна му Морган.

— Относно индианците наистина е така. Но иначе изглежда съвсем друг. Естествено, основата за всичко това са парите, парите и силата, личната и политическата сила. До няколко години Айдахо ще стане щат и предполагам, което е малко трудно за вярване, че Холидей ще иска да стане губернатор или първият щатски сенатор от Айдахо. Може и да греша за това, за него по-познато е да използва другите като марионетки, а не сам да се включва в каквото и да е било. Да, да, знам, че от десет години вече не е имало никакъв проблем с индианците, но явно Холидей не вижда това в същата светлина.

— Изглежда, че иска да започне война срещу индианците.

— Може би една малка война, която ще се отрази добре върху репутацията му. От това, което чувам, е полковник от доброволческите отряди, който обича да се перчи със своята нова униформа. Колан и сабя, шапка с перо, всичките тези глупости. Но каквато и война да започне, няма да се окаже малка война. Земите, които имат сега племената, е единственото, което им е останало. И щесе бият за тях, защото няма какво друго да направят. Предпочитат да живеят в мир, нищо че мизеруват в своите земи, но Холидей смята да ги вкара във въоръжен конфликт, който ще може да се уреди единствено чрез намесата на военна сила.

— И как?

Генералът вдигна ръка.

— Тук си доста изолиран. Не си ли чул нищо за така наречените инциденти, които се случиха в различни места в тази територия? Така наречените отстъпници, които се измъквали от резерватите, за да крадат коне и говеда, изгарят мостове и фуража, стрелят по фермерите и говедовъдите. Досега вече са убити шест души.

— Дочух нещо за това — отвърна му Морган, — когато бях последния път в Дженингс, но това е на петдесет мили оттук. Истината обаче е, че от два месеца не съм напускал това място. Това, което съм чул, звучи като обикновените затруднения. Отстъпниците винаги са се

измъквали от резерватите и крадат каквото им падне. Но в повечето случаи ги хващат и ги убиват.

Хауърд измъкна още една пура.

— Тези индианци обаче не са били заловени и убити, защото не са индианци, сигурен съм в това. Вашингтон може да е далече оттук, но добрите хора ми писаха, като ми обясняваха какво знаят или какво подозират. И всичко това ни насочва към едно: Холидей стои зад цялата тази работа. Казвам ти, целта му е да накара хората така да се разгневят, че да започнат да избиват индианци където и да ги видят. А ти знаеш докъде може да доведе това?

Този въпрос нямаше смисъл от отговор.

Генералът помълча за миг, след това продължи:

— Ако се избиват хора, ако се изнасилват жени, ако се изгарят фермите, рано или късно ще се надигне вой за намеса на армията. Местните доброволчески отряди ще бъдат извикани, армията също ще изпрати подкрепления. Но аз сестрахувам повече от отрядите, отколкото от армията. Знаеш какви хора има там. Безделници, крадци, злосторници, побойници и убийци. Ти самият нали беше сержант при тях, преди да се присъединиш към мен.

Морган не обичаше да си спомня за войната с нез перс. Това не беше период, с който можеше да се похвали много.

— И мислите, че ще се стигне дотам?

— Убеден съм в това — отвърна му генералът. — Преди години се случи нещо подобно и в Западен Тексас, но практически зад това не стоеше истинска организация. Ставаше дума за ловци на бизони, изгонени от земята на кивите, които започнаха да убиват бели хора, като си мислеха, че ако започнат открита война, ще успеят да освободят кивите. Но всичко това продължи малко време, след това ловците бяха заловени и обесени.

Морган не знаеше какво все пак иска генералът от него, въпреки че нещо смътно започна да се оформя в главата му. Войната с нез перс беше свършила отдавна, бяха минали цели десет години и всичко, което сега ис-кише, беше да отглежда, купува и продава коне. Но знаеше, че каквото и да беше си наумил генералът, трябваше да го натисне здраво, за да се откаже от тази идея.

— Но как е възможно във Вашингтон да позволят Холидей да постъпи по този начин? — Морган сам знаеше, че въпросът беше

глупав. Но все още нещата не изглеждаха толкова зле и искаше да им се наслаждава поне още малко. — Може ли губернаторът да каже нещо за това?

Хауърд запали края на пурата си.

— Губернаторът е продажен политик без реална власт. Освен това той е купен от Холидей, независимо какво твърди. Истинската власт е във Вашингтон, където Холидей има много приятели в и извън правителството, но най-вече във Военното министерство и Бюрото по индианските проблеми. Има си високо платено лоби. Най-корумпираният мъж във Вашингтон, който хвърля пари наляво и надясно, за да подкупи и други. Ако Холидей си е наумил да смачка индианците и да ги изгони от Айдахо, ще го направи, освен ако не се случи нещо.

— Но къде иска да ги премести? — попита Морган.

— Оклахома, на индианска територия — отвърна му генералът. — Холидей си мисли, че там има достатъчно територия и за тях, което не е вярно. Оклахома вече е препълнена от индианци. Някои от тях са там, откакто Анди Джаксън започна да изселва индианците, за да им взема земите. В наши дни те си имат истински дървени къщи, училища, поне един вестник и така нататък. Можеш да си представиш как ще се почувстват, ако им докарат нецивилизовани червенокожи от Айдахо, това ще е доста горчив хап. Знаеш какво ще се случи.

— Истинска индианска война — кимна Морган, — ако се почувстват много.

— Може би. А аз не мога да направя почти нищо, за да спра това. Вече съм извън армията и каквато и власт да съм имал по-рано, вече всичко е само думи. О, да, имам подкрепата на много добри хора, даже и на няколко конгресмени и сенатори, но, както виждаш, те не се броят. Холидей има пари, а как ще се бориш срещу властта на парите?

— И какво искате да направя, генерале? — попита Морган.

— Нищо, което и ти не искаш.

Морган искаше да се усмихне, но се отказа. За набожен човек старият му приятел можеше да го оплете много внимателно, но и сигурно.

— Но си мисля, че след като ти обясня, ще искаш да помогнеш — продължи старецът. — Направил си си хубаво местенце и не би искал да го загубиш, нали?

Морган пое въздух, за да го прекъсне, но генералът вдигна ръка.

— Прости ми, Морган, не трябваше да го казвам. Знам, че ти не си мъж, който ще се съгласи да се мести, ако сам не го пожелае. Точно така си е, помисли си Морган.

— Искам да ми помогнеш да спрем Холидей — каза генералът, като че ли нищо не е станало. — Ти познаваш тази западна част на Айдахо точно толкова добре, колкото и всеки местен, даже и по-добре. Имам и други хора, които работят в други части на тази територия, но това си е твоя собствена територия, където искам да разбереш какво все пак се крои. На юг оттук са се случили три от тези така наречени инциденти: два — в долината Клиъруотър, един — по протежението на Змийската река. Един мъж е бил убит, едно дете — ранено и една ферма е изгорена. Инцидентът при Змийската река се е случил не много далече от Левистон и градът е нервен. Разбираш ли какво искам да кажа?

Старецът иска да се правя на детектив, помисли си Морган. И това беше в негов интерес, защото ако все пак избухне война на тази територия, няма да може да направи нищо, за да запази фермата си. Предпочиташе все пак да си седи на верандата и да си пие бирата, но явно засега трябваше да го отложи.

— Ще видя какво мога да направя — каза той, като същевременно си мислеше, че Западен Айдахо беше доста обширен район, при това по-голямата част от него все още съвсем дива. — Къде ще бъдете вие, сър? Как да поддържам с вас връзка? Ако не я получите, информацията няма да значи нищо за вас.

Генералът разтри чукачето, което беше останало от ръката му. Правеше го без никаква предизвикателност.

— Ето, това ме притеснява — каза накрая той. — Не можеш да бъдеш едновременно на две места: хем да разузнаваш, хем да ми носиш информация. Ще ти е необходим бърз ездач, някой, който познава района, на който можеш да се довериш. Можеш ли да се сетиш за някого?

— Не веднага — отвърна Морган. — Хората, които работят тук, вършат точно тази дейност — работят. Никой от тях няма да изяви желание да помогне, ако разбере, че може да бъде застрелян за това. Сид, моят помощник, може да го направи, но трябва да остане тук. Ако и него го няма, фермата ще западне.

Явно беше, че генералът не е доволен от отговора му. Когато искаше, можеше да бъде коравосърдечен като змия.

— Важно е да си намериш добър и бърз ездач, преди още да си решил да започнеш да търсиш. — Гласът му беше леко раздразнен, но след това се усмихна. — Не мислиш ли, че понякога се държа доста капризно?

„Ти винаги си бил капризен“ — помисли си Морган.

— Ще помисля за това.

Генералът измъкна часовника си и го погледна.

— След като тръгна оттук, ще се запътя направо към това, което е останало от резервата Лапвай, за да говоря с вождата Латах. Ще го накарам да не отговаря на провокацията. Той не е като вождата Джоузеф, но е най-добрият, който западните нез перс са имали. След като свърша с това, ще отида направо в Боис. Там твоят човек може да ме намери в хотел „Ратдрум“.

— Това е доста разстояние — каза Морган, като си мислеше колко остарял е генералът, колко изморен изглеждаше сега.

Генералът изпъна гръб.

— Но трябва да се направи. Трябва да започна още веднага, но си мисля, че мога да си почина малко. Мислил ли си някога за Джоузеф и войната? Не, предполагам, че не си. А аз, колкото повече остарявам, си мисля все по вече и повече за това. Не приличаше чак толкова на война. Само си помисли: триста индианци нез перс срещу пет хиляди войници и милиционери. Можеш ли да си представиш, ние преследвахме Джоузеф и хората му и успях ме да ги унищожим до крак на тридесет мили от Канадската граница. Хиляда и триста мили и Джоузеф се биеше за всяка една една от тях. Помниш ли кръвта по снега, а?

Морган не каза нищо и старецът продължи:

— Ако трябваше отново да се случи това, щях да ги оставя да избягат, дори да трябваше да ме съдят за това. Хората си мислеха, че съм бил много мек в тази война. Прочете ли книгата ми за войната, а? Пратих едно копие.

— Прочетох я — отвърна Морган.

— Радвам се, че все някой я е прочел. — Генералът прокара ръка по отслабналото си лице.

На Морган не му харесваше това, че вижда своя приятел толкова обезсърчен.

— Генерале — започна той, надявайки се да смени темата, — мислех си как да действам. Идеята ми е да започна да разузнавам, като казвам наляво и надясно, че съм тръгнал да търся нова стока. Няма да купувам, просто съм тръгнал да оглеждам. Това харесва ли ви?

Генералът му хвърли остър поглед, слушаше го доста внимателно.

— Мисля си, че ще е по-добро, отколкото да се облечеш като пътуващ свещеник. — След това издаде хрип, което трябваше да бъде смях. — Прав си, няма смисъл от нещо по-сложно. Имаш ли някаква идея откъде да започнеш?

— В този район най-големият град е Левистон. Казахте, че близо до него е имало произшествие, че градът е разбунен. Мисля си, че е добро местенце за начало.

Генералът се наведе към огъня с такова удоволствие, сякаш не искаше никога да става от това място, а само да стои там и да се топли.

— Така. Това, което може би не знаеш, е, че градският вестник „Градски и местни новини“ е собственост на Холидей. И откакто фермерът беше убит, а дъщеря му — ранена, този вестник вдига голяма врява за това. Неговият редактор, Нийл, е гаден лицемер.

Нещо подсказа на Морган, че приятелят му знае повече, отколкото говори.

— Генерале, вие имате някой, който работи за вас в този град и ви дава информация. Ако ми кажете кой е той, може да ми потрябва за нещо.

Генералът се умълча за момент. В стаята се чуваше само припукването на горящите дърва. Отвън мъжете нещо спореха.

— Тя е жена — каза той накрая, — и в писмото си ме моли за секретност. Всеки отговор до нея трябва да се изпраща до името Абигейл Мийкър. Не трябва да ти казвам повече. Тя е изплашена от това, което може да й се случи.

Морган изчака.

— О, добре — продължи генералът раздражено. — Казва се Лаура Йодер и е репортер във вестника на Холидей. В писмото си, доста внушително по размер, тя пише в какво подозира Холидей. Но

си мисля, че това, което е писала, няма да ти е от голяма помощ. Ето защо не искам да я замесвам.

Морган стана неспокоен.

— Какво ти е казала?

— Този Холидей се опитва да започне война с индианците, това може да го прескочим. Между него и редакторът Нийл постоянно се обменят телеграми, но всичките са закодирани по някакъв начин. Не, не обикновен код, а нещо по-особено. Нийл държи постоянно в офиса си големи количества пари, толкова много, че е поставил въоръжена охрана през нощта. Много хора, които досега никога не е виждала, често идват и си отиват от офиса, повечето извън работните часове. По думите това са били мистериозни мъже.

Морган вече започваше да си оформя мислена картина за тази нервна клюкарка: около четиридесетте, с големи зъби, дълъг нос, а косата ѝ вечно свита в кок.

— Какво толкова им е било тайнственото? Да не би да са носили дълги черни наметала и маски, а?

Генералът почеса носа си:

— Е, е, Морган, просто ти казвам какво е писала. Признавам си, че може и да си измисля нещо, но въпреки това е смела жена. Обещай ми, че няма даже да се приближаваш до нея.

Морган кимна.

— Каквото кажете, сър. — Нямахте смисъл да обещава, това винаги го караше да се чувства глупаво. Да се довери на жена, която пише за тайнствени мъже, означава да си подпише смъртната присъда. — Както и да е, колкото се може по-скоро ще се заема с това.

Хауърд се изправи с мъка.

— И да не забравиш за бързия ездач.

— Вече имам наум един — отвърна Морган.

— Знаем, че ще е добър, вярвам ти — отвърна му генералът.

ГЛАВА ВТОРА

Десет часа по-късно Морган лежеше в одеялата, слушайки как Тикнор хърка като дъскорезница. Не можеше да заспи, чудеше се дали не е направил най-голямата грешка през живота си. От този момент нататък вече ще е отговорен за всяка издънка.

Наблизо се чуваше ромоленето на поточе, което подскачаше по скалите, и този звук би го приспал веднага, ако не беше хъркането. Вече беше минало полунощ, вятърът тихо шумолеше в боровете, под които се бяха установили за през нощта. Даже и през август през тази част на нощта щеше да е студено. А сега, през май, вятърът режеше като нож и проникваше през одеялата.

Бяха се установили в една котловина, но вятърът пак достигаше до тях, а там някъде горе по склона беше още по-лош. Огънят беше угаснал и едва тлееше. Трябваше да се накладе по-добре, а това си беше работа на Йънг Тикнор, но той не беше я свършил.

— Не се тревожете, мистър Морган — каза той. — В главата си имам часовник, който ме предупреждава точно навреме, когато трябва да направя нещо. — След което се обърна на една страна и заспа с гръб към Морган.

Морган седна, взе малък камък и го хвърли към шапката на Тикнор. Това беше достатъчно да го събуди, той рязко дръпна одеялата и се надигна, като в едната си ръка вече стискаше револвера със смъкнато петле. Морган наистина остана впечатлен за колко кратко време направи това. Бърз, лек и тих, той не сумтеше, нямаше никакво объркване като при тежко спящите, когато ги събудят внезапно. Когато зърна Морган, все още в одеялата си, прибра оръжието си и се изправи, учуден какво ли искаха от него по това време на нощта.

— Запали шибания огън — каза му Морган.

— Съжалявам, мистър Морган — измърмори той. — Веднага ще го направя.

Морган се отпусна назад, сложи глава на седлото си и затвори очи. Тикнор доста време се позанима с огъня, но накрая успя да го

запали отново. Вече можеше да поспи, когато усети, че нещо не е в ред. Отвори очи и видя Йънг, който стоеше неподвижно над него.

— Какво искаш, момче?

Младежът стискаше в едната си ръка тенджерката с кафе, а в другата държеше малка чаша.

— Кафето все още е горещо, мистър Морган, а ако трябва, ще го стопля още. Искате ли чашка?

— Не, момче, искам да поспя.

Но Тикнор не го оставяше на мира.

— Искате ли да се занимавам с него?

Морган се изправи на лакът.

— Какви ги дрънкаш? С какво да се занимаваш?

— С огъня. Ако пак угасне. Не бих искал отново да ми се ядосате.

— По дяволите огъня, лягай и заспивай. — Отпусна се назад и се зави чак до брадичката.

След минута-две Тикнор отново поднови хъркането си, но Морган все още не можеше да заспи. Това момче! Следобед на предния ден той бе отишъл да говори с него. Това беше веднага след като генералът му махна за довиждане и каруцата се отдалечи с тропот надолу по пътя. Йънг Тикнор гледа след него доста по-дълго, отколкото другите. Трябваше да му подсвирне два пъти, преди да го накара да се обърне, и то веднага направи виновната си гузна физиономия.

— Мистър Морган, за вашите ботуши...

— Засега забрави за тях. Ела в къщата, искам да говоря с теб. — Тръгнаха заедно нататък.

Йънг и по-рано беше влизал в къщата, но това рядко му се случваше, затова, вече вътре, започна да пристъпва неловко от единия на другия си крак и Морган беше принуден да го накара да седне.

— Чакай — каза той, след което извика Битси и му нареди да му донесе леген топла вода, сапун, кърпа и чисти чорапи.

— Какво стана с вашите хубави нови обувки, шефе? — попита Битси с мазен глас.

Морган хвърли поглед към Тикнор, но очите му гледаха настрани.

— Не обръщай внимание на това — каза той. — Прави каквото ти казвам.

— Както кажеш, шефе. — Дребният китаец излезе, като се кискаше тихо.

Морган изу бавно ботушите си, след това свали и чорапите.

— Колко си голям, момче?

Тикнор изглеждаше стреснат.

— Осемнадесет, карам деветнадесет. Почти на деветнадесет. Защо искате да знаете, мистър Морган?

Битси донесе легена и другите неща, след това взе ботушите и излезе.

— Мислех си, че си на дванадесет и караш тринадесетата си година — каза Морган. — Като гледам как винаги преобаваш нещата, си мислех, че си точно на толкова. Защо го правиш? Все трябва да има някаква причина.

— Ще ме застреляте ли, ако ви кажа, мистър Морган?

— Ако исках да го направя, сега нямаше да стоиш тук.

— Можете да ме застреляте винаги, когато поискате. Не бих искал да се грижете за мен само заради това, че познавахте майка ми.

— Нямаше смисъл да казваш това — отвърна му Морган. Но момчето си беше право, мъртвата му майка беше единствената причина, заради която то работеше в Спейд Бит. Морган не го беше виждал от десет години, но преди три месеца то се върна и помоли за работа. Каза, че помнело Морган и името на ранчото му. Морган му намери работа и оттогава не минаваше ден, в който да не съжаляваше за това.

Погледна към младежа, който седеше неудобно на стола, и сега забеляза, че между него и майка му Бети имаше голяма прилика. Тя работеше като бар дама в „Палата на Дайър“ в Дженингс. На долния етаж придумваше мъжете да си купуват повече уиски, а на горния се грижеше за мъжете, които искаха платени ласки. Освен нея имаше още три жени. Но за разлика от тях тя имаше дете и живееше в малка къща, по-скоро колиба, собственост на Дайър, който ѝ удържаше за наема. По това време момчето беше на седем-осем години.

Морган го беше виждал тогава няколко пъти, но не му обръщаше много внимание. От време на време тя посещаваше Морган, за да хапнат заедно. Той не ходеше много често в Дженингс, но когато

отиваше натам, винаги се отбиваше при нея. Тя беше хубаво парче, но никога не го бяха правили в дома ѝ, защото там беше момчето, цялото уши и очи. Тя доста му харесваше.

Брадичката ѝ беше малка, като на малко дете, но беше доста атрактивна жена. Да, хубава жена, която знаеше да прави чудеса в леглото. След това започна войната с вожда Джоузеф и когато след пет месеца се завърна, той разбра, че е била застреляна от пиян комарджия, който съвременно се беше измъкнал, а момчето отиде да живее при някакъв чичо. Сега, когато гледаше момчето след тези десет години, не можеше да не мисли за нея. Беше позор да я убият така.

След като си изми краката, ги избърса добре с кърпата и обу чисти чорапи. В кухнята Битси усилено търкаше ботушите със сапун. По едно време момчето започна да си пука пръстите, нещо, което Морган мразеше. Беше дълго и стройно, с гарваночерна коса и дълги, тънки ръце. Може би ръце на добър стрелец. Но точно сега то гледаше към пода.

— Кажи ми нещо — започна Морган. — Причината, поради която винаги объркваш работите, е, че те не ти харесват, нали? Или защото постоянно мислиш за нещо друго? Бих искал да знам.

— Правя всичко най-добро, мистър Морган.

— Глупости! Ако беше в армията, щяха да те спукват от бой по цял ден. Има и нещо друго: какво толкова те влече към оръжията? Аз също съм добър стрелец, но не работя като теб постоянно за това.

Тикнор показа леко предизвикателство.

— Не можете да измъкнете по-бързо от мен револвера.

— Не, не мога — отвърна му той търпеливо. — Разбираш ли, аз съм фермер, а не стрелец. Тази лудост по стрелбата май се прояви, когато пристигна тук.

Йънг вдигна очи и го погледна смело в лицето.

— Искате да разберете нещо за мен? Така ли е?

— Точно така.

— Добре. — Момчето се настани удобно в стола си. — Човекът, който уби майка ми, беше комарджия — убиец, който наричаше себе си Сидонс, познат и с други имена. Казваха, че бил доста бърз с оръжията. Когато това се случи, бях просто момче и не можех да направя нищо. Чичо ми, този, който ме взе, се отнасяше с мен като към роб, биеше ме за щяло и нещяло. И винаги ме наблюдаваше отблизо,

така че не можех да се измъкна по никакъв начин. Но когато станах на четиринадесет, успях да се измъкна и избягах надалече, там, където не може да ме проследи и да ме върне. Тук-там си намирах работа, най-лошата, а бях само едно хлапе. Ходих в Монтана, Юта, Невада и през цялото време разпитвах за този Сидонс. Спестих и си купих револвер, доста добър. Искях, когато най-накрая хвана този Сидонс, да имам добро оръжие. Започнах да се уча здраво...

Йънг Тикнор замълча, но Морган не се обади. След миг продължи.

— Когато най-накрая открих следите му, той вече беше мъртъв. Беше в Източна Хелена, Монтана. Беше мъртъв от шест месеца, случило се при игра на карти. Това, което ми хрумна, беше да му се изпикая на гроба.

— Направи ли го?

— Не, не съм. Това можеше да го направи някое момче. Искях да го очистя, да отмъстя за майка ми, но вече не можех нищо да направя.

— Ти никога не си убивал никого — каза Морган.

— Ако ме нападнат или предизвикат, мога да го направя доста лесно. Този, който се е опитвал, бързо се отказваше.

Докато момчето говореше, Морган успя да разбере как някой кавгаджия може да сбърка, ако реши да се закача с него. Когато започна да говори за това, колко е добър с револвера, в гласа му изведнъж се почувства някаква спокойна нотка. Преди миг пред него стоеше само един пиклив младеж, а сега изведнъж той се беше превърнал в мъж, който не би позволил някой да се драка с него. Не изглеждаше опасен, а и не говореше така, но все пак в него се усещаше някаква опасност. Морган се запъна за миг.

— Значи ти си се подготвял за нещо, което си искал много, но то никога не се е случило.

Не искаше да го ядоса, но точно това направи. Момчето го погледна с гневни очи, нещо, което досега не беше виждал у него.

— Не можете да ме вините за това, че не съм убил Сидонс. Преследвах го навсякъде. Не е моя вината, че вече е бил мъртъв, преди аз да успея да го убия.

Йънг спря да говори, когато Битси се появи отново, като стискаше в ръце ботушите. Злонамереният старец се усмихна с беззъбата си уста на момчето, след това се обърна към Морган:

— Ето, шефе, вече са като нови. Дамите пак ще се заглеждат в тях.

Ботушите не бяха чак като нови, но все пак Битси се беше справил добре с работата си и вече се виждаха само няколко бледи петънца тук-там. Морган започна да ги обува, докато момчето го наблюдаваше с безразличие.

— На мен ми изглежда като че ли си се объркал нещо. Работиш тук, защото се очаква да работиш, но май всичко, което правиш, е да трупаш време. За какво е всичко това, кажи ми?

Тикнор нямаше ясен отговор.

— Не знам, мистър Морган.

— Ако все пак оръжията са всичко, което знаеш, защо не започнеш някаква работа, свързана с тях? Стани заместник-шериф в някой град или област. Можеш да се присъединиш към тексаските рейнджъри, върви да работиш при Уелс фарго или нещо подобно.

— Може и да го направя, мистър Морган — отвърна момчето. — Бих искал да правя нещо.

— Освен това не си хич добър за фермерска работа. Виж какво, трябва да изчистиш ума си от това, което Сидонс е сторил на майка ти. Всичко свърши и ти можеш да го забравиш. Ще го направиш ли?

Момчето не отговори на въпроса. Вместо това попита:

— За какво е целият този разговор, мистър Морган?

Морган тръсна раздражено глава.

— Можеш ли да ми отговориш с да или не? Не ми поклащай глава, а отговори на въпроса ми.

Момчето се опита да се надигне, но Морган му нареди да остане на мястото си.

— Може би трябва да си мълча — каза накрая то, — за да не накарам и двамата да се почувстваме неловко. Както вие казахте, не съм добър за фермерска работа, но може пък след няколко години да се науча.

След няколко стотици години може би, помисли си Морган, но все пак не искаше да се предава така лесно. Трябваше му ездач и момчето беше всичко, с което разполагаше сега.

— Забрави за фермерската работа, момче, трябваш ми за нещо друго. Ще ти го кажа с няколко думи, за да го разбереш кратко и ясно.

Ако ме прекараш, означава, че могат да ме очистят, да очистят и двама ни. Ще трябва да свършим опасна работа. Е, какво ще кажеш?

— Господи! — отвърна то. — Това ще е добре. Забравете какво ще ви кажа, мистър Морган, но работата в ранчото е като удар в задника. Дайте ми истинска работа и няма да ви разочаровам.

Морган си пое въздух и започна да разказва за Холидей и всичко останало.

— Ако пратя информацията на генерал Хауърд, трябва да знам всичко, което ще се случи. Не мисля, че това ще ни отнеме много време, може би две седмици. Няма да се спираме при никакви момичета, никакви веселби, нали разбираш?

— Ясно, мистър Морган. И когато няма да пътувам, ще ви пазя гърба. Не можете да си представите колко съм добър с оръжие.

Морган не беше от тези, които обичат да въздъхват с облекчение от добре свършената работа, но сега го направи.

— Виж как започна да обръщаш нещата. Аз ти казвам едно, а ти веднага се хващаш за друго. За последен път...

— Вие сте шефът — прекъсна го момчето бързо. — Вие давате заповедите. Нарезждате ми да убия Холидей и аз ще го направя.

— Ще ни трябва добър кон.

Сега, десет часа по-късно, Морган мислеше, излегнат в одеялата, когато все пак трябваше да спи. Мамка му! Каквото ще става, ще става. Трябваше да погледне от хубавата страна, ако въобще имаше такава. Може пък момчето да се справи добре, а пък ако не се справи, няма значение. Трябваше само да изчака и да види.

След малко се унесе и заспа дълбоко и спа така, докато не го лъхна миризмата на прясно кафе и цвърчащо месо. Отвори очи и се огледа. Тъкмо се развиделяваше и светлината едва проникваше през мъглата, която се стелеше по земята. Беше дяволски студено. Усети слаба воня на рис, но явно животното само бе минало покрай тях, без да реши да направи нещо. Не беше направил и най-малкото движение, но младежът веднага усети, че е буден. Шибанякът като че ли имаше очи на гърба си. Стоеше приклепнал до огъня и държеше тиган, в който месото се пържеше.

— Всичко е готово — каза то.

— Добре. — Морган започна да се отвива от одеялата. — Гледай месото да не изгори.

След това хвърли ризата си, взе конете и ги поведе при поточето, за да се напият. Изми лицето си с леденостудената вода, след това намокри врата и гърба си. Птичките тъкмо се събуждаха и започваха да посрещат с песен новия ден. Поведо конете обратно нагоре по склона и ги върза да пасат.

Момчето започна да слага парчетата месо, измъкна малко боб и сухари. Когато започна да му сипва кафе в чашата, Морган за малко не я изпусна, толкова горещо беше то. Месото беше леко възсурово, а кафето — гъсто и черно, точно както ги обичаше.

— До обяд трябва да стигнем разклонението на Клиъруотър. Знаеш ли пътя?

Момчето поклати глава.

През нощта беше поваляло малко и сега тревата стоеше мокра. Морган седна на седлото си, момчето го последва.

— Ще се движим по реката, докато стигнем до Левистон. А след това не знам. Може да се поразходим тук-там и да послушаме какво си говорят. Ще пийнем бира, ще си намерим място за през нощта.

Тикнор се намеси сериозно.

— Добре. Но нямам намерение да пия бира.

— Защо не? Да не би да си слушал глупостите на генерал Хауърд?

— Не, сър. Проблемът е, че бирата ме кара да дивея.

— Добре, не искам да ти се случва такова нещо. Както ти казах, тръгнаха сме на оглед. Интересуваме се от нова стока. Може и да купуваме, може и да не купуваме. Това е всичко, което можеш да кажеш, ако се разделим някъде и някой започне да ти задава въпроси.

— Мислите, че ще започнат да ни подозират? Хората на Холидей?

— Не е задължително да са хората на Холидей. Грешният отговор може обаче да помогне на хората, които работят за него, които го подкрепят. Стига си зяпал какво има в месото, ами започвай да го ядеш.

След като закусиха, Тикнор се зае с тигана. Отиде до потока и започна да го мие с гъба и малко пясък. Това му отне доста време, но все пак не можеше да го пришпорва през цялото време.

— Мистър Морган — каза то, като се върна, — става дума за тези разбойници, които се преобличат като индианци. Те са застреляли малкото момиче до Левитон. Как могат да направят нещо подобно?

— За лошите хора това е толкова лесно, колкото и да гръмнат бясно куче.

Тикнор подсуши тигана, след което го прибра с останалите неща в чантата. Вече нямаша работа тук, трябваше веднага да тръгват.

— Няма да имам нищо против да ги убия — каза неочаквано момчето. — Те трябва да си платят за това.

Морган преметна седлото на гърба на коня си и започна да го пристяга.

— Прав си, но се съмнявам, че те ще искат. Справедливостта е не само сляпа, тя трудно чува и е куца.

Момчето също започна да стяга коня си.

— Не мога да повярвам на това, мистър Морган.

Морган реши да не му дава пример с майка му.

— Вярвай си в каквото искаш. Хайде да тръгваме, че имаме много път.

Успяха да изминат доста път. След малко слънцето изгря и разпръсна мъглата. Нямахше никакви пътечки или пътища, но Морган познаваше добре района и водеше уверено напред. Повечето време се спускаха по хълмове. Пресякоха няколко големи ливади, покрити с цветя, преминаха и през няколко дълбоки клисури и стигнаха до реката към три часа. Там поспряха да починат малко, напоиха конете и хапнаха малко сухари със студено кафе. След това се качиха отново на конете си и започнаха да се движат на запад покрай реката по стария път, направен преди тридесет години. Но това не беше точно като следване на реката в равния Канзас. Понякога пътят се изкачваше толкова нависоко, че реката им избягваше от погледа, а понякога приближаваха прекалено близо. Както и да се виеше този път, това беше най-бързият начин да се стигне до Левитон от Спейд Бит. Можеха да спестят време, ако пресечаха пълноводната и бързотечаща река, но на никого не му се рискуваше. Така че трябваше да се придържат и да се движат покрай всичките завои и хълмове, за да успеят да стигнат до северната част на града.

Оставаше им още малко път, когато започна да се свечерява. На небето започнаха да надвисват големи черни облаци, което беше знак

за дъжд, и то здрав дъжд. Измина известно време, докато успеят да намерят някаква козирка, за да се скрит под нея и да им бъде като подслон. Тъкмо събраха съчки за огън и дъждът започна, за техен късмет — без силен вятър. Поносимо беше даже и когато се появи вятър, но започна да става студено, ужасно студено. Напалиха бързо огъня и застанаха до него, за да се стоплят малко, покрай скалата минаваше поточе, което щеше да утолява жаждата им.

Морган се зае с готвенето с гръб към дъжда. Нямахше нищо по-гадно на света от това да слушаш как месото цвърчи на метър от водата. Дъждът падаше студен, режещ и като че ли никога нямаше да спре. Момчето си беше донесло малък пакет с кафява захар и когато кафето стана, започна да пуска бучките една след друга. Морган имаше чувството, че смята да пие гореща меласа. Винаги се чудеше на хората, които разваляха хубавото черно кафе със захар.

— Мистър Морган — започна момчето, — помните ли какво ви казах за това да убия Дрик Холидей?

— Мислех си, че това е просто за поддържане на разговора — отвърна му той.

— Не, сериозно ви говорех. Така ще бъде предотвратена индианската война, преди още да е започнала. Вие сам казахте, че той е мозъкът на всичко това. Ако умре, всичко ще пропадне.

— Без съмнение, но не можеш да го направиш.

— Разбира се, че мога да го направя. С пушка съм почти толкова добър, колкото и с револвера си.

— Не исках да кажа, че не можеш да го убиеш, което той заслужава, а че не можеш да го направиш. Генерал Хауърд няма да хареса това. Забрави ли, че работим за него? Ако си, тогава го запечатай в главата си. Хайде, почисти и да лягаме да спим.

След тези думи се изправи и провери конете внимателно. Момчето не каза повече нищо за убийството на Холидей, но той знаеше, че то мисли по въпроса. След като прибра чиниите и тигана, то седна до огъня и започна да почиства колта си. Завит до брадичката в одеялата си, Морган го наблюдаваше през наполовина спуснатите си клепачи. От време на време то го вдигаше и поглеждаше през цевта — без съмнение от другата страна виждаше Холидей. Щеше да е най-глупавото нещо, ако сам се напъха и гръмне Холидей. Властните му приятели може би нямаше да искат да се съгласят с военни му план, но

щяха да направят невъзможното, за да открият кой го е убил. Момчето щеше да бъде линчувано заради него, а той заради генерала. Всеки човек на закона можеше да направи това. Даже и да успееш да докажат нещо, щеше да е много тъжно за генерала да го подозират за това.

Морган знаеше, че трябва отново да си поговори с момчето, за да му набие някои неща в дебелията тиква. Най-вече това, че ако убие Холидей, и двамата ще увиснат на бесило.

Когато започна да се унася, момчето все още седеше до огъня и се занимаваше с револвера.

На другия ден преди обяд стигнаха в Левистон.

ГЛАВА ТРЕТА

Левистон беше град, който се разпростираше по дължината на една главна улица, затворен от двете страни от планините. Тук Клиъруотър се вливаше в Змийската река, която продължаваше да се вие нататък към Вашингтон. Левистон наричаха единственото пристанище на Айдахо. Големи параходи идваха през Колумбия нагоре по реката и стигаха чак до града. Морган винаги си мислеше, че е странно да вижда кораби толкова далече от океана. Корабите носеха със себе си шумни моряци и големи проблеми. Покрай тези параходи и добрата търговия градът беше придобил репутацията на град, в който не се спазваха много-много законите.

Прекосяваха моста над северната част на града. Тук беше топло, особено в сравнение с мразовитите ветрове, които духаха в планината. По склоновете се издигаха високи борове. Този град беше работещ, там се вадеше руда, обработваше се дървен материал и никой не им обръщаше внимание.

Морган харесваше този град, и то не заради това, че доста често идваше насам. Когато имаше достатъчно пари и време, се запътваше не къде да е, а към Сан франциско. Тъй като не си падаше много по пиенето, във Франциско наобикаляше многото публични домове. Левистон не беше по-добър в това отношение, но все пак и тук всичко беше повече от нормалното. Публичните домове нямаха край: Моряците, винаги фрашкани с пари, трябваше да бъдат обслужвани; същото се отнасяше и за дърварите, миньорите и каубоите от фермите. Тези публични домове бяха отворени денонощно.

Всичките тези проститутки и курви радваха Морган.

В Левистон винаги можеше да се разхожда бавно и където си пожелае по всяко време на денонощието, нещо, което в друг град не можеше да си позволи. Никой не го притесняваше. Законът, притежателите на модни салони и публични домове бяха в тясна връзка и ако искаш да направиш нещо, не трябва да го правиш на улицата.

Йънг Тикнор зяпаше курвите и Морган се запита дали пък не си мислеше за майка си, била също някога курва.

— Какво каза? — обърна се младежът към него.

— Първо ще оставим някъде конете, това ти казах. След това ще си потърсим и стая.

Знаеше, че стаята и място за конете в конюшня ще му струва доста соленичко. Левистон си беше град, в който всичко струваше скъпо и там или плащаш, или само гледаш.

— След това ще отида някъде да изпия три-четири кани добра бира от Сан франциско.

По пътя си към конюшните минаха покрай тухлената сграда, в която се разполагаше вестникът „Градски и местни новини“. Морган си помисли за тази Лаура Йодър. Все още не си беше променил мнението за нея. Смяташе, че е на около четиридесет години, с дълъг нос, косата ѝ опъната силно назад. Точно такива обаче не беше зървал въобще тук. Сигурно е имала някаква много добра причина, заради която е решила да рискува мястото си. Залагаше десет към едно, че се заяждаше така с лошите хора, че те ѝ отговаряха на въпросите само за да се отърват от нея.

След като оставиха конете, намериха стая в един пансион. Лошото беше, че имаше само едно легло и Морган веднага съобщи на Тикнор, че ще му се наложи да спи на пода.

— Няма значение — отвърна му момчето. — Един път нямаше къде да спя, затова се свих в един клозет, защото пожар в сградата беше пощадил само него. Клозетът обаче не беше толкова лош, защото беше стар и сух, а друг път...

— Добре, добре — прекъсна го Морган. — Можеш да спиш на леглото, но си лягаш и не мърдаш. Да не си ритнал или започнал да се въртиш. А сега ме слушай какво ще ти кажа. Става дума за тези глупости за Холидей... Това е град, където има голяма власт и поддръжка, затова може да се окаже и тук. Той е притежател на вестник. Така че ако е тук, хич не си и мисли да го убиваш. Убиеш ли го, след пет минути ще увиснеш на бесилото, ако преди това не те убия аз.

— Чух какво казахте — отвърна му бодро момчето.

— Добре — кимна Морган. — Хайде да слизаме долу и ако искаш, можеш да ме погледаш как пия бира. След това ще се повъртим

из града, ще наобиколим някой бардак. Знам едно местенце, което е доста добро, видях те, че зяпаш жените. Какво ще кажеш, а?

— Мисля, че ще ми хареса.

— Говориш така, сякаш никога не си бил с жена.

— Грешите, мистър Морган. Бил съм със стотици.

Морган се усмихна лукаво:

— Това е май повече от тези, с които аз съм бил. Хайде да тръгваме, че съм жаден.

Още едва минаваше един следобед, но във всички салони кипеше оживление. Първото местенце, в което се отбиха, беше пълно, но спокойно и това се дължеше най-вече на едър брадат мъж със запасан нож на кръста, който седеше на висок стол. Нямаше никаква музика, никакви момичета или маси за хазарт, това си беше заведение само за пиячка. Веднага се насочиха и седнаха на бара, където Морган поръча три халби бира. Едната я сложи пред момчето, защото в заведение като това мъж, който не пие, лесно може да предизвика смеха на другите, а то не искаше това да се случи. Нямаше да е най-умното нещо някой да си позволи да се присмее на момчето, но никой не знаеше за него нищо, така че можеше да стане и тази грешка. След половин час вече беше пресушил и трите бири и започна да се чувства доста по-добре.

— Най-добре е вече да се махаме оттук — обърна се след това към момчето. — Тук след малко ще се изсипят всички миньори.

Когато излизаха, някакъв мъж, когото Морган не познаваше, го тупна приятелски по рамото и попита високо как вървят работите му.

— Ти си Морган, нали? И не ме помниш? Ами аз съм Хенри Латимър. Ти беше в моя доброволчески отряд, преди да се решиш да се прехвърлиш като скаут при генерала. Какво ще кажеш да ударим по една бира за хубавото старо време, а?

— По — късно може би — отвърна му Морган. — Сега имам малко работа, която не търпи отлагане.

— Късмет — отвърна му Латимър. — Казаха ми, че имаш доста напредък в бизнеса с коне — Латимър се усмихна, но очите му го гледаха сърдито.

Морган не беше доволен от факта, че го разпознаха толкова бързо. Проклятие, та той не беше чак толкова чест посетител на този скапан град. Беше скаут при генерал Хауърд преди десет години, но това вече трябваше да се е забравило отдавна. А може би си беше

просто късмет. Светът е малък, искаше му се да вярва, че беше случайност. Но по-добре щеше да е да обикаля наоколо, без никой да го разпознае.

— Време е за още бира — каза то на Тикнор.

Когато минаваха покрай вестника, пред входната врата стояха мъж и жена. Морган успя да познае мъжа, слаб, на средна възраст, казваше се Симон Дарси Нил, редакторът на „Градски и местни новини“. През войната Нийл беше капитан от доброволческите отряди. Нийл също го загледа повече от необходимото, но явно не беше много сигурен в това, дали го познава. Знаеше само, че никога не беше говорил с този човек преди.

Жената до него беше красива, но лицето ѝ имаше някаква каменна красота. Не можеше да определи на колко години е, може би не бе чак толкова млада, колкото изглеждаше. Сигурно някъде около тридесет и пет. Имаше червеникавокестенява коса и беше с няколко инча по-висока от него, около метър и седемдесет и осем. Можеше да бъде и негова съпруга, но усетът му подсказа, че не е така, защото просто не си подхождаха. На-вероятно беше да е съпруга на някой голям местен бизнесмен. През главата му мина една-единствена мисъл за нея: с какво огромно удоволствие би я изучава, ако му падне. Но това си беше просто желание, нямаше да му се отдаде тази възможност.

Влязоха в някакво заведение точно до общината и след пет минути след тях влезе и жената. Това място имаше славата на посещавано от адвокати, политици и бизнесмени. Беше значително тихо и пиенето струваше по-скъпо. Те избраха една маса и седнаха, когато тя влече. Всички мъже се обърнаха и се загледаха по нея, но тя се отправи към двамата.

— Името ми е Лаура Йодър — каза тя. — Репортер съм в местния вестник. Може ли да седна при вас?

Морган веднага скочи и дръпна вежливо стола.

— Какво да ви поръчам, мис Йодър? — Жената пред него въобще не пасваше с представата, която си беше изградил за нея.

— Вие сте Лий Морган, нали? — продължи тя, след като се настани удобно, — Мистър Нийл веднага ви разпозна. Минахте преди няколко минути покрай нас.

Морган все още стоеше изправен.

— Искате ли нещо да пиене? — Трябваша му минута-две, за да помисли какво да прави по-нататък.

— Малка чаша бира.

Морган се върна с бирата, сложи я пред нея и седна. През цялото време Тикнор не можеше да откъсне очи от нея. Чудеше се, че може да я наблюдава тук, от толкова близо, и това засега му стигаше.

— Казвайте — започна Морган.

Лаура измъкна бележник с кожена подвързия от единия джоб на палтото си.

— Мистър Нийл казва, че вие сте работили като шеф на разузнавачите на генерал Хауърд през войната с нез перс. Ако това е така, бих искала да знам какво мислите за неотдашните нападения върху бели от индианците. Не знам дали сте осведомен, но вече бяха написани няколко репортажа за това. Мислите ли, че такива инциденти биха довели до недоволства, подобни на тези през 1877?

Морган я погледна безизразно.

— Там, където живея, не се е случвало нищо подобно.

— Не това беше въпросът, мистър Морган.

Морган знаеше, че трябва да е внимателен. Това заведение беше доста по-тихо от обикновените и някой от присъстващите можеше да се опитва да подочуе нещо от разговора им.

— Ако тези атаки продължат, може и да възникне индианска война. Няма да трябва много, за да се започне.

Мислеше си, че с това би я накарал да приключи, но тя явно не се предаваше лесно.

— Ако все пак избухне война, пак ли ще ви накарат да сложите униформата на скаут, а? През последната война бяхте доста известен.

— Скаутите не носят униформи, мис Йодър. Но отговорът на въпроса ви е, че не знам. Война все още няма и като всеки друг ще изчакам, за да видя какво ще стане по-нататък.

Йодър като че ли вече започваше да показва признаци на безпокойство.

— Доста неопределен отговор, мистър Морган.

Проклятие! Усети, че миришеше хубаво, и членът му веднага започна да се втвърдява.

— Съжалявам, че не мога да бъда по-точен, мис Йодър. Всичко, което смея да кажа, е, че ако се наложи, отново ще поема задълженията

си. А сега трябва да тръгвам.

— Така ли? — Лаура също се изправи. — Имам и нещо друго, което бих искала да ви попитам.

— Сега точно нямам много време. — Морган се запъти към вратата, а Тикнор заситни бързо до него. Когато излязоха, Тикнор се обърна и веднага рече.

— Тя идва след нас. Май смята да дойде до следващото място, към което ще се запътим. Бих желал да ни следва заради мен.

Морган се усмихна кисело.

— Сега няма къде да ни следва, защото възнамерявам да се прибера в стаята, за да си почина. Най-добре ще е и ти да направиш същото, не бих искал да започне и теб да разпитва.

Момчето погледна надолу по улицата, където проститутките все още се разхождаха бавно за дневния си лов на клиенти.

— Но аз не искам въобще да си почивам, мистър Морган. Ще се държа добре и ви обещавам, че тя няма да може да измъкне нищо от мен.

Морган го погледна студено.

— Нужна ти е почивка, затова тръгвай. Може и да си умен, но тази жена е доста хитра и ще направи всичко, за да откопчи нещо.

Прибраха се в стаята и Морган се мушна в леглото, мислейки си за нея. Какво, по дяволите, се опитваше тя да докаже? Трудно можеше да отговори на този въпрос. Може би само искаше да си попълни бележника, а може би не. Чудеше се все пак дали не я е изпратил Нийл, за да подуши наоколо. Съмняваше се, че е така, но само по себе си това не означаваше нищо. По време на войната имаше няколко репортажа за него. Е, заеби Нийл, заеби и нея. Но като се сети за това, си помисли, че много по-добре щеше да му е да начука нея, а не него. Но това май щеше да си е само една теоретична възможност, нищо повече.

Момчето седна на някакъв клатещ се стол и започна да си пука нервно пръстите, мразеше да си почива през деня. Морган не го обвиняваше. След цели три месеца, прекарани в ранчото, то искаше да се разхожда, да гледа, но сега не можеше да му помогне по никакъв начин. Ако тази Йодър го откриеше и започнеше да го разпитва професионално, то със сигурност щеше да сгреши, а грешните отговори щяха да им донесат само неприятности. Писмото до генерала

можеше да се окаже само част от плана ѝ, да успее да откопчи нещо, да научи за плановете му. Не можеше да разбере по никакъв начин каква жена е. Но независимо от това дали бе лъжлив или честен репортер, тя имаше изкусително лице и дупе само за стискане.

На ватата внезапно се почука и момчето погледна стреснато към Морган.

— Това е тя — отвърна му той на въпросителния поглед.

Момчето отвори вратата, като в едната си ръка стискаше револвера. Да, тя беше, ни най-малко смутена, и веднага каза:

— Кажи на мистър Морган, че няма да ми избяга толкова лесно.

— Влезте, мис Йодър — каза той, все още лежейки в леглото. Ако продължаваше да му досажда, имаше един последен начин да се откопчи от нея. Замисли се за това и изведнъж се усети. Та той можеше да поиска много повече от нея, отколкото тя от него. Момчето откряна по-широко вратата и тя влезе, гледайки право към леглото. Подутината в панталона на Морган не можа да ѝ убегне, но тона даже не я накара да премигне. Веднага измъкна бележника и молива, след това седна на единствения стол и стаята и го загледа изучаващо.

— Сега, мистър Морган — започна тя отново.

— Мисля, че това, което правите, ще е лошо за репутацията ви, мис Йодър — отвърна ѝ той. — Да идвате просто така в стаята на двама мъже... Никой не знае какво ще си кажат хората за това.

— Аз съм репортер и ходя там, където се налага и трябва да бъда. Това е част от работата ми. То е все едно да съм невидима.

— Не е възможно — отвърна ѝ той. — Виждам, че въобще не сте невидима. — Изведнъж му дойде нещо наум и той нареди на момчето да слезе и да си купи нещо за ядене.

Йънг Тикнор винаги можеше да яде, но явно този път не беше настроен за това.

— Не съм гладен, мистър Морган.

— Разбира се, че си. Хайде, тръгвай — отвърна му той остро.

Момчето веднага излезе и той се усмихна на репортерката.

— Сега сме само двамата, мис Йодър. Имаш ли нещо против, ако те наричам Лаура.

— Наричай ме както искаш. Следващият ми въпрос е какво правиш в Левистон?

— Търся нова стока. Ако видя нещо, което ми харесва, ще го купя, а ако не открия, ще си тръгвам. И защо е целият този интерес към мен?

Тя пропусна въпроса му.

— Мислех си, че може би ще предпочетете да си стоите у дома в такива смутни времена. Ако стане индианска война, вие ще...

— Ще ме хванат по бели гащи? Нали сте еманципирана жена, трябва да знаете точния израз.

— Не можете да ме уплашите. Виждала съм какво ли не. Бих искала да знам какво търсите в Левистон? Какво ще кажете да ми отговорите честно? Да не би да разузнавате насам по заповед на генерал Хауърд?

— Генерал Хауърд! — Морган се обърна на една страна, за да я вижда добре. — Не съм виждал генерала от войната. Всичко, което знам, е, че вече може да е мъртъв.

Лаура се изправи и седна на крайчеца на леглото. Движението беше съвсем естествено: репортерът искаше да бъде по-близо до разпитвания. А ако трябваше да повярва на думите ѝ, тя е била и в по-лоши местенца от това. Лекото благоухание, което се носеше от нея го караше да се втвърдява още повече. Зелените ѝ очи гледаха студено, но въпреки това прекрасно пасваха на лицето ѝ.

— Знаете, че генералът не е мъртъв. Говори се, че се е върнал насам, в Айдахо, и се опитва да направи всичко възможно, за да предотврати войната. Аз съм на негова страна, мистър Морган, и ще направя всичко, за да помогна. Трябва да ми се доверите. Тук ли е той и работите ли вие за него?

— И искате да напишете това във вестника на Холидей?

— Не, просто искам да знам. Ако работите за него, тогава има неща, които мога да ви кажа. Но как мога да ви се доверя, ако вие не се откриете?

Морган седна и протегна ръце и тя се гушна в прегръдката му без никаква борба. Знаеше, че някои амбициозни репортери биха направили много неща за своя репортаж, но това минаваше границата на всичко. Или може би пък искаше просто секс, но това за него нямаше никакво значение. Месеци не беше имал жена и сега членът му беше станал като желязо. Смяташе да я начука, но все пак да си мълчи. Мислеше си, че тя няма да остане много разочарована: та тя самата го

преследваше и ако искаше да си вдигне краката, независимо дали като репортер или като жена, това си беше лично нейна работа.

Да я разсъблече, не беше никаква трудност, защото и тя му помагаше. Беше с тънка фигура и гърдите ѝ бяха по-малки от нормалното, но за сметка на това с големи и набъбнали зърна. Беше мускулиста и най-вероятно правеше упражнения, както се говореше за еманципираните жени. От тялото ѝ се носеше прекрасно ухание на лимонов сапун и тоалетна вода. Явно не беше от тези, които си вземаха само по един душ в събота вечер. Имаше такава мощна ерекция, че си смъкна дрехите толкова бързо, сякаш горяха. Толкова много искаше да я чука, че даже и не заключи вратата. Ако момчето решише да се върне, щеше да остане изненадано от гледката.

Опита се да мине отгоре ѝ и да разтвори краката ѝ, но тя се отдръпна леко. Какво смяташе да прави?

— Смятам да ти сложа предпазител — каза му тя спокойно. — Не бих желала да забременея, защото това ще е катастрофа за мен. Слагал ли си някога предпазител?

Морган знаеше какво е това. Правеха ги от гениталиите на скопените кочове. Казваха, че пасвали на члена като втора кожа, но това въобще не му харесваше.

— Никога не съм слагал и нямам намерение сега да слагам — отвърна ѝ той объркано.

Тя се дръпна настрана. Ако се опита да извика за помощ, щяха да го обвинят в опит за изнасилване. Известна репортерка, нападната от груб фермер.

— Няма ли предпазител, няма секс — отвърна му тя. — Виж, ти си голямо момче. Въобще няма да те заболи.

— Какво ще кажеш, ако ти обещаю да го извадя, преди да свърша, а?

— Мъжете винаги така казват, но никога не спазват обещанието си. Бих желала да те чувствам вътре в мен, Морган, но не бих желала да поемам някакъв риск. Слушай, това не променя нищо.

Започна да се примирява с мисълта да я начука с предпазител на члена си. Беше готов на всичко, за да го пхне в нея.

— Добре — кимна накрая той.

Тя веднага измъкна от джоба на платото си дяволското нещо, увито в малко пликче. Винаги подготвена, помисли си той.

Изглеждаше като празна обвивка от салам, което си беше и истина. Членът му стоеше изправен и не беше много трудно да му се сложи. Тя го направи с такава сръчност, сякаш го е правила много пъти преди. Когато го надяна до основата, членът му инстинктивно се повдигна.

— Видя ли колко е лесно.

— Да.

Без никакви думи повече той разтвори краката ѝ и вкара члена си в нея. Тя вече беше топла и мокра. Беше му толкова хубаво, че забрави и за нещото на члена си. Вадеше го и го вкарваше като бутало и за миг си помисли, че точно това му е липсвало най-много през всичките тези самотни месеци.

Тя обвини краката си около кръста му, като с това позволи членът му да проникне още по-навътре. Целуна го страстно, след това вкара езика си в устата му и той започна да го смуче. Вулвата ѝ ту се стягаше, ту се отпускате, явно знаеше добре да си служи с нея. Морган, от своя стана, помпаше с мощни тласъци, които я караха да се тресе цялата. Чувстваше соковете ѝ, които излизаха от нея и течаха по леглото.

— Ти си прекрасен любовник — прошепна тя в ухото му. — След минутка ще свърша и искам и ти да свършиш заедно с мен. Хубаво е, когато и двамата свършват заедно. — След тези думи вулвата ѝ сякаш започна сама да се мърда. Стегна се толкова силно, че той с трудност движеше члена си. Оргазмът ѝ беше толкова силен, че тя почти го изхвърли от леглото. След това продължи да се върти под него, за да му помогне да свърши, но това вече не беше нужно. Той вкара докрай члена си и започна да се празни с цялата сила, трупана през всичките тези месеци. В един миг се сети, че всичко влизаше в предпазителя, а не в нея, но тя беше права, чувството беше абсолютно същото.

— Ще си починем малко — прошепна тя и нежно го дръпна назад. — А когато си готов, ще го направим отново, след което пак ще починем и ще го направим. Така можем да си прекараме целия ден. — Тя се наведе над него. — Чувствам те така, сякаш те познавам от много време насам. Имам желание да ти се доверя. И ти ли изпитваш същото? Надявам се да е така.

— Да. — Морган не можеше да ѝ повярва и по-скоро би я изгонил, отколкото да ѝ се довери. Но сега предпочиташе да е до него.

Тя се пресегна и започна да си играе с члена му, на който все още стоеше предпазителят.

— Тогава защо не ми кажеш дали работиш за генерал Хауърд? Написах му писмо за Холидей, но той даже не ми отговори. Искам да му помогна, мразя Холидей.

— Мисля, че доста хора го мразят. Но аз не работя за генерала и най-малко срещу Холидей. Аз вече съм само конегледач и бих искал да ми повярваш.

Сега тя си играеше с тестисите му.

— Не ти вярвам и това ме кара да се чувствам зле. Знам, че работиш за генерала, колкото и да се опитваш да отричаш. Затова ще ти дам информация, която можеш да му пратиш.

Морган не знаеше какво да каже, затова кимна.

— Е, добре. Слушам те.

— Холидей събира наемници от Сан франциско. Чух Нийл да говори с човека, който ги вербува. Беше късно вечерта, бях забравила бележника си и се върнах, за да го взема. Бяха в офиса на Нийл и не ме чува, когато влязох. Нийл е един от любимците на Холидей и винаги се държи студено и надменно, та кой може да му навреди?

Морган не знаеше дали трябва да ѝ вярва. В Айдахо имаше предостатъчно наемници. Защо да взема убийци от Сан франциско? Явно Холидей не искаше да има местни, защото можеха да започнат да приказват. Както и да е, трябваше да прати информацията на генерала, а той ще реши какво да прави по-нататък.

— Не изглеждаш много заинтересован — обади се раздражено тя, когато видя, че той няма намерение да ѝ отговори нещо. — Е, добре, ето ти и нещо, което би те стреснало. Агентите на Холидей, неговите „уши“, дават пушки на индианците. Малки пратки за тези, които искат. Преди три седмици млад индианец от мисията на отец Бодро дойде тук, за да говори с Нийл. Един от агентите на Холидей беше с него. Пушките нямаше да стрелят срещу белите, а срещу индианците, които бяха лоялни на вонящия свещеник. Това бяха думите му. Искаше да убие и свещеника, и тези, които му лижат задника. Говореше доста сносен английски. Нийл му каза, че може да даде оръжие само при положение, че то няма да се използва срещу белите заселници. Ако обаче възникнеше война, мисията, която щеше да остане не трябваше да се забърква в нея. Желанието на Холидей е

било да бъдат преместени всички индианци. Това е бизнес, така каза Нийл. Умните индианци трябва да правят това, което Холидей иска, ако не искат самите те да си имат неприятности.

— Доста хитро — отвърна той.

— Те си паснаха идеално — каза тя. — Знаеш ли къде е мисията на отец Бодро?

— Районът на река Салмон или някъде там. Чух за това. Появи се по вестниците. Отец Бодро получи специално разрешение да започне мисия с хората от резервата Лапвай северно оттук. Искаше да направи експеримент, даваше за пример това, което се случи през войната с нез перс. Всички в резервата бяха безделници, пияници и отчаяни хора.

— Доста добре си информиран.

— Чета вестници. Когато започва мисията си, той е бил обграден от враждебно настроени хора. Повечето хора мислеха, че индианците от племето нез перс трябва да си останат в резервата, където им е мястото. Затова се стигаше до спорове между политиците.

— Тогава още не бях тук — прекъсна го Лаура. — Мисля си, че младият индианец иска да очисти свещеника и помощника му, който му помага за мисията. Името му е Нотус, което на техен език означава „Добре е“. Той е възразстен човек и е много лоялен към свещеника.

Това можеше да бъде истина, помисли си Морган. В племената винаги имаше горещи глави, които искаха да докажат себе си в битки. Смелчаци, които мечтаят за великите дни, когато мъжете са били воители и велики ловци, а не земевладелци. Повечето от тях бяха задници и мечтите им бяха просто глупости. Но споменът за клането при Къстер все още не беше заличен.

Начука още веднъж Лаура, но този път тя беше намусена и раздражена, защото той не ѝ отговори на въпросите. Това вече не беше добре, защото смяташе да я чука целия ден и може би и през нощта. Момчето можеше да си намери друга стая. Но начинът, по който се държа тя, го наведе на мисълта, че това нямаше да стане. Той я люби със страст, като си мислеше, че това може ѝ да помогне да се съвземе.

Действително, малко след като свърши, тя се съвзе, но не така, както той очакваше. Лаура наистина започна да се ядосва: беше му казала всичко, довери му се, а той нищо не ѝ казваше.

— Разочарована съм от теб — каза тя, докато смъкваше предпазителя от члена му. За отмъщение изсипа съдържанието му през прозореца на улицата, след това го прибра в джоба си. Вероятно за да го измие, помисли си той.

— Съжалявам — отвърна той, — но нямам какво да ти кажа. Ако имах, щях да ти кажа, честно.

Тя веднага скочи и започна да се облича бързо.

— Върви по дяволите, гаден лъжец. — Когато излизаше, трясна ядно вратата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Морган се облече лениво, след това слезе, за да огледа къде е момчето. Видя го да седи на верандата и да си чисти ноктите с джобния нож.

— Когато тази мис Йодър излезе оттук, изглеждаше доста разярена. — Момчето даже не се усмихна. — Мисля си, че не сте се сработили. Много лошо, защото беше сладка.

— Да. Хайде да отидем да изпием две бири. Искам да говоря с теб. Яде ли?

Момчето се изправи.

— Няма начин. Цените в този град са ужасни!

— Не се плаши, аз ще те нахраня. Ела.

Не забелязаха никъде Лаура, което обаче не означаваше, че не ги наблюдава отнякъде скришно. Информацията за оръжието може да се окаже само желание, даже и ако самата тя си вярваше на това. Въпреки професионалните й качества имаше нещо капризно в нея. Ако искаше нещо да е истина, тогава то е истина. От друга страна, историята с пушките може да е хитър ход да го прати за зелен хайвер, да го отдели от рутинната му работа, да открие с какво се е захванал Холидей.

Влязоха в едно друго заведение и Морган плати две бири, след което седнаха на една маса, от която тъкмо ставаха трима мъже. Това беше голямо и шумно място. Тук даже имаше и състав, който свиреше на импровизиран подиум до бара. Някои от пиячите бяха моряци от корабите. Огледа внимателно всеки един, но не забеляза нито една позната физиономия, за което беше искрено благодарен.

След секс винаги го избиваше на жажда и той пресуши първата халба на няколко глътки. Беше толкова шумно, че момчето трябваше да се наведе напред, за да чуе какво му говори, но по този начин никой не можеше да ги чуе.

Морган му разказа за пушките и всичко, което получи в отговор, беше само едно кимване.

— Това може да са глупости, но ще се наложи да проверим. Ако наистина агентите на Холидей раздават оръжие на индианците, това може да означава само голям проблем за всички племена. Какво може да го спре да каже, че индианците купуват и укриват оръжие, планирайки война, като чакат само удобното време, за да я започнат.

Тикнор обаче беше методичен.

— Но как можем да открием оръжията, ако са скрити?

— Няма да търсим пушките — отвърна Морган. — Това, което трябва да направим, е да отидем до там и аз ще говоря със свещеника. Казва се Бодро. Чувал съм за него, че познавал индианците по-добре от всеки друг. Може пък той да има да ни каже нещо.

Момчето се наведе още по-напред.

— Не мислиш ли, че ще е смешно да крият в мисията пушки, а? Бих казал, че резерватът ще е по-приемлив. Там можеш да намериш лудите, които не биха искали да бъдат открити. За тях оръжията вече са нещо приемливо.

Момчето говореше истината. Трябваше да се провери. От това, което беше чувал, беше разбрал, че индианците в тази мисия били доста щастливи. Този отец Бодро се отнасял с тях добре, не ги поучавал толкова яростно, колкото баптистките или методистките мисионери по другите части. Той беше як мъж, някога военен свещеник, а сега защитаваше индианците от заселниците, които ги мразеха, и гонеше продавачите на алкохол, които винаги се навъртаха покрай индианците, знаейки склонността им да се напиват за щяло и нещяло. Ако не искаха някого в мисията, той нямаше право да остава там. Всеки човек имаше право да се върне в резервата, където обаче животът беше труден, храната — оскъдна и нямаше никакви удобства. Доколкото Морган знаеше, никой не беше направил такова нещо и даже старият вожд Нотус стана добър католик и смяташе да си остане там.

Тикнор рисуваше въображаеми картинки по масата с пръст.

— Те няма да кажат на свещеника за пушките. Ако е така, трябва да ги вкарат вътре, когато го няма, и да ги скрият много добре. Така че и да има такова нещо, те ще отрекат.

— Няма и съмнение, че ще го направят в началото — кимна Морган. — Но отец Бодро е известен като суров и много умен човек. Както и да е, индианците са лоши лъжци, защото не са научени на това

за разлика от нас. Мисля, че отецът ще разбере, ако го излъжат. Ако реши, че го лъжат, ако сметне, че крият някъде оръжие, тогава ще се наложи да отидеш до Боис, за да информираш генерала. Ако не се е появил още, ще го изчакаш. Няма да оставаш никакви съобщения, разбра ли ме?

— Разбрах те добре. Но как ще те открия по-късно? Морган надигна втората кана.

— Трябва да решим.

Тъкмо привършваше бирата си, когато на вратата се появи онзи Латимър с още двама. И тримата бяха пияни, но Латимър — най-много. Този мъж беше доста едър, а и двамата му компаньони по чашка не му отстъпваха. Морган не си спомняше много за него. Като че ли беше малък фермер, който се прехранваше със земеделие. Бедните фермери се занимаваха с това, за да връзват двата края. Дори и да бяха приказвали или пили някога, нямаше никакъв спомен за това, а точно сега нямаше ни най-малкото желание и за двете.

Латимър обаче явно беше на друго мнение, защото веднага разбута хората покрай себе си и бързо започна да си проправя път към тях. Тъкмо се надигаха от масата, когато той застана пред тях.

— Няма да си тръгнеш, нали, Морган? — Гласът му беше достатъчно ясен, за да се разбере, че не иска Морган да си тръгва и ще направи всичко, за да го накара да остане с него. — Не пожела да пиеш с мен преди това. Защо? Срам те е да пиеш с беден човек като мен, нали? Ти, големият фермер, който отглежда коне, който дрънка с генерали, седи в палатките им и си пие кафето с тях, докато останалите стояхме на дъжда.

Морган се опита да обърне всичко на шега, защото не искаше по никакъв начин да възникне свада.

— Ако генералът ти предложи кафе, трябва да го изпиеш. В противен случай може да се озовеш до стената за разстрел.

Номерът обаче не мина. Латимър беше в доста гадно настроение, за да се смее на шегички.

— Ти никога не си се сблъсквал с опасностите, Морган. Знаеш ли какво, ти просто беше галеничето на генерала. Когато започна войната, нямаше и гърне, в което да се изпикаеш. Как така се промениха нещата, а? Късметлия ли си, или просто генералът те вкара

в бизнеса? Двамата винаги си говорехте, пиехте заедно кафе. Ако ме питаш, това беше доста странно.

Морган усети какво иска да намекне, явно и другите двама разбраха, защото започнаха да се смеят гръмогласно. Момчето обаче не правеше нищо, просто стоеше с мъртвешки бледо лице, а ръката му беше на няколко сантиметра от дръжката на револвера. Боже, помисли си той, тези тримата не са въоръжени, а той смята да ги застреля заради обидата.

Латимър пристъпи напред. Търбухът му беше точно толкова голям, колкото и самият той. Двамата до него автоматично пристъпиха напред. Латимър удари с юмрук дланта на другата си ръка.

— Сядай долу, Морган, и ще пиеш. Ще прием биричка, докато ти ни разказваш как успя да станеш толкова голям коневъд. Седни, иначе аз ще те накарам да седнеш. Слабокът до теб също да сяда.

Тихият глас на момчето изведнъж надвиши врявата около тях.

— Не ме наричайте с лоши думи, мистър. Това не ми харесва.

— Охо! Не му харесвало! Бобената шушулка не харесвала това!
— Латимър мушна единия от приятелите си в ребрата. Онзи се изсмя, но се вгледа внимателно в момчето, повече загрижен за него, отколкото приятелят му. Латимър явно смяташе да се заяжда, защото не спираше.
— Не му харесва, но какво смята да направи? Ще измъкне голямото пушкало, което е запасало на кръста, и ще ме гръмне ли? Трябва ли да се уплаша? Разбира се, че трябва, обаче не съм никак уплашен. Знаете ли какво: мисля да взема това пушкало. Малки деца не бива да си играят с оръжие.

Тикнор отстъпи крачка назад.

— Не се и опитвайте, мистър.

Морган усети, че Латимър е на косъм от смъртта.

— Спокойно, Латимър — намеси се той. — Имаш работа с мен, а не с него.

Латимър му отговори, без даже да го погледне.

— И за тебе ще остане време, спокойно, но точно сега имам малко работа с тоя сополанко. Давай пищова, момче. Давай го и няма да ти сторя нищо.

Морган направи единственото, с което можеше да спаси живота на Латимър, удари го с юмрук. Стовари го не в челюстта, защото това беше равносилно да удари скала, а в мекия корем. Такъв удар би

свалил всеки друг на земята, но онзи само изпъшка и се обърна ядно към него. Мъжете около тях започнаха да викат. Боят тук винаги беше добре дошъл. Другите двама веднага се стълпиха около него. Преди още да са разбрали, момчето ловко измъкна револвера.

— Вие двамата отстъпете назад. Трима срещу един не е много честно.

Двамата веднага отстъпиха и момчето пхна обратно пищова. Морган зяпаше прекалено внимателно Тикнор и не забеляза дебелака да замахва към него. Ударът попадна право в бузата му и го хвърли на масата. Тя се прекатури и той падна на земята. Усети силна болка, сякаш бузата му е сцепена. Латимър не го ритна, нито го удари със стол, а го посочи с ръка.

— Можеш да си лежиш в мръсотията, мистър Морган или да станеш. Ако станеш обаче, отново ще те смъкна. Възнамерявам да те събарям на земята, докато се уморя или ми писне. Или ако не припаднеш преди това.

Започна да се смее на глас. Другите двама обаче не смееха, бяха видели момчето как работи с револвера.

— Хайде, Хенри — каза единият от тях. — Това вече е прекалено.

Латимър не му обърна внимание и тълпата го приветства с викове. Някои веднага започнаха да дават съвети на Морган, сякаш бяха на боксов мач. Латимър се ухили и вдигна свитите юмруци над главата си. За един миг Морган вече беше на крака и заби глава в корема на дебелака. Това имаше ефект, но не успя да го повали. Той само отстъпи назад и това го ядоса, защото хората започнаха да се смеят и да го освиркват. Лицето му почервения и се начумери опасно.

— Ще те разкъсам — изръмжа разярено. Пристъпи невероятно пъргаво напред, неочаквано за едър човек като него, като въртеше заплашително юмруците си. Тълпата мигом ревна, вече искаха кръв. Морган беше доста добър боец, но това чудовище пред него щеше да му отнеме доста време, докато го повали на земята. Опита се да потисне гнева си, но не успя. Стоеше тук и това глупаво копеле го спираше да си върши работата, която не търпеше никакво отлагане. Помисли за оръжието на кръста си, но след това се отказа. Сблъсъкът не трябваше да се разраства във въоръжен двубой, защото щеше да се разчуе.

Латимър замахна към главата му, но пропусна. Морган веднага замахна с крак, за да го ритне в слабините, но онзи успя в последния момент да се извърти на една страна и да го срита в бедрото. Веднага изръмжа, по-ско-ро бесен, отколкото от болка.

— Сега ще се ритаме, така ли? Сега ще ти покажа ритане.

Това беше грешка, защото беше твърде тежък, за да е бърз с краката. Но човек не трябваше да попада под ритниците му. Големите му крака и тежки ботуши можеха да размажат човек като пиленце. Тръгна към Морган, Като се опитваше да го притисне към стената. Замахна отново, но Морган се наведе и юмрукът му попадна в дървената стена, от което кожата на кокалчетата му се сцепи и от ръката му закапа кръв. Морган чу тихо припукване, което показваше, че кокалчетата му са счупени, но мъжът или беше много пиян, или много ядосан, за да почувства болка. Но го почувства, когато все пак успя да стовари юмрука си в главата на Морган. Ударът не беше силен и Морган се задържа на крака, но Латимър изрева ОТ внезапната болка, която най-после достигна до мозъка му. Това въобще не го накара да се откаже. Веднага смени гарда и започна да пристъпва напред, като държеше свита лявата си ръка. Явно умееше да борави еднакво добре и с двете, защото стойката му беше добра и се движеше все още пъргаво.

Морган направи още една крачка назад, като си мислеше къде, по дяволите, е все пак охраната. Тълпата все още реवेशе, другите двама също, защото и те се бяха настървили за бой. Всички свиркаха, викаха и очакваха действие от негова страна. Почувства се като глупак, хванат в капан, който трябваше да се справи с неприятностите, за да го оставят на мира.

Като отстъпваше, се блъсна в един стол. Мигновено дясната му ръка хвана здраво дръжката и той замахна отстрани с него. Латимър все още вървеше след него и не можа да се опази от удара, който попадна встрани в черепа му. Морган вложи цялата си сила и този път имаше ефект. Дебелакът постоя изправен за миг, след това се строполи на земята.

Изведнъж някой от тълпата се развика.

— Гледайте! Гледайте! — Веднага друг глас се намеси:

— Господи! Пак неприятности!

Двама здрави мъже с лица на платени бойци си проправяха път през крещящата тълпа. И двамата носеха по къса стоманена тръба, гладки и лъщящи. Латимър все още лежеше на земята като чувал картофи.

— Вън — каза тихо единият от двамата на Морган.

— Да, сър, веднага излизаме — отвърна той. — Хайде, момче.

С тези думи се обърна, но не беше направил и крачка, когато усети, че някой го сграбчва за ризата и панталона и усети как го засилват през вратата.

След себе си дочу вика на момчето:

— Само ме докоснете и ще ви пръсна главите, мамка ви.

Морган тъкмо се изправяше, когато момчето излезе спокойно навън, а след него излетя и Латимър и тупна на улицата с тъп звук. Междувременно двамата му приятели бяха успели да се измъкнат, но сега се появиха и се спряха до дебелака.

Морган започна да изгупва прахта от дрехите си. Добре, че нямаше никакво счупване. Хората вече бяха изгубили интерес — сбиванията бяха толкова чести в Левистон, че бяха интересни само докато траеха. Помисли си какво ли щеше да каже генералът, ако го зърне сега. Надяваше се, че и Лаура не е наблизко, за да злорадства. Засмя се на глас.

— Какво е толкова смешното? — попита Тикнор.

— Нищо — отвърна той. — Просто ми е смешно.

— Не виждам нищо смешно във всичко това. Ако не беше ударил дебелия тъпанар, вече щеше да лежи студен.

Морган започна да усеща болката по лицето си, едната половина го смъдеше и като че ли започваше да му излиза цицина.

— Нямаше смисъл да го застрелваш. Латимър просто беше пиян, а и не беше въоръжен. Ако беше го убил, щеше да увиснеш на въжетото.

Момчето вдигна шапката от земята му.

— Все едно: той нямаше право да прави това.

Морган отупа шапката си и я сложи на главата си.

— Разбира се, че не беше правилно, но не може да убиваш всеки, който те закачи, тогава няма да стигнат гробищата за всички. Ти си прекалено нервен за това оръжие, момче, но и прекалено добър. Затова, ако наистина се наложи, може да го използваш, но не и за такива дребни неприятности.

След тези думи се приближи до Латимър, който все още лежеше в несвяст на земята.

— Как е? — попита загрижено. — Май го ударих прекалено силно.

— Ще оживее — отвърна единият. — Нали знаеш, че когато не е пиян, е приятен.

Морган кимна разбиращо, след това тръгна, а момчето веднага го последва.

— Какво искаше да постигнеш с това, мистър Морган? Да попиташ за здравето на мъжа, който стори такива неща?

Морган даже и не забави крачка.

— Просто исках да съм сигурен, че не съм му спукал главата и че няма да умре. Ако се случи това, законът веднага ще започне да ни преследва, а точно това не трябва да се случва. И стига си се влачил след мен, имаме достатъчно работа за вършене.

Долу на Локвата, така наричаха доковете, слизаха пасажерите на един от параходите, който тъкмо беше пристигнал. Повечето бяха мъже, а някои от тях можеха и да наемниците, които Холидей привикваше от Сан Фран-циско. На нищожна цена можеше да се наемат всякакви наемници, но той не беше повярвал напълно в измишльотините на Лаура. Все пак щеше да предаде информацията на генерала, защото така беше обещал. А какво щеше да реши генералът, си беше негова работа.

По пътя си към конюшните се спряха да послушат оратора, който говореше пред някакво събиране. Такова събиране през деня си беше повече от странно. Обикновено тези неща се правеха през нощта, на запалени факли и под ударите на барабан. Нямахше ораторска платформа, използваха верандата на малък хотел, който гледаше към главната улица.

Ораторът беше на около четиридесет години, с разрошени коси и налудничави очи. Морган успя да разпознае в него гръмогласен политик, който веднъж беше минал през Спейд Бит, за да събира гласове. Отнасяше се за нещо като териториално представяне. Сега обаче той псуваше и проклинаше индианците, наричайки ги червени негри, внушаваше, че е необходимо да бъдат изселени от тази територия, а ако откажат, да бъдат очистени до крак. Не говореше за точно определено племе. Смяташе, че всички индианци са червени

негри и жестоки убийци, спънка за обществото и прогреса и трябва да се махнат или да бъдат избити.

— Не трябва да показваме никаква милост — викашето, — защото и те няма да се смият над нас. Ако не ги накараме да се махнат сега, след това ще е много късно. Тези от вас, които бяха тук през последната война, знаят какво искам да кажа. Преди армията да успее да сгаси това жестоко червено копеле Джоузеф и неговите хора, които се опитаха да се измъкнат в Канада, диваците колежа, палеха и изнасилваха навсякъде по тези места. Загубих семейството си заради тези мърши. Те изнасилиха дъщеря ми и жена ми, обезобразиха ги, след което ги убиха и скалпираха. И ако се наложи, ще го направят пак, ще го сторят на собствените ви жени и затова трябва да ги спрем, преди да са започнали.

Отпи от чашата вода, която стоеше на земята до него, след това продължи:

— Генерал фил Шеридан има право, приятели. Той казва, че „Единствено мъртвият индианец е добър индианец“ и това са верни думи. И искам да ви кажа, че Шеридан не използва тези думи, за да набира гласове. Той се е борил срещу индианците дълго време и доста сурово, избивал ги е до крак, унищожавал е лагерите им и истински мрази червените копелета. Той предлага да бъдат избити, да няма повече мир с тях, никакви договори, земята трябва да бъде изчистена от тяхното присъствие...

— Ела — обърна се Морган към момчето. — Наслушахме се на достатъчно глупости за днес.

— Но това не са глупости, мистър Морган.

— Глупости са. Хората на вожда Джоузеф са направили всичко това, но и нашите хора са направили същото и с тях. Това беше мръсна, жестока война. Натиснахме силно Джоузеф и той ни го върна. Ако се случи нещо такова, индианците нямат разбирания за цивилизована война. Те измъчват, изнасилват, убиват старците и децата. Както каза мъжът, това може да се случи отново. Но различното сега е, че Холидей се опитва да го направи. Едно надигаме на индианците ще бъде извинението, за което мечтае. Той иска това, за да разбие индианците, да убие колкото се може повече от тях, а останалите да извози в Оклахома. Проблемът е, че това може да не се окаже толкова лесно. Ако все пак започнат да ги изселват, всички могат да се укрят из

пущинаците и тогава наистина ще падне голямо клане, защото няма да се дадат доброволно. Ще нападат и убиват точно както и Джоузеф, и много хора ще умрат, преди да ги спрат.

Морган се движеше бързо, искаше да се махне по-бързо от този град, но и момчето крачеше бодро до него.

— Не харесвате индианците, нали, мистър Морган?

Морган искаше по някакъв начин да прекъсне този разговор. Той го навеждаше към стари спомени от войната. Помнеше как в студена зимна сутрин успяха да хванат в капан една от бандите на Джоузеф в един затворен каньон. Индианците бягаха от тях и сгрешиха, като влязоха в него. За тяхна беда той беше затворен от другата страна, а стените му бяха вертикални и гладки, така че не можеха да се измъкнат по никакъв начин. Индианците нямаха ни най-малкото намерение да се предават, затова те ги избиха с постоянната си стрелба отдалече. Не им беше необходимо много време за това, защото половината бяха измрели от глад. В Спейд Бит генералът го беше попитал дали помни кръвта по снега. Помнеше я, и то много добре.

— Не съм сантиментален, особено като става дума за индианците — каза той накрая. — Някои от тях са много жестоки и ако стане война, независимо по каква причина, точно те ще започнат да колят и палят. Хайде, стига. Хайде да не обсъждаме повече. Имаме работа за вършене.

Докато оседлаваха конете, Тикнор не обели нито дума. Запътиха се бавно към моста над Змийската река в Края на града. Ако не пресечаха оттам реката, трябваше да преминат през целия шибан град, за да стигнат до другия брод. Това си беше доста пълноводна и буйна река, така че трябваше да се внимава с нея. Човек, който не отчита това, лесно можеше да се удави, както се е случвало много пъти досега.

След като минаха по моста, се насочиха към дълбоките гори на север към река Салмон. Там индианците от мисията на отец Бодро държаха дъскорезница и няколко пъти в годината превозваха обработения материал. Това беше част от усилията на отца да даде някакво признание на индианците за добре свършената работа, а и по този начин да припечели малко пари. Морган знаеше това, тъй като дясната му ръка Сид Сефтон купуваше от време на време вестници. Сид се беше научил да чете и пише доста късно и все още не се

справяше добре с печатните букви. Имаше навика да чете на всички, даже и да предизвикваше прозявки у тях. Знаеше имената дори на дребните политици в някой отдалечен район и веднага можеше да ги каже. Благодарение на него сега той знаеше и за отец Бодро.

Мисията отвсякъде беше обградена от дива природа. Салмон си беше толкова буйна, колкото и в Айдахо. Не напразно я наричаха Реката, от която няма връщане, толкова много хора бяха загинали в каньоните и клисурите, през които преминаваше. Отвсякъде я заобикаляха планини и на места тя се спускаше толкова бързо, че в някои вирове имаше големи водовъртежи, които изкарваха на повърхността пяна. В някои от тези планини никога не беше стъпвал човешки крак, дори и на индианец. Там можеше не само един човек, но и цяла група да изчезне и никой да не разбере за това.

Щеше да им отнеме един ден яздене, докато стигнат там, където Салмон се вливаше в Змийската река. След като стигнат там, трябваше да следват реката. Северно от нея имаше лоши пътища. Някои от тях водеха направо към изоставени мини или дърводелски лагери в планините. Трябваше да се придържат колкото се може по-близо до реката, понеже знаеха, че някъде по нея е и мястото, към което са се насочили.

Денят беше топъл, градът се намираще в най-ниската част на този район, затова все още въздухът беше топъл. Морган свали палтото си и го сложи зад себе си на седлото. Не мислеше, че яздят към капан. Но все пак трябваше да се провери какво става там, защото това беше идеалното място за подмолна дейност, което веднага го наведе на въпроса: Защо пък агентите на Холидей ще раздават оръжие на индианците, които са толкова навътре в пущинаците? В този район имаше няколко малки мини, но тук не участваше нито една голяма компания. Като цяло всичко това си беше загадка.

Морган не обичаше загадките, въобще не му харесваше да си играе на детектив. Въобще не го биваше за тази работа, беше прекалено нетърпелив. Предпочиташе да се хвърля с главата напред, като след това, естествено, трябваше да се оправя и с последствията. Но това не беше възможно сега, защото трябваше да измине доста голямо разстояние с този младеж и да лъже наляво и надясно, че търси нова стока. Ето защо всичко го дрезне-ше. Трябваше да каже на генерала да вземе Пинкертон. Въпреки лошото настроение мисълта за

това го накара да се усмихне. Не можеше да разбере какво го караше да се чувства толкова раздразнен, беше се научил да приема нещата такива, каквито са. Може би се дължеше на факта, че го болеше главата и отвън, и отвътре.

Слънцето вече приближаваше линията на хоризонта, а те все още не бяха изминали много и доста път трябваше да яздят, докато стигнат до Салмон.

— Ужасно мълчалив сте, мистър Морган — прекъсна момчето тишината по едно време. Морган го погледна.

— Направи ми една услуга. Не говори, разбери, не говори! Не обичам да говоря и не обичам да слушам. Разбра ли?

— Както кажете, мистър Морган — кимна младежът, — но преди да спра да говоря, искам да разберете нещо.

— Какво е то? — попита вяло той.

— В багажа на товарния кон има дузина бири. Докато бяхте зает с мис Йодър, ги купих. Знам колко обичате бирата. Всяка неделя седате на верандата и пиете бира, много бира и въпреки това нищо не ви става.

Морган тръсна глава и веднага болката се усили.

— Да не би да искаш да ме направиш пияница, друже?

— Ни най-малко, мистър Морган. — Момчето беше искрено. — Зная колко много обичате вашата бира, но предположих, че ще забравите да сложите от нея за из път. Затова реших да купя малко.

— Направил си добро нещо. — Морган се почувства по-бодър. — Преди да се стъмни, ще се наложи да се установим някъде. Проклетата ми глава ме боли така, сякаш ще се сцепи. Най-добре ще е да си легна по най-бързия начин.

Момчето явно остана доволно от похвалата.

— Преди още да се обърнете, вече ще съм приготвил вечерята и ще съм отворил бирата.

— Още по-добра идея — кимна Морган. — Защо да не изкараш една бутилка и сега?

Докато яздеха така, той започна да отпива на малки глътки от нея. Не беше от бирата от Сан Франциско, но все пак ставаше и главоболието му попремина.

Момчето започна да се променя много по-бързо, отколкото очакваше.

ГЛАВА ПЕТА

След още две бири, които изпи с вечерята, Морган легна и заспа веднага.

Когато отвори очи рано на другата сутрин, главоболието му беше изчезнало, също и гадното настроение. При допир лицето и отстрани главата му го боляха, но иначе Всичко друго беше наред. Зачуди се дали можеше да избегне боя, ако беше седнал с Латимър за по една бира и да си побъбри с него. Не, не беше сигурен дали щеше да успее. Латимър гореше от желание да се сбие с него. Както и да е, можеше да се опита, но ако минеш определената точка, до която все още искаш мир, започваш да се излагаш пред другите.

Доволен беше, че момчето беше там. Ако не беше то, сигурно щеше да получи як тупаник от Латимър и хората му. Разбира се, можеше да ги застреля или да ги накара да го оставят на мира чрез оръжието си. Но извади ли револвера, трудно можеше да се спре да не натиска спусъка, а това веднага щеше да докара шерифа или някой от помощниците му. Благодарение на момчето поне това беше предотвратено.

Йънг Тикнор усети, че се е събудил, но не каза нищо. Вече беше станал, запалил огъня и приготвяше закуска. Месото и кафето миришеха доста съблазнително и раздразниха апетита на Морган, който не беше хапнал много предната вечер. Бяха се спрели да пренощуват на един хълм близо до вливането на Салмон в Змийската река. Ревът на двете буйни реки се чуваше до тях като тих тътен. Изправи се и момчето веднага се обади:

— Вече се погрижих за животните, мистър Морган. Напоих ги и ги вързах да пасат ей там.

Трите коня, вързани с едно въже, пасяха спокойно на единия склон на хълма, където тревата беше зелена и буйна. Утрото беше меко и влажно. През нощта беше поваляло и сега навсякъде се стелеха късове мъгла, която веднага щеше да се разсее, след като изгрее слънцето.

Когато утрото блесна с цялата си свежест, те вече бяха на път. Трябваше да изминат около деветдесет мили, но ако тръгваха рано и спираха късно да пренощуват, можеха да успеят да ги изминат и за три дена. Ако имат късмет, помисли си Морган. Съвсем естествено щяха да намерят мисията рано или късно, но той въобще нямаше намерение да си губи много времето, особено ако се окаже, че няма нищо интересно. Отдалечаваха се все повече от заселените райони, от градовете и селата, където се носеха слухове за война. Войната, която все още си беше само слух, може да избухне, преди да са се върнали точно в района, в който са навлезли.

Покрай реката се виеше стар път, който по-скоро приличаше на пътека. Ако все пак някой го използваше, то минаваше доста рядко. Виждаха се следи от каруци. На места бяха заличени от постоянните дъждове, но все пак водеха във вярна посока. На едно място те се насочваха право към реката. Тук те спряха и разседлаха конете си. Първо пуснаха товарния кон. Ако не успееше и го отнесе реката, тогава щяха да останат без храна и кафе. Можеха да преживеят и без кафе, но да се опитат да стрелят по дивеч в този изоставен район щеше да им коства много време. Морган се притесняваше и за останалите бутилки бира. Беше решил да пие само по една на ден, и то след като се установят за нощувка. Всичко това не беше сигурно, ако конят не успееше да премина реката, но явно късметът им работеше.

Така продължиха да яздят и на третия ден Морган смяташе, че вече трябва да са доста наблизо. Но единственото, което знаеха за момента, беше, че мисията е някъде на север от реката. Стигнаха до място, където пътят изчезваше, и трябваше да се движат по скала. Скалата беше гладка и от едната страна имаше пропаст. Наложиха се да слязат и да водят конете си близо мила. По скалата се виждаха слаби следи от каруца и който и да беше Коларят, трябваше да е доста луд, за да се реши да мине.

След като преминаха скалата, отново се метнаха на седлата. По едно време Тикнор забеляза.

— Изглежда, свещеникът доста се е парил с неприятности, щом е решил да заведе мисията си чак тук. В тези гори няма да има кой знае какво изкушение за индианците, които са с него.

И Морган си мислеше за това. Търговците на уиски, които все пак са се решили да стигнат чак до тук, трябваше да са най-

решителните, които този занаят познава. Освен ако все пак няма някой друг път, освен този, по който язدهа. Първите сто мили след извора на Салмон в областта Сотуф реката течеше по сравнително равен терен, пълен с езера. Но това беше някъде далече на изток от този район. Може пък оттам да имаше някакъв път, за който Морган да не беше научил.

Знаеше, че отец Бодро не може да скрие цяла мисия. Това, което се опитваше да направи или изглеждаше, че прави, беше да предпази индианците от неприятности. Спомни си, че преди да премести индианците в района на Салмон, свещеникът имаше мисия на по-населено място и вероятно там си е имал неприятности и затова се е изместил чак тук. Логично беше. Индианци, които държаха дъскорезница, няма да са добре там, където дъскорезниците се държаха от белите.

— Хей, тук има някакви следи — посочи Тикнор надолу.

Виждаше се доста ясен път, който пресичаше близкия хълм през боровата гора. Тръгнаха по-бързо по него и стигнаха върха. Пътят продължаваше и нататък. Склонът не беше много стръмен. Пътят продължаваше към висок рид, покрай който се трупаха по-малки хълмове. Морган се надяваше, че няма да яздят още много, но кой можеше да каже. Никъде обаче не се забелязваше и следа от мисия. Нямаше пушек, не се чуваше и шум от дъскорезница, никакво чукане, нито един звук, който да подсказваше, че наблизко кипи ежедневна работа. Слънцето прежуряше и никъде не се усещаше и най-малкият полъх от вятър.

— Ще се наложи да продължим — предложи Морган.

— Да, ще трябва — кимна момчето. — Май че вече трябва да сме наближили. Знаеш ли, ако все пак са някъде там, се стараят доста, за да пазят тишина. Да не би да е неделя?

— Не е неделя. Хайде да тръгваме.

Морган знаеше, че това трябва да е мястото, където би трябвало да бъде мисията. Не можеше да си обясни откъде го знае, просто беше разбрал. Нямаше никакво шесто чувство или втори глас, който да му нашепва, но знаеше. Усещаше надвиснала опасност.

Така се спуснаха надолу с конете си и продължиха по равното. За известно време пътят вървеше близо до дърветата, но след малко те се

разредиха. В далечината зърнаха ястреби, които кръжаха ниско над земята.

— Кръжат над нещо мъртво или над хранителни остатъци. — Тикнор засенчи очите си с шапката. — Какво ще кажете, мистър Морган?

— Или едното, или другото. — Знаеше, че момчето е право, не можеше да е нищо друго.

Когато се изкачиха на върха на следващия хълм, видяха мисията. По-скоро изглеждаше като селище на нез перс, отколкото на мисия. Няколкото губи сгради изглеждаха така, както и във всеки малък град на белите. Бяха построени от груби трупи и едната явнсьбеше дъскорезницата, защото беше отворена от двете страни. Морган бръкна в багажа и измъкна малък бинокъл. Беше доста стар и го имаше от много години, не беше силен, лещите му бяха зацапани и трябваше да го поизчисти малко, за да погледне през него.

Да, това беше дъскорезницата. Зърна блестящото назъбено острие на триона. Една от другите сгради беше навес за готовия материал. И тя беше отворена от двете страни като дъскорезницата и вътре се виждаха дългите трупи, наредени една до друга. Третата сграда приличаше на училище. Премести малко бинокъла и встрани от сградите, почти невидима от дърветата, зърна по-малка постройка. Това явно трябваше да е къщата на свещеника, малка, спретната, боядисана в бяло. Изглеждаше така, сякаш отецът не искаше да се меси в живота на индианците. Явно беше учтив и щедър човек, щом беше решил да ги остави да се развиват сами.

Премести наляво и надясно бинокъла. Селището беше изоставено, не се виждаше никаква жива душа. Нищо не помръдваше, даже и кучета не се виждаха. Къщите на индианците, наредени в кръг, бяха непокътнати, но празни. Подаде бинокъла на Тикнор.

— Няма никой долу. Ако искаш, погледни и ти.

Тикнор огледа внимателно.

— Отишли са някъде. Мислиш ли, че са някъде тук и ни наблюдават?

Морган взе отново бинокъла.

— Съмнявам се в това. И ти ли не зърна нито едно куче, а?

— Прав сте. Най-малкото поне кучетата щяха да са тук. Но къде е свещеникът, нали той е шефът тук? Къде може да е той?

— Къде са всички? Слушай, аз ще сляза до долу, за да огледам. А от теб искам да обиколиш и да огледаш над какво толкова кръжат ястребите. Може би е само умряло животно, но най-добре е да провериш. Внимавай, движи се бавно, за да не те изненада някой. Още при първия знак за опасност веднага дай изстрел. Аз веднага ще ти се притека на помощ. Внимавай, чуваш ли?

— Чух ви.

Момчето се отби от пътя и се насочи към боровете. След по-малко от минута, от него нямаше и следа. Морган бавно подкара коня си към селото. Ако все пак имаше някой там и искаше да го убие, нямаше да е кой знае каква трудност да стори това. Ако можеха да стрелят, можеха да го очистят, но никой не стреля. Нищо не мърдаше, не се чуваше ни най-малкият звук. Кръгът от индиански къщи беше прашен, личаха стъпки от боси крака, които бяха тъпкали с години наоколо. Тук там се виждаха празните огнища, но веригите и съдовете за готвене ги нямаше.

Зърна и следи от коне, не много, защото явно дъжд беше заличил повечето. Така премина покрай кръга и се спря пред най-голямата къща, която явно беше на вожда Нотус. И тя беше празна като всички останали.

Машините в дъскорезницата обаче не бяха взети. Парният двигател, който задвижваше триона, беше студен. Единствената къща, която не беше проверил, беше тази на свещеника, скътана назад между боровете. Насочи се към нея, замислен защо ли момчето се бавеше толкова. Пред къщата имаше малка и тясна веранда и той се спря на нея, заслушан в звуците наоколо. Нещо, което приличаше повече на движение, отколкото на звук, го накара да измъкне револвера си. Вратата беше отворена и той влезе. Това беше къщичка за сам човек: една голяма стая, която служеше за всекидневна и спалня, и малка кухничка. Вратата на кухнята се затвори леко. Но когато влезе, тя беше отворена. Вътре е имало някой, по-точно жена, индианка. Усещаше миризмата на мечата мас, с която си е мазала косата, парфюма, който индианките правеха от различни коренчета и билки. Огледа внимателно къщата, но не откри нищо, а и нищо не му направи впечатление.

Бавно се запъти през селото обратно, за да изчака момчето, когато вратата на къщата на вожда се отвори и отвътре се появи

някаква жена. Ако не му се беше обадила, сигурно нямаше да я забележи. Беше в средата на следобед, слънцето грееше ярко. Въпреки оръжието, което той бе извадил, тя даже не се сепна. Той бързо пъкна обратно револвера си, след това се насочи към нея. Тази индианка изглеждаше доста добре. Беше облечена в традиционната носия на нез перс: везана пола от еленска кожа и фланелка. Носеше мокасини, косата ѝ беше опъната назад и вързана добре. Блестеше гарвановочерна, а очите ѝ като че ли светеха с черен блясък. Стоеше така, без да мърда, и чакаше той да се приближи.

Морган знаеше малко езика им, затова попита:

— Къде са всички?

— Всички заминаха — отвърна тя на английски. Английският ѝ не можа да го учуди, явно го беше научила от свещеника.

— Къде са отишли?

— В резервата „Колвил“ във Вашингтон. Отец Бордо ги закара там. Скоро ще има война, а той не иска те да участват. Свещеникът познава индианския агент там и той ще ги вкара лесно вътре. Както виждаш, оставили са всичко тук. Морган забеляза, че под фланелката не носеше нищо. Оскъдното облекло трудно успяваше да прикрие едрите ѝ гърди. Това явно не ѝ беше ежедневна дреха, особено ако наблизко живее и свещеник. Но може и да беше: отецът имаше репутацията на човек, който се отнася свободно с индианците. Но тук имаше нещо, което не бе наред.

— А ти защо си все още тук? — попита той.

— Когато напуснах резервата, се заклех никога да не се връщам нито в този резерват, нито в който и да е.

Това беше доста пряк отговор, но какво искаше да му каже?

Какво може да търси сама жена тук, на деветдесет мили от най-близкото селище. При това индианка.

— Но къде ще ходиш? — Не му пукаше въобще къде ще ходи, но самото ѝ присъствие тук го озадачаваше.

— Далече от Айдахо, където ни мразят. Мога да говоря английски и мога да върща това-онова. Свещеникът ме научи да чета. Ще намеря някаква работа.

Няма начин, помисли си Морган. Някак усети, че тя се лъже сама, след като отецът си е заминал. Дрехите ѝ изглеждаха така, сякаш

носеше костюм, а не се стягаше за път. Въобще не ѝ повярва за това нейно заминаване далече от Айдахо. Звучеше тъжно, но пресилено.

От нея се носеше силна миризма, но не и неприятна. Даже и от това разстояние я усети и пенисът му веднага започна да се втвърдява. Независимо на какво се е надявал отец Бодро в опитите си да я научи да чете, тя все пак си оставаше дива индианка. И сега цялата ѝ дива природа започна да го завладява.

Морган харесваше индианките, но въпреки всичко се поколеба, когато тя се обърна и влезе в къщата на вожда, като преди това му махна, за да влезе след нея. Последва я, замислен колко похотлив и гаден е станал. Момчето все още не беше се върнало, но човек, който умее да борави така сръчно с оръжието, би трябвало да умее да се пази.

Около тази жена имаше нещо тайнствено, което Морган трябваше да разбере или дългото пътуване щеше да е за нищо. А той искаше да вникне в нея, да проникне в нея. Всички ги наричаха червенокожи, но като цяло това беше грешка. Тази красавица имаше златистокафява кожа, блестяща на слънцето. Под дългата пола, която почти докосваше земята, той знаеше, че се крият дълги мускулести крака. Това, за което си мислеше, беше лудост, но сега не можеше да направи нищо против него. Трябваше да си мисли за нея като за враг, който е опасен, но сега вече не му пукаше за това. Та това си беше като сън: да откриеш жена в изоставена мисия, и то жена като нея. В това диво място тя се държеше толкова предизвикателно, че той вече беше готов да я изнасили отзад, ако все пак реши да не му даде. Груб фермер напада невинна индианска девица. Не мислеше, че ще е точно това.

Но защо тя си го търсеше — не можеше да си обясни. Що се отнася до репортерката, тя просто е искала малко игри, въпреки че се чудеше защо ли трябва да се ограничава в това. Но даже и в една мисия трябва да има достатъчно много младежи, които са готови да ѝ дадат това, което сега тя си търсеше. А и кой може да ѝ устои? Каквото и да е, на Морган вече не му пукаше. Предвид всички обстоятелства едно хубаво чукане с нея нямаше да е грешка точно сега. Детективска работа, опита се да си внуши той, това си е част от работата.

Нямаше къде да се легне, освен на земята, но и това беше добре, тъй като къщата на стария вожд беше чиста и единствената миризма беше на пушек. След като влезе вътре, тя не му каза нищо. Явно

нямаше намерение да го убие, защото, ако възнамеряваше това, досега да беше го сторила с голи ръце. А и наблизко нямаше никакво оръжие. Знаеше само, беше че първо смята да я начука, а след това ще ѝ задава въпроси. Знаеше, че старият му приятел, шефът на полицията в Канзас сити, Натан Бендър, бивш детектив-лейтенант, няма да одобри методите му, но какво ли пък знае Бендър за живота в Дивия Запад?

Тя веднага се изтегна на земята и той се настани до нея. Не знаеха нищо един за друг, но най-доброто сега беше да оставят нещата така, както са. По-добре да не ѝ знае името, ако се наложи да я застреля.

За да е сигурен обаче, че самият той няма да бъде застрелян, махна колана с оръжието си и го остави далече от нея. Въобще не смятаха да махат всичките си дрехи. Той просто вдигна полата и фланелката ѝ и пред него лъсна наполовина разголеното златистокафяво тяло. Косъмчетата на вулвата ѝ бяха също така черни, както и косата ѝ. Когато разтвори краката ѝ, усети приятна миризма. Зърна срамните ѝ устни, които блестяха, оросени вече от влагата, и той разбра, че тя е готова.

Веднага махна палтото и ризата си, но не събу панталоните. Всичко можеше да се случи тук, въпреки че нямаше представа какво може да е. Не му се искаше да се опитва да обуе панталоните си, ако се наложи да се отбранява. По същата причина не смъкна и ботушите си. Разкопча панталоните и да ги пусна до коленете. Тирантите му виснаха отстрани. Това беше доста груб начин да чукаш дама, било тя и индианка, но по-добре сигурно, отколкото да съжалява.

Тя обаче като че ли не обръщаше много внимание на това, а просто стоеше и чакаше той да ѝ го вкара. Той се настани между прекрасните ѝ бедра, тя му го хвана с ръка и го раздвижи няколко пъти по дължина, преди да го намокри с ръка. Прекара пръсти по влагата на вулвата си, след това го обхвана нежно и започна да го масажира с влажна ръка, което почти го накара да се изпразни на корема ѝ. Тя явно усети, защото го стисна със сила в основата. Морган почувства слаба болка, но това явно се оказа достатъчно, защото усети, че се успокоява малко.

Индианката бавно насочи главата на пениса му и го сложи точно на цепнатината. Оттук нататък беше негов ред. Да, беше наистина хубаво. Дупето ѝ беше на голата земя и затова тя нямаше да има

възможност да го върти много-много. Понякога и това беше хубаво, но точно сега той искаше тя да е неподвижна под него. Но тя беше достатъчно силна, за да върти дупето си, въпреки че той се беше отпуснал с цялата си тежест върху нея. Въпреки че се гордееше с големината и дебелината на члена си, въпреки че когато го вкарваше в началото на всяка жена тя инстинктивно се стягаше от дебелината му, сега го вкара докрай и тя го пое без никакво затруднение, даже усети, че може би иска още. Отдръпна се и с още по-рязък тласък се вряза право в нея. Тя вече беше пъхнала леко средния си пръст в ануса му и това го караше да се чувства още по-възбуден. Не всяка жена смееше да направи това, а това наистина си беше хубаво. Харесваше жените, които правеха това, което им харесва и което ще хареса на мъжа.

Тя вкарваше и изкарваше пръста си, без да издаде и звук, въртеше го наляво-надясно с ожесточение, а черните ѝ очи не го изпускаха нито за миг. Морган никога не беше използван от някоя жена по този начин. Белите жени обикновено се задъхваха и пъхтяха, говореха мръсни думи, а понякога и викаха. Тя не правеше нито едно от тези неща, но той усещаше, че в нея се събира мощен оргазъм. Тялото ѝ стана мокро от пот, тя заби пръсти в тялото му, след което навлезе в нещо като епилептичен припадък, защото започна да вие като вълк. Звукът беше толкова ужасен, че косата му се изправи. Той се изпразни в нея, но тя продължаваше да се тресе и вие дълго след като той свърши.

След това се изправи, закопча панталоните си и тъкмо се пресягаше за колана, когато дочу тропот на галопиращи кон, след което и бойните викове на индианци. Веднага изтича навън и зърна четирима индианци, нашарени с цветовете на войната, да се приближават бързо към него. Една стрела изсвири покрай ухото му и той веднага стреля по този, който я пусна. Успя да го улучи и той се строполи на земята. Зад него тримата го прескочиха с конете и продължиха към него. След това внезапно завиха настрани и започнаха да се отдалечават. Това му даде възможност да открие точна стрелба, от която единият от тримата изкрещя, явно беше ранен. Продължи да стреля, докато свърши куршумите, след това започна да пълни револвера си. Ядоса се, че пушката не беше с него, но я беше оставил заедно с коня до едно дърво преди селището. Този път индианците идваха право към него, стрелите свистяха край него. Успя да убие още

един от тях, но след това забеляза, че иззад дърветата се показват и други. Разбра, че даже и да беше с пушката, нямаше да успее да се справи с тях. Револверът му имаше само шест куршума, а нямаше да има време да презареди, преди да го застигне някоя стрела.

Идваха към него в галоп, явно решени да го убият. Бяха вече почти до него, когато чу изстрел отстрани. Момчето се беше включило точно навреме. Погледна към него и го видя как се придвижва бавно, като се прицелваше от време на време. При всеки изстрел един от индианците падаше от коня си. Колко хладнокръвно и лесно убиваше един по един червенокожите, без те да успеят да направят нещо! Хванати в капан между момчето и Морган, останалите се опитаха да избягат, но Морган успя да застреля двама, докато момчето чевръсто се справи с останалите. Понитата, изплашени, изчезнаха веднага в гората и всичко внезапно утихна. Чуваха се само стоновете на един ранен индианец. Преди Морган да каже и дума, Тик-нор го застреля в главата.

След това се приближи до него и се усмихна леко. Това беше последното, което той очакваше, но все пак успя да се прикрие. Момчето все пак успя да застреля първите си жертви, въпреки че те бяха индианци, и това явно му харесваше. Чудеше се дали ще успее да го спре сега, когато вече беше опитал вкуса на убийството. Личеше си, че е доста доволен от себе си. Не му благодари, даже и не почувства капчица благодарност, въпреки че му спаси живота.

— Доста време ти отне, докато се върнеш — каза той. Нищо не можеше да смути момчето в мига на славата му.

— По-нататък между дърветата открих гроба на свещеника. Беше доста плитък и зверовете го бяха изровили. Беше доста поизяден, но все пак си личеше, че е свещеникът. Отгоре му стоеше черното расо или както там го наричат. Нямаше никаква лопата, затова го сложих обратно в гроба, след това започнах да търся камъни, за да го покрия. Мисля, че тези са го убили и са погнали останалите, които са успели да избягат. Какво мислите за това, мистър Морган?

Момчето беше наистина спокойно. Разказваше за мъртвия свещеник даже без да се намръщи. Със същия ефект можеше да говори за оста на колелото на някоя каруца, което трябва да се смени.

— Мисля, че това са доста големи неприятности — беше единственото, което успя да отговори.

Тикнор хвърли поглед в къщата на вожда.

— Хей, вътре има някаква жена.

Морган кимна.

— Да. И ще ни каже всичко, което се е случило тук.

Смяташе да я убие, ако не иска да говори.

ГЛАВА ШЕСТА

Изкара я навън и я накара да коленичи. След това допря револвера до главата и ѝ смъкна предпазителя. Докато не се чу щракането на предпазителя, очите ѝ бяха безизразни, но след това по лицето ѝ се изписа страх.

Мъртвите индианци лежах в прахта под горещото слънце. Нямах да мине много време, преди да започнат да се разлагат. Индианката, както и да се казваше, не искаше да погледне към тях. Това е добре, помисли си той. Мисията все пак я беше цивилизовала достатъчно, за да я накара да се плаши от смъртта.

Допрял дулото до главата ѝ, той каза:

— Моят приятел откри гроба, на свещеника. Кой го уби и за какво? Къде са пушките? Какво стана с другите? Отговори ми веднага или ще ти пусна един куршум в главата. Това не е просто заплаха, ще го направя, без окото ми да мигне.

— Може ли да се изправя?

— Остани така, както си, и започвай да говориш. И пак ти казвам: или ще говориш, или ще умреш.

Момчето стоеше до нея и я зяпаше открито, но не казваше нищо.

— Бягащия вълк уби свещеника — започна тя. По лицето ѝ се стичаше пот и капеше от брадичката ѝ. Въобще не приличаше на гордата смела индианка, каквато искаше да се представи. Нещо повече — пред тях стоеше една изплашена жена, която просто не искаше да умре. — Бягащия вълк мразеше свещеника и от доста време искаше да го убие. Казваше, че той е откраднал мъжеството им, опитомил ги е, станали са като мъже без тестиси. Проклинаше свещеника и дъскорезницата, и всички хора, които бяха на негова страна. Стария вожд научи за това и отиде да предупреди свещеника, но той само се засмя. „Бягащия вълк просто не иска да работи“, каза той. Но все пак успя да събере смелост и да го убие.

Морган все още държеше оръжието до главата ѝ.

— Това след като донесоха ли пушките беше?

— Да. — Гласът ѝ стана толкова слаб, че той едва я чуваше. — Бягация Вълк казваше, че пушките ще променят всичко. С тях могат да навлязат дълбоко в планините и да живеят като мъже. Каза, че е взел пушките от един от хората на Холидей, но аз не можах точно да разбера какво искаше да каже.

След това се осмели да хвърли поглед към мъртвите индианци.

— Бягация вълк е там.

Морган не обърна внимание, защото си мислеше, че явно той е бил този, който я е имал.

— Но даже и да е мразел свещеника, защо му е трябвало да го убива? Защо просто не е отишъл в планините със своите последователи?

Жената облиза устните си.

— Свещеникът научи за пушките. Но не това беше причината, заради която беше убит. Бягация вълк го мразеше заради това, което той направи от нас. Може ли да пия вода?

— Все още не — отвърна Морган. — А ти мразеше ли го? Успяха ли да те настроят против него?

Мазнината по косата ѝ започна да се смесва с потта и лицето ѝ заблестя като лакирано.

— Да, аз бях негова жена. Той казваше, че не трябва да има никаква прошка или съжаление към свещеника. Ако искаме да станем отново силни, трябва да забравим това, което той ни е проповядвал. Отецът ни е покварил и затова е трябвало да умре. Неговото убийство щеше да бъде първата стъпка за връщането ни към нашата истинска индианска природа.

Мечти за слава, помисли си Морган. Пълна торба с лайна. Един добър човек, който е загубил толкова много време, за да създаде мисия за индианците, е мъртъв заради желанието на някой да стане втори Джеронимо, или Лудия кон или някой друг.

— А къде са пушките? Защо не ги използваха срещу нас?

Все още коленичила под горещото слънце, жената изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне.

— Те са скрити в една пещера далече в планината. Там също има провизии и муниции. Ако бяха с тях, вече нямаше да сте между живите. Но пушките са на един ден път оттук.

В гласа ѝ се долови жал и Морган усети, че тя скърби за Бягация вълк, гадното копеле. Не чувстваше никакво съжаление към нея, опита се да прехвърли вината за убийството на отеца върху мъжа си, но дали пък и тя не беше част от целия план. Но имаше нещо друго, което трябваше да попита. След това трябваше да заровят тези копелдаци, но се надяваше тайно да не открият лопата.

— Какво се случи със стария вожд и останалите ви хора?

Все още на колене, тя започна да се клати уморено напред-назад.

— След като убиха свещеника, те се изплашиха, а и пушките ги уплашиха още повече. Заминаха за резервата „Колвил“ във Вашингтон. Това е истината.

Това беше достатъчно. Заповяда ѝ да се изправи.

— Сега ще те напуснем. Намери си кон и се махай отук. Не ми пука въобще къде смяташ да ходиш и какво ще правиш.

— Но нямам никаква храна. Ще умра.

— Тогава умри. — Морган се обърна с гръб към нея. — Хайде, момче. Време е да се връщаме обратно.

След като се отдалечиха малко, Тикнор се обърна назад.

— Тя все още стои там. Господи, колко сурово се държа с кея. Ако не беше проговорила, щеше ли да я убиеш?

— Щях. Не бях сигурен дали не е излъгала за това, че натопи Бягация вълк? Не бях сигурен дали не е убила собствено ръчно отеца. Мисля, че тя е просто една зла кучка.

Пояздиха така за известно време. Йънг се беше замислил дълбоко.

— Не хващате много вяра на жените, така ли, мистър Морган? Тази дама Йодър...

— За нея съм сгрешил. Тя ми е казала истината.

Морган си помисли, че все пак тази Лаура е прекалено смела и това може да ѝ навреди. Ако открият какво е направила, въобще няма да се колебаят и ще я очистят. Нийл веднага ще нареди на хората си да свършат тази работа и те сигурно щяха да се заемат с удоволствие. Най-вероятно щяха да ѝ сложат една тежест на врата и да я хвърлят в реката, така че никога повече да не се покаже.

Чудеше се какво ли я кара да рискува толкова безразсъдно живота си. Трудно беше да повярва, че е заради самите индианци. Не му направи впечатление като жена, която да е грижа за някой друг

независимо то цвета на кожата. Също толкова невероятно би било да се надява да стане известна с историята на Холидей. „Северозападен вестник“ в Боис беше най-добрият вестник на тази територия. Но даже и вестник като него не би пожелал да се заеме с човек като Холидей. Така щяха сами да си плюят на бизнеса, а никой не би поел такъв риск. Веднага редакторът щеше да бъде хвърлен от прозореца.

Тикнор прекъсна мислите му.

— Знаеш ли, бих могъл да вържа тази индианка и да я закарам на генерал Хауърд.

— Още докато я закараш до Боис, тя вече ще промени историята. Но даже и да повтори дума по дума това, никой няма да ѝ повярва. Дрик Холидей да дава безвъзмездно пушки на индианците, да не иска пари от тях! Ще е чиста загуба на време. Тя ще те забави, а и ще е опасно да е покрай теб.

Момчето се усмихна високомерно.

— Жена да е опасна?

— Ще се наложи да минеш през няколко града, за да стигнеш до Боис. След всичките тези слухове за близка война хората ще искат да знаят какво смяташ да правиш с нея. Могат да те наобиколят, да те спрат.

Вече се бяха отдалечили доста от мисията.

— Ако го направят, ще съжаляват за това — отвърна младежът. — А ако се наложи, някои от тях може и да умрат.

Морган го погледна изучаващо. Не му харесваше спокойният глас, с който говореше за такива неща.

— Пак ще ти кажа. Ако има начин, не убивай хора. Тези индианци трябваше да ги убием, иначе те щяха да ни убият и се радвам, че беше там. Ако не се беше показал навреме, вече щях да съм мъртъв.

Това беше най-добрият начин, по което можеше да му каже благодаря. Момчето още повече се изпъчи от самодоволство. Такава открита похвала направо му завъртваше главата.

— Мистър Морган — отвърна той. — За мен това беше нищо. Двамата работим доста добре, нали?

С тези думи явно искаше да каже убиваме доста добре. Но това, че му хареса първото убийство, означаваше, че за него вече няма връщане в Спейд Бит. Морган знаеше, че ако не го накара да се върне,

той нямаше да живее дълго като стрелец. Каквото и да правеше, колкото и добър да беше, рано или късно щяха да го убият. Нито един стрелец след Хикок не е успял да живее дълго като такъв и най-често завършваше живота си с дупка в главата след кавга с някой все още незнаен покерджия. Но все пак не му беше баща, а и момчето вече беше голямо — можеше само да избира пътя, по който ще върви и гради живота си.

След три дена яздене стигнаха там, където се вливаха двете реки. На следващата сутрин прекосиха моста над Змийската река преди Левистон.

— Ще задържа товарния кон — каза Морган, — само ще те забавя. Имаш достатъчно много път. Ще се наложи да си вземаш по малко суха храна от всеки град, през който минаваш. Ще яздиш по Змийската река, докато стигнеш Пайет. Там има един мост. Ще тръгнеш по пътя, който следва река Пайет към Монтън. По-надолу реката ще се разклони на няколко ръкава, но пътят продължава към Боис. Генералът трябва да бъде или ще дойде в хотел „Ратдръм“. Ако го няма, ще го изчакаш.

— Ще напишете ли някакъв доклад за него?

— Не. Ти ще му разкажеш какво се е случило. Какво е казала Лаура Йодър за Холидей: че събира наемници от Сан Франциско. Какво се случи в мисията, всичко. А сега ми кажи всичко, което ще кажеш и на генерала.

Тикнор се справи добре и Морган си помисли, че пред генерала вече всичко щеше да бъде казано гладко и точно. Все още нямаше ни най-малката представа какво можеше да направи генералът с тази информация. Нямаше и съмнение, че сигурно щеше да се опита да събере хората, които са срещу Холидей и неговите опити да измести индианците от резерватите. Ако не са уплашени прекалено от Холидей, те може би щяха да дойдат на това събиране. Ако все пак се съберяха достатъчно, тогава Холидей нямаше да има голяма възможност да направи нещо срещу това. Наемниците му нямаше да се осмелят да стрелят по стотици хора, особено ако в тълпата има и жени. Каква тълпа? Генералът щеше да е щастливец, ако успее да събере и две дузини слушатели. Момчето вече беше готово да тръгва.

— Знаете ли къде ще можем да се намерим пак?

— Долу-горе. Холидей има няколко търговски пункта южно от Крейгмънт. Мисля, че са четири само между Крейгмънт и Грейнгвил. Баща му имаше повече, но сега вече има по-малко търсене, защото изникнаха толкова много нови градове. В Грейнгвил е най-големият. Ако не ми се наложи да ходя някъде, ще те чакам там след две седмици, считано от днес.

— Както кажете, мистър Морган. Но защо ще ходите по тези пунктове? Индианката нали каза, че пушките са дошли от единия от тях. Не можете просто така да влезете и да започнете да разпитвате. А освен това, какво повече може да се научи?

Морган вече изпитваше искрено желание Тикнор да тръгва.

— Може би нищо. Но искам все пак да хвърля по едно око, може пък да се окаже от полза. А сега тръгвай. И се разбрахме: Грейнгвил, две седмици от днес.

Момчето обърна коня си.

— Ако сте там.

— Ще се опитам да бъда.

След това се насочи към града с единствената мисъл да се опита да намери Лаура. Може пък да имаше още нещо, което да му каже. Но не можеше да отиде направо в сградата на вестника и да попита за нея. Този плъх Нийл веднага ще стане подозрителен и това може да й коства живота. Нийл е един от любимците на Холидей, му беше казала тя и постоянните му връзки с толкова властен човек го бяха направили груб. Мислеше си, че е недости-жим. И ако се усъмни достатъчно в нея, Лаура може да умре. Не знаеше и къде живее, но и да се опита да я търси, пак щеше да предизвика съмнение. Може пък да живееше в някой от пансионите или хотелите. Имаше достатъчно в града, за да му отнеме достатъчно време.

Още веднъж си помисли колко некадърен е за тази детективска работа. На негово място професионалист щеше да знае как да действа, за да разбере къде живее, без да предизвиква любопитство, а той си нямаше и представа. Да каже, че е някакъв роднина от... По дяволите, та той даже не знаеше откъде е тя. Лъжа като тази с братовчеда нямаше да мине. Трябва да измисли нещо по-хитро.

Помисли си за бармана в модното заведение до общината, където висяха постоянно адвокати и политици. Това беше сърдечен, приятен човек, който винаги имаше добра дума на устата си и явно познаваше

всеки един от честите си клиенти. Там можеше да има късмета да разбере къде живее. Разбира се, можеше и да не иска да даде информация на някакъв непознат, но ако нищо друго не помогне, парите щяха да помогнат. Най-доброто щеше да е да представи ситуацията така, сякаш тя му е допаднала много. Това поне може да се разбере доста лесно.

Когато се вмъкна вътре, мястото беше наполовина празно. Двама мъже, които приличаха на адвокати, си говореха тихо за някакво съдийско решение.

— Това е доста некадърен закон, както и да погледнеш на него — каза единият от тях.

Барманът седеше подпрян на рафтовете с пиене и четеше вестник. Когато зърна Морган да се приближава към него, веднага се изправи.

— Какво да бъде, мистър?

— Една бутилка прясна бира.

Морган сложи един сребърен долар на бара.

— Задръж рестото. — Нормално беше да каже това. Нямаше кой знае колко като ресто, но барманът кимна в знак на благодарност, след това се върна към вестника си.

— Виж — започна Морган, — може би си спомняш, че преди седмица бях тук. Пихме по едно с мис Йодър от вестника.

— Разбира се. Тя поиска малка бира. Вие я поръчахте и платихте.

— Бих желал и аз да имам памет като вашата.

— В този бизнес трябва да имаш добра памет. Ако се опитваш да я откриеш, защо не провериш във вестника? Ако я няма там, тогава не мога да ти кажа нищо. Откакто пихте тук, не се е отбивала насам. Което си е доста странно. Обикновено всеки ден се отбива поне по един път, пие си бирата, разговаря с адвокатите и така нататък. Добър събеседник е и си разбира от работата.

Морган не знаеше какво да си мисли. Репортер, който събира информация с такъв хъс и рутина, не може да се промени така. Хората от общината, политиците и адвокатите са най-добрият източник на информация в Левистон и тя не би се спряла по никакъв начин да ги разпитва. Разбира се, може и да се е разболяла или нещо подобно, но не мислеше, че е това. Изведнъж се почувства зле.

— Може и да е болна — започна той. — Случайно да знаеш къде живее? Бих желал да я видя, да си поговоря за коня, който искаше да си купи. Занимавам се с коне и северно оттук имам ранчо за коне, а днес ще трябва да се прибирам. Тя е добра жена и ще ѝ продам прекрасен кон на добра цена.

Барманът се усмихна.

— Мисля си, че явно вече е уморена от тази двуколка, с която обикаля. Нека да си помисля. Живее в пансиона на мисис флаглър, който е само за жени. Намира се нагоре по улица „майор Андрю Хенри“. Това е къса улица, която стига до хълма, вдясно от главната. Просто минавате покрай банката, завивате наляво и попадате точно там. Но може и да спестите време, ако попитате за нея във вестника.

— Това и ще направя. — Морган пресуши бутилката.

— Ако я видите, кажете ѝ, че ни липсва. Ако е болна, ѝ кажете, че ѝ пожелавам да се оправи бързо. Това местенце не е същото, когато я няма.

Морган благодари и след това се насочи директно към пансиона. Уличката се оказа тясна и къса. Всичките къщи бяха прилепени една до друга. Левистон имаше малко пространство за жилища и Морган зърна и други подобни улички.

Откри и къщата на мисис флаглър. Висока, бяла и нова, а името ѝ грижливо беше изписано на вратата. Под него имаше втори надпис: САМО ЗА МЛАДИ ДАМИ. До вратата имаше звънец, който звънеше, след като се натисне ключът. След малко на вратата се появи прислужничка със сива работна дреха и бяло боне на главата.

— Не прочетохте ли надписа, сър? „Само за дами“. — Акцентът ѝ беше ирландски.

Когато се отвори вратата, отвътре замириса на пресен лак и мебел.

— Не търся стая. Бих желал да се видя с мис Йодър, ако е тук. Ние се познаваме.

Прислужницата го погледна някак странно, явно не знаеше какво да каже. Отвътре писклив старчески глас се обади треперецо:

— Какво има, Бриджит? Кой е дошъл?

— Един джентълмен пита за мис Йодър.

Мисис флаглър, жена на шестдесет, със строго лице, се появи на вратата и нареди на момичето да си гледа работата. Лицето ѝ беше

бяло и непроницаемо, но очите ѝ гледаха нервно.

— Мис Йодър не е тук — отвърна тя.

— Ами къде е тогава? Бих искал да поговоря за бизнес с нея, законен бизнес.

— Казах ви, че не е тук.

— А аз ви попитах къде все пак е тя.

Старицата се опита да затвори вратата, но той я подпря с ботуша си. Тя не само беше нервна, а явно се страхуваше от нещо.

— Моля ви вървете си, сър. Не знам къде е. Трябва да е напуснала внезапно града. Репортерите доста често го правят.

Морган се надяваше тя да не се разпищи за помощ. Не, не се развика, но устата ѝ трепереше.

— Няма да си тръгна, докато не ми кажете къде е Лаура Йодър. Сериозно ви говоря. Ако се е случило нещо лошо с нея, бих искал да знам какво е то. Ако трябва, ще се обърна и към закона.

— Законът! — Устата на старицата се изкриви презрително. — Много ще ви помогне законът, който и да сте.

— Казвам се Морган. Имам ранчо за коне северно оттук.

— Може би. — Мисис флаглър явно се беше посъвзела. — По-добре влезте.

Морган я последва в салон, препълнен с мебели. Портретът над камината явно беше на мъжа ѝ. Тя се беше облякла като вдовица. Посочи му стол, който изглеждаше така, сякаш никой не беше сядал на него. След това седна на ръба на друг стол.

— Може и да сте един от тях, но вече не ми пука. Изплашена съм, но и съм уморена от този страх. Мис Йодър тръгна преди шест дена, в неделя вечерта, около девет часа. Двама мъже се появиха за нея и след няколко минути тя замина с тях.

— Изглеждаше ли така, сякаш е уплашена от тях?

— Не бих казала. Не знам. Те я изчакаха тук, в салона, докато я извикам от стаята. Говориха много малко, след това излязоха. Не съм се замисляла за това. Мис Йодър биваше посещавана по всякакво време, а и освен това единият от тях снабдява града и околните градчета с „Новините“. Казва се Оскар Нюболд и всички го познават. Груб, едър, с червена коса. Другият с него беше с овехтял костюм и смешна шапка. А и имаше увиснали мустаци.

— Взе ли мис Йодър нещо със себе си?

— Казах ви, че просто излезе навън с тези двамата. Не се в връщала в стаята. Мислите ли, че все пак се е случило нещо с нея? Когато не се върна за през нощта, на сутринта отидох във вестника. Казах ми, че не са я виждали. Мистър Нийл обърна всичко на шега. Каза, че просто може да се е спряла на приказки с някой стар приятел. Изчаках така до следобед, след това веднага отидох при шефа на полицията. Той ми отвърна, че мис Йодър била желана от всекиго млада жена и може да е навсякъде. Каза ми, че ще подпита тук-там. И оттогава не съм го чувала. Това е всичко, което мога да ви кажа.

Морган си помисли, че най-вероятно Йодър вече беше мъртва. Не беше вероятно, а сигурно. Те нямаше просто да я накарат да напусне града. Знаела е прекалено много, за да я оставят. Тя беше смела жена, готова да поема рискове, но и честна. Явно си беше извоювала доста добро име като репортер, една от малкото жени в този труден занаят, която доминираше над мъжете.

— А казахте ли в полицията за Нюболд и другия мъж?

Устните на старицата трепнаха.

— Разбира се, че им казах. Петър каза, че мистър Нийл, редакторът, най-вероятно е пратил Нюболд да я извика в офиса му за някоя спешна статия. Когато не снабдява с вестници, този Нюболд прави доста странни неща. Началникът каза, че другият може да е бил просто приятел по чашка на Нюболд. Най-вероятно, след като са я завели в офиса, отново са отишли да пият в някое заведение. Нюболд е голям пияница.

Лаура е изчезнала малко след като е напуснала къщата и не трябваше да е чак толкова голям детектив, за да се сети за това. Морган виждаше нещата така: накарали са я да излезе от къщата, като са я предупредили, че ако се опита да вика за помощ, ще я застрелят. Било е нощ и те със сигурност са я придружили до доковете, може даже да са ѝ сложили и верига, за да потъне.

— И не знаете дали този началник е говорил въобще с Нийл, Нюболд или другия човек?

Старицата за миг се разсърди.

— Не знам какво е направил. Каза само, че ще подпита. Честно казано, не беше много заинтересован от всичко това. Не отидох при него втори път, защото си мисля, че това няма да доведе до нищо

добро. Да ви кажа честно, доста е мързелив. Но, за бога, не му казвайте, че съм казала това. И аз трябва да живея тук спокойно.

— И от този ден не сте говорили повече с Нийл?

— Да, страхувам се от него.

Ето, това е, помисли си той. Бяха убили една жена и все пак нищо не можеше да им се случи. Нийл сигурно е попаднал на някои нейни бележки или е прочел бележника ѝ. Каквато и да беше причината, тя означаваше само едно — смърт. Началникът на полицията лижеше гъза на Нийл, а той пък, от своя страна — на Холидей. Доста добро поддръждане. Усети сляпа ярост, която затупа в слепоочията му. За бога, трябваше да направи нещо. Да убие убийците на Йодър, не беше част от задачата му, но точно това смяташе да направи. Засега детективската му работа можеше да почака. Обърна се с последен въпрос.

— А върна ли се Нюболс, заплашва ли ви да си мълчите? Или някой друг?

Старицата поклати категорично глава.

— Никой. Аз съм само една старица и сигурно са си помислили, че няма въобще смисъл да ме заплашват. И са си прави. Още съм изплашена, и то толкова, че не мога да спя спокойно. Но щом се осмелих да ви кажа всичко, значи все пак не съм чак толкова наплашена. Надявам се това да не ме вкара в някоя неприятност.

Морган се изправи.

— Никога не сте говорили с мен. Може да разчитате на това.

Старицата се изправи след него, за да го изпрати. На вратата го хвана за ръката, една сълза се търкулна по бялата ѝ буза.

— Мистър Морган, надявам се да успеете да направите нещо. Мис Йодър е прекрасна жена и не заслужава да ѝ се случи нещо лошо.

— Ще направя всичко, което е възможно — отвърна той. — Бъдете сигурна.

Като се отдалечаваше от къщата, се замисли как бързо се променяха нещата. Още по времето, когато се питаше какво може да се случи на Лаура, тя вече е била мъртва. Нямаше никакво доказателство за това, че е мъртва, но не му и трябваше.

Както каза и старата жена, не беше справедливо да се случи точно на нея. Това беше просто оценка, но тя отговаряше точно на истината. Това означаваше, че той трябва да отмъсти. Мъжете, които са

я убили, и мъжът, който ги е изпратил, трябваше да платят с кръвта си за това.

Все още беше светло. Налагаше се да изчака, докато се стъмни. А междувременно можеше да се поогледа за този Нюболд в заведенията.

ГЛАВА СЕДМА

Помисли си, че може да го намери в заведението в същата сграда, където беше вестникът. Зърнаха го още в първия ден, когато пристигнаха в града с момчето. Мъже с омастилени престилки постоянно влизаха и излизаха оттам. Използваха всяко свободно време, за да излочат бързо по една бира, без да ги зърне шефът им. Печатари, словослагатели и хора, които работеха за вестника на Хол идеи.

Нюболд не би трябвало да е постоянен клиент там. Може вече да е предизвикал побой или да е обидил някого, след което не е станал желан клиент. Не би трябвало да бъде там и по това време на деня, но можеше да има и късмет. Беше малко след шест часа и дневната смяна на вестника би трябвало да напусне сградата сега.

Влезе вътре и се спря на бара, за да изпие една бира. Хората бяха доста и различни, шум имаше достатъчно. Можеше да познае вестникарските работници от другите по книжните шапки, които повечето от тях носеха. Старицата беше описала Нюболд като едър и груб мъж с червена коса. Нито един от пиячите вътре не отговаряше на това описание. Морган плати за една бира. Не можеше да задава въпроси. Идва ли Нюболд да пие тук? По кое време? Някой може да забележи това и да предупреди червенокосия, който ще се измъкне по най-бързия начин. А не това искаше той. Искаше просто да хвърли в реката тези, които бяха сторили на Лаура същото, Коего заслужаваха. Това беше най-грубият му план, но ако беше необходимо, можеше и да го промени. Ако се наложи, ще ги убие там, където ги срещне. Като се отчетат всички неща, реката май щеше да е най-добрият начин да се отърве от тях. Един път да ги хвърли в реката и бързото течение щеше да ги отнесе далече от Левистон.

Не бя искал законът да започне да го преследва, така че ще се опита да не използва оръжие, но ако се наложи, щеше да го използва. Нощните изстрели в град като този не бяха голяма рядкост и можеше и да има късмет да се измъкне. Но ако се наложи да застреля Нюболд и другия, доста по-трудно щеше да му е да се справи с Нийл. Веднага

след като открият телата или заподозре нещо, ще изчезне. А това нямаше да е добре.

Знаеше, че генералът, далече от тук, нямаше да одобри това, което бе решил да направи. Щеше да му каже да се довери на закона. Ако все пак законът в Левистон е покварен, тогава върви до областната полиция и там разкажи всичко.

Не се наложи да се обърне, за да забележи, че Нюболд и друг мъж влизат вътре, защото точно срещу него имаше огледало. Това трябваше да е неговият човек. Беше висок, едър, с късо подстригани червени коси. Той караше вестниците с фургона, така че не носеше книжна шапка, както печатарите. Неговата беше сива, кокетна, полегнала назад. Носеше панталони и червена риза. Мъжът до него беше облечен с костюм, стар и малък. Шапката му също беше стара и овехтяла. Забеляза увисналите мустаци, които му придаваха някак тъжен израз. И той беше като този, който старицата му описа.

Морган поръча още една бира. Личеше си, че червенокосият беше доста известен сред останалите пиячи. Всеки се обръщаше с малкото му име: Оскар това, Оскар онова. Как са нещата, Оскар? Печелиш ли, Оскар? Кога ще започнеш да работиш за майора, Оскар? Една камара глупости.

Морган виждаше, че Нюболд е полупиян.

— Мои скъпи приятели — извика той, когато шегите попрестанаха. — Готов съм да изтрая един рунд на пиене, но само това. Изкарахме си доста добре седмицата, но сега вече съм финансово затруднен.

Това предизвика симпатия и единият от мъжете каза:

— Когато ги имаш, ги харчиш, Оскар. Никой не може да те вини за това.

— Благодаря ти, мистър Фитзпатрик — замаза той думите малко. Играеше игра, този трогателен червенокоско, но зелените му очи го издаваха. Колкото и да се клатеше и залиташе, наблюдателните му очи се стрелкаха насам-натам подозрително и внимателно.

Едно спокойно и жестоко копеле, помисли си Морган. Трудно беше обаче да опише приятеля му. Първото му впечатление беше за чиновник в малък хотел или амбулантен търговец. И той беше пил, но не беше пиян.

— А сега, добри хора, ако пристъпите към бара... — Нюболд хвърли няколко сребърни долара на бара, след това започна да бърка по джобовете си, надявайки се да намери още пари. Най-накрая извади от задния си джоб две двайсетачки.

— Здравсти, Гори. Все още има радост за старото момче.

Сребърните долари и част от двайсетачката платиха рунда пиене. След това двамата се настаниха на една маса и продължиха самостоятелно да пият. Червенокосият пиеше уиски с разредител бира, а приятелят му — само бира. За сметка на това пиеше доста бързо от нея. Морган постоя така на бара, докато барманът му донесе бира, съобщавайки, че това е от добрия стар Оскар, който черпи. Започна да я пие.

Никой не му обърна никакво внимание. Вътре имаше и няколко фермери и каубои. През това време вече се беше стъмнило и след малко започна да вали. Това беше добре, защото хората щяха да се изпокрият и улиците щяха да бъдат почти безлюдни. Сега точно това му трябваше — тъмнина и силен дъжд.

Постепенно времето минаваше, приближаваше полунощ и клиентите започнаха един по един да се измъкват. Преди да излязат, всички вдигаха яките си или се покриваха с палтата си, за да не ги пръска дъждът, който се очертаваше да вали така с часове. Но двамата все още стояха на масата и пиеха. Изглеждаше така, сякаш ще остане единствено той и двамата, които трябваше да убие. Това обаче нямаше да е добре, ето защо изпи бързо поредната си бира, след това излезе и ги зачака навън.

Трябваше да чака така повече от час, преди те да се появят. Нюболд вече беше много пиан и пееше някаква песен с всичка сила. Другият не правеше нищо, само вървеше несигурно до него. Така минаха покрай Морган, без да го забележат. Той ги пусна малко напред, преди да започне да ги следи. Даже и да се обърнеха, едва ли щяха да го забележат. Дъждът се сипеше като из ведро, а освен него и тях нямаше никой друг на улицата.

Беше достатъчно близо, за да успее да чуе какво започна да говори червенокосият, след като свърши с песента. Обръщаше се към другия с името Съли.

— Мой скъпи приятелю Съли — викаше ненужно по безлюдната улица, — имахме една седмица със здрава пиячка и не се опитвай да

отричаш това. Всичко, което успяхме да опукаме, и всичко, което успяхме да изчукаме. Това си беше добра работа и ни платиха добри пари за това.

Морган наостри слух, за да успее да чуе какво му отвърна Съли, нещо подобно на:

— Не толкова силно, за бога. Да не искаш да ни заковат?

Червенокосият беше в прекалено добро настроение, за да се върже на това.

— Не се нервирай, малък нервен бръмбар такъв. Ние сме свободни и никой няма да ни търси сметка, нали ти казах. Не можем все да сме чисти. Тъкмо си мислех дали няма да има някоя друга работа, за да изкараме пари и за другата седмица.

Морган долови паниката в гласа на Съли.

— Ако продължаваш така, ще се прибера сам. Наистина, Оскар.

— Чакай! Чакай! Трябва да се изпикая. — Той разкопча панталона си и започна да пикае по стената на една сграда. — Трябва да изпразим тубата, старче. Не мога да си представя как можеш да изгълташ толкова много бира, а да пикаеш само толкова. Ах, толкова е хубаво! Винаги съм казвал, че няма нищо по-хубаво от едно пикане.

Съли го прекъсна раздразнено.

— Не бъди такъв задник, Оскар. Не можеш ли да побързаш малко, мокър съм до кости.

Нийл се извъртя и го хвана за гушата.

— Как можеш да ме наричаш задник, доведени братко. Вярно, сестра ти е мъртва, но ти все още си ми брат. Кой ти даде подслон, когато се измъкна от затвора? Кой ти отвори очите да спечелиш малко лесни пари? Аз, единствено аз. Затова затвори си плювалника. Свършихме добра работа, изкарахме добри пари и ще имаме работа за още по-добри пари. Тук винаги ще се камери такава работа.

Някъде долу под главната улица бяха доковете. Склонът до там беше направен от павета, които блестяха на дъжда. Тук-там мъждукаха газови лампи, които обаче не помагаха много. Дъждът се сипеше като из ведро. Някъде долу се виждаха и кораби, някои от които светеха слабо в дъждовната мъгла. Морган разбра, че сега патрулира нощната смяна на всеки един от корабите. След мястото, където бяха закотвени корабите, доковете продължаваха тъмни и изоставени. Тук не се виждаха никакви лампи. Приближи се с котешка походка към двамата,

когато пред тях мина полицейски фургон, пренасяйки явно затворници, които си викаха нещо на непознат език. Тук моряците винаги си имаха неприятности. Веднага забави крачка, докато премине колата, след което се забърза отново.

Съли извика стреснато, когато Морган изсъска:

— Ако не правите това, което ви кажа, ще ви застрелям като кучета. Чуваш ли ме, Нюболд?

Червенокосият трмаво се извъртя, като при това движение почти не падна. Съли се разтрепера.

— Какво, по дяволите, става? — извика Нюболд. — Ти какъв си, крадец?

Морган пъкна револвера в носа на пияния.

— Ето, това съм. Тръгвайте с мен или ще ви застрелям.

Червенокосият извъртя леко глава, но не смееше да мърда много.

— Дяволите да те вземат! Всичко, което имаме, са няколко долара. Вземи ги, ако мислиш, че ще ти свършат работа. Ти беше в заведението, видях те. За какво е все пак всичко това?

Морган стоеше на дистанция от двамата. Ако се приближиш много до гърба на човек с оръжие в ръка, рискуваш да останеш без него.

— Правете каквото ви казвам. Няма да повтарям.

Знаеоле колко непредсказуеми могат да бъдат пияните. Никога не знаеш какво могат да направят. Пиян или трезвен, Съли явно не харесваше идеята да се противопостави на мъж, въоръжен с револвер. Но Нюболд можеше и да се опита, защото беше едър и як точно толкова, колкото и глупав.

— Тръгвайте, иначе ви застрелвам. Последен шанс. Ще се поразходим малко до реката спокойно и без излишен шум. Имате повече пари от това, което казвате, шибаняци такива, и ще ви накарам да ги кихнете бързо-бързо. Хайде, тръгвайте.

Тишината беше нарушена от Съли, който се опитваше да овладее паниката си.

— Хайде, Оскар, той иска само парите.

Червенокосият тръгна напред, но не изглеждаше изплашен.

— Ще съжаляваш за това, което правиш. Мислиш си, че ще можеш да ме ограбиш и да офейкаш просто така.

Това можеше да е смелост в резултат от изпития алкохол. Не беше вярно това, че внезапен шок може да накара човек да изтрезнее на мига, особено ако пък е много пиян. Можеше да опита само да накара пияния да мисли. Той все още можеше да е пиян, но разумът му се проясняваше достатъчно, за да мисли ясно. Сега явно Нюболд се чувстваше точно така и той не искаше да разбере, че това е нещо повече от обир.

— Елате ако искате всичките — каза той. — През това време аз ще съм вече много далеч.

Червенокосият го напсува, но продължи да върви.

До сградите на Главната улица имаше градски парк. Входът беше между банка и хотел. Алеята се спуснаше надолу по склона към реката. Имаше малки пейки и масички за пикник, а една пътечка стигаше право до брега на реката. Морган беше идвал тук преди с една проститутка, която искаше да прекара пикника си с него. Беше преди доста години, но всичко си беше тук, даже старата табела над алеята: Парк на Джон Маклоглин.

Влязоха в парка. Единствената светлина идваше от Главната улица, а и от дъжда трудно се виждаше каквото и да е. Намериха пътечката и той им нареди да продължат по нея. Нюболд продължаваше да го псува, но Съли се опитваше да го усмирява, за да си нямат проблеми. Първи слезе надолу по склона Съли, доста бързо и лесно, докато червенокосият падна два пъти на мократа трева, преди да се изсипе долу. Морган ги последва предпазливо.

Тук долу имаше нещо като каменна тераса, която се издигаше само два фута над водата. И тримата застанаха на нея, след това червенокосият изръмжа ядно:

— И какво сега? Можеш да ми претърсиш и ботушите, но няма да си смъкна панталоните. Първо ще трябва да ме убиеш.

Морган стовари със сила дръжката на револвера си на тила му и го блъсна с крак към водата. Нюболд беше изпаднал в безсъзнание, когато цопна във водата. За по-малко от минута трябваше да бъде мъртъв.

— Това е за Лаура Йодър — каза тихо той.

Не искаше да уплаши Съли с тези думи, даже и не смяташе да го казва. Но когато чу това, другият изкрещя и се обърна, за да избяга. Морган го сграбчи за врата и насила го накара да седне на камъните.

— Мили боже, моля ви, мистър, не ме убивайте! — Трепереше целият, сякаш беше трескав. — Оскар беше този, който уби жената. Удуши я. Не исках да се намесвам, но той успя да ме придума да го придружа. Никога през живота си не съм убивал, но Оскар каза, че зная, че смята да убие жената и че ще ме убие, ако не се съглася да взема участие. Какво можех да направя? Той я удуши, като ме накара през това време да държа глезените й здраво, за да не рита. След това я пуснахме в реката. Заклевам се, мислех си, че след това ще хвърли и мен в реката. Знаете, че ви казвам истината. Моля ви, не ме убивайте. Няма да е честно, ако решите да го направите.

Морган му нареди да млъкне.

— Млъкни или ще те хвърля в реката. Сега ме слушай, смръдлив плъх, не искам точно да те убивам. Нямаше смисъл да ми казваш, че Оскар е убил жената, аз знаех, че е той. Та ти нямаш смелостта да убиеш и хлебарка.

Съли се опита да каже нещо и Морган го удари през устата, но с такава сила, че той се претърколи към водата. Веднага се пресегна и го сграбчи, за да го върне назад. И него щеше да прати в реката, но не точно сега.

Мустакатият прие това като добър знак. Но този път, когато си отвори устата, беше малко по-спокоен и Морган го остави да говори, за да си мисли, че възнамерява да го остави жив.

— Ако ме пуснеш, никога повече няма да ме видиш. Аз съм просто дребен фалшификатор, но никога не съм убивал, кълна се. Не трябваше да правим екип с Оскар. Аз... не исках да кажа точно това. Когато излязох от затвора, нямах нито един познат. Оскар ми беше доведен брат и той ми предложи място, където мога да се настаня. Аз се съгласих и това беше голяма грешка от моя страна, да, сър, ужасна грешка. Ужасно съжалявам за жената и като си помисля за нея, винаги ми се доплаква. Но вече научих урока си, да, сър. От днес нататък започвам честен живот.

Морган вече беше чул достатъчно. Като осъден, Съли все още се надяваше на някакво помилване. Морган можеше още сега да го хвърли в реката, но беше рано. В гласа на мустакатия имаше надежда. Морган хареса особено много това за научаването на урока и желанието да живее честно.

— Ще трябва да те изправя пред закона. — Достатъчно, помисли си мрачно. Нямаше никакъв смисъл да си мисли, че можеше да остане жив. Приказките нямаше да помогнат по никакъв начин.

— Не ме е страх да застана пред закона — отвърна другият. — Ще обясня на съда как Оскар ме е заплашил. Направих всичко това, за да спася собствения си живот. Действах — Съли се затрудни в произнасянето на думите, — действах под натиск.

Малкият шибаняк говореше като затворнически адвокат. Ако все пак стигнеше до съд, имаше възможност да се измъкне. Нямаще смисъл да оставя свидетели на убийството.

Започна да го баламосва.

— Кой нареди на Оскар да убие жената? Редакторът Нийл ли? Отговаряй, докато все още можеш.

Съли започна да се усуква.

— Оскар каза, че е Нийл, но мен ме нямаше там, когато са разговаряли. Аз никога не съм ходил в сградата на вестника.

— Знаеш ли кой е Дрик Холидей?

— Да, разбира се, че знам.

— Но не знаеш дали Нийл е говорил с него за жената и е наредил Нийл да се заеме с това?

— Не, не! Не знам нищо за това. Оскар ми каза, че Нийл му е наредил да убие жената. Даже не ми и каза защо е трябвало да бъде убита. Попитах го веднъж, но той не пожела да ми отговори, Оскар обичаше да е потаен. Кълна се в Господ, говоря ти това, което знам.

Вярваше му, но всичко вече започна да му дотяга. Съли отвори уста, за да каже още нещо, но той вече нямаше желание да го слуша. Удари мустакатия в главата с револвера, след това го прехвърли през терасата във водата. Чу плясъка.

Върна се на Главната улица и се огледа. Нямаше никой, или поне не видя никой. Дъждът се беше усилил още и сега усещаше, че и бельото му е подгизнало. Ботушите му джвакаха и си помисли за горещо кафе и топло легло. Почувства се добре след това убийство. Трябваше да го направи и го направи. Не се беше доверил на Лаура, но и да беше, това нямаше да помогне ни най-малко. И да беше я предупредил да внимава и да не бъде толкова дръзка, тя просто нямаше да го послуша. Тези еманципирани жени никога не вземаха съвет от когото и да е било, те просто знаеха какво трябва да правят и

го правеха. Лаура искаше да се прочуе с историята за Холидей и това й коства живота.

Минаваше два сутринта, а това означаваше, че няма да намери Нийл в офиса му по никакъв начин. Но все пак си струваше да погледне. Стигна до там, без да срещне никой. Сградата беше тъмна, мъждукаха само няколко малки прозореца. Там трябваше да е печатницата и сега набираха сутрешния вестник, за да е готов навреме. Всички останали се бяха прибрали, не можеше да пипне и Нийл, но и нямаше какво да прави. Нюболд си беше странен и беше нормално да изчезне за известно време от града. Същото се отнасяше и за Сълй.

Нийл трябваше да почака. Не беше някой си, а известен човек в тукашното общество, близък приятел на властния Дрик Холидей. Утре вечерта, помисли си той, ще го направи утре вечерта.

Нямаше смисъл да се опитва да си намери стая в някой пансион по това време на нощта. Все трябва да има места, където да го приемат, но не можеше да се сети къде може да е това. Можеше да се отбие в някой хотел, но като че ли тази идея не му се нравеше много. Доброто чувство, което се беше появило, след като очисти двете гадини, сега постепенно започна да утихва и на негово място се появи отчаянието.

Беше гладен — както за храна, така и за жени. Не се беше сетил за жена, докато не се отби в малка кръчмичка, за да хапне шунка с яйца. Това заведение работеше денонощно и приютяваше моряците, които огладняваха и идваха тук, за да хапнат, а след това се връщаха в публичните домове или заведенията. Той и по-рано беше идвал тук, така че не се притесняваше много.

Но не всички клиенти бяха моряци. В единия ъгъл мъж от някакъв патрул с чисто нова синя униформа унищожаваше невероятно голямо количество храна. Пред него стояха пържола, яйца, пържени картофи, хляб, пудинг и палачинки. Явно не беше ял от доста време, защото, когато Морган влезе, му хвърли само един незаинтересуван поглед, след което продължи да се тъпчи.

Имаше и двама каубои, наполовината пияни, които стояха мълчаливо над чашите си с кафе.

Сети се, че можеше да отиде до къщата на мисис Вега, да си избере една женичка и да изкара с нея до сутринта. От момичето щеше да зависи дали ще спи или не. Момиче, което си разбираше от занаята,

може да накара мъжа да се съвземе много по-бързо от няколко чаши кафе.

Мисис Вега беше закръглена мексиканка, която живееше доста по на север, имаше добра конюшня. Колкото повече си мислеше за това, толкова идеята му харесваше повече. Топло легло, хубава проститутка без задръжки. Това, което се получи между него и Лаура, беше добро, но май щеше да е по-добре, ако не се беше случило. А това, което стана с индианката, си беше само по себе си любопитен факт. Онези, които говореха срещу публичните домове и бяха за тяхното затваряне, просто не знаеха какво говорят. Ако не попаднете на лошо място, публичният дом може да се окаже отдих, спокойно местенце, където човек може да се скрие спокойно от хорските клюки. Но най-доброто беше, че вътре жените бяха от тези, които не търсеха никаква връзка и всичко с тях се считаше като част от уговорката. Цивилните жени, както ги наричаха проститутките, влизат в леглото с прекалено много емоционален багаж. И доста често, докато се занимаваш с тях, трябва да слушаш истории за жестоки или възрастни съпрузи, или пък приятели, които все още избягват женитбата. А в един публичен дом плащаш за това, което искаш. А платиш ли веднъж за някоя от жените там, тогава вече можеш да правиш с нея каквото искаш. Ще те смуче, ще го поема отзад и всичко останало.

Когато привърши яденето си, вече беше започнал да се възбужда. Къщата ѝ беше след моста над Клиъруотър. Това беше здание на четири етажа, което в бума през 60-те беше хотел и трябва да се признае, че мисис Вега успя да я закупи само с помощта на полковник Фиск, почетен президент на местна банка и също така известен с похожденията си мъж въпреки своите години.

Морган се движеше доста бързо, но това не беше заради дъжда. Сега, когато вече беше взел решение, искаше да стигне колкото се може по-бързо. Мисис Вега обичаше да прави малки изненади за своите гости, затова ги посрещаше и докато е зает с някое от момичетата, дрехите му ще бъдат изсушени и изгладени, а ако някой иска, може да си купи пиене. Цените бяха високи, но поне не продаваше лоша бира или долнопробно уиски.

Прислужникът отвори вратата и го погледна малко неодобрително. Сигурно изглеждаше като проскубан плъх. Това

заведение беше доста реномирано и елегантно и някои от мъжете тук, особено по-възрастните, идваха в лъскави возила.

Сега новият прислужник беше здрав и як, но не изглеждаше чак толкова голям главорез. Погледна внимателно Морган, чудейки се дали да го пусне.

— Да, сър, какво мога да направя за вас?

— Дъждът ме хвана.

— Виждам това, сър.

— Мисис Вега може и да не помни, но съм идвал тук и преди. Тогава на твоето място беше един друг, казваше се Джордж. Това беше преди две години.

— Джордж умря — кимна мъжът. — Искате ли да влезете, сър?

Беше приятно да се скрие от дъжда и да влезе в приятна и топла къща, която миришеше леко на парфюм. Мъжът веднага взе палтото му и каза, че ще каже на някое от момичетата да се заеме с него, за да бъде подсушено и изгладено.

— По-късно ще се погрижим и за останалите ви дрехи, сър, но първо трябва да се разположите удобно. Просто ги оставете на стола до вратата. Не се притеснявайте, тук е сигурно.

Той беше доста дискретен и умееше да говори и Морган се зачуди откъде ли го е намерила мисис Вега. Може да е бил някога иконом, който е инвестирал всичките си спестявания в бизнеса на мексиканката. Изглеждаше на около петдесет, но движенията му бяха бързи, като на млад човек.

Въпреки късния час мисис Вега не си беше легнала. Мъжът веднага го заведе в стаята ѝ. Първо трябваше да се заплати, а след това да си вземе момиче, освен ако не беше в много голяма нужда. Жената беше примамлива все още, с много бижута по закръгленото си тяло. Носеше черна дреха със сребърни нишки, втъкани в нея.

— Добре дошли — каза тя. — Мисля, че ви познавам, но не сте идвали тук от доста време. Пренебрегнаха ви, така ли? — Говореше добър английски с лек мексикански акцент. — Вашата жена за последната нощ беше Бейби, прекрасно момиче. За съжаление, тя вече не е при нас. Успя да се омъжи за много богат човек.

Морган искаше да съблече мокрите дрехи. Плати за жена, след това подаде оръжието си. Тя го закачи на една закачалка, където висяха и други револвери.

— Всичките ми момичета са прекрасни — каза тя лукаво. —
Елате! В салона и ще се уверите сам.

ГЛАВА ОСМА

В тази дъждовна нощ нямаше кой знае колко „гости“ и салонът беше пълен с красиви проститутки, които чакаха някой да се появи. Точно тази част винаги го притесняваше малко, беше нещо като все едно да оглеждаш коне. В повечето места проститутките вземаха отделна комисионна за всеки мъж, с когото прекарваха, освен уговорената преди това заплата, и по този начин всички искаха да работят.

Избра си прекрасно тъмнокосо момиче, което не изглеждаше на повече от седемнадесет. Да му прости Бог, но той харесваше даже по-младите от нея. Момичетата на седемнадесет все още не се бяха отегчили от секса, освен ако не го бяха започнали на четиринадесет.

Останалите се усмихнаха при избора му, но си личеше, че не са доволни, че не е избрал някоя от тях. Имаше една мечта, особено след като се насмучеше добре с бира, че някой ден ще плати за всичките момичета наведнъж, след това ще ги вкара в някоя голяма стая с мек килим на пода, ще ги накара да се съблекат, след което ще се хвърли между тях и ще чука, смуче и хапе, докато не припадне в несвяст.

Но и сега беше доволен от избора си. Тя имаше тих, нежен глас и изглеждаше срамежлива. Това можеше и да е просто поза, защото някои от мъжете харесваха жените да се правят на девствени, но въобще не му пукаше, просто му харесваше самият секс. Плащаш на една жена, държиш се добре с нея, след което си тръгваш доволен. Това си беше добро споразумение. Мъжът я изчукваше, а тя изкарваше пари, нямаше нищо лошо в това. Една проститутка в добър публичен дом живее много по-добър живот от една прислужница или селско момиче, което пасе по цял ден овце. Като погледна красивото лице на момичето, той мислено благодари за проститутките. Та какъв щеше да е животът без тях.

Стаята беше хубава: малка, но чиста, с пердета на прозорците, а на пода имаше килим. Той я съблече внимателно, а тя му помогна да се освободи от прилепналите си дрехи. След това ги сложи на

единствения стол в стаята, след което го изнесе навън пред вратата. Тялото му беше влажно и тя го избърса внимателно с една кърпа. Чувстваше се много приятно, особено когато започна да подсушава слабините му. Знаеше, че от язденето не мирише добре.

— Ще ти направя баня в леглото — каза тя, като сбърчи носле, но се усмихна, за да не го обиди.

След това напълни един леген с вода, насапуниса гъбата за баня и започна да го търка внимателно навсякъде. И сапунът, и тя миришеха хубаво. Накара го да се обърне по корем и започна да сапунисва гърба, дупето и краката му. След това започна да го суши с кърпата, като търкаше толкова енергично, че кожата му настръхна. Ето, това беше живот, помисли си той, не можеше да има нещо по-хубаво от това. Замисли се за Оскар и Съли, чиито подути тела се влачеха надолу по течението. Всекиму според заслуженото: те в реката, той тук.

Момичето легна в леглото до нея и той я попита как се казва, защото обичаше да се обръща с някакво име към жената, с която прекарваше нощта. Нямаше значение дали ще е истинско име, просто така.

— Сузи — отвърна му тя. — Идва от Сузана. Но то не ми харесва, звучи глупаво, като от онази стара черна песничка. А на теб как ти викат? Ако не искаш, не ми казвай.

— Повечето хора ме наричат Морган, това е името ми.

— Радвам се, че те срещнах, Морган — каза тя и двамата се засмяха.

Точно така! Беше направил добър избор с това момиче. Беше малко по-ниска от нормалното, но тялото ѝ беше добре сложено, а кожата ѝ беше свежа. Испита желание да засмуче гърдите ѝ и веднага започна да го прави. След това се спусна надолу с целувки до вулвата ѝ, където вкара езика си. Тя започна да се задъхва и да се гърчи, но той не знаеше дали това е преструвка, или истинско удоволствие. Не много проститутки, даже и по-младите, успяваха да се възбудят от секса или поне като го правеха на работа. Когато нямат задължения, ако може така да се каже, те също изпитваха възбуда и желание с мъжа, когото обичаха.

Когато вкара езика си, усети влагата на устните си. Вдигна глава и вкара члена си вътре. Удоволствието беше неописуемо. Влезе бавно и нежно, вулвата ѝ не беше отпусната все още, което се случваше при

по-старите проститутки. Тя все още беше стегната и еластична, а големият член и тясната вулва даваха на един мъж истинско удоволствие. А как щеше да се чувства сега навън, на дъжда? Помисли си какво удоволствие е да стои тук, в мекото легло, и да чука тази сладка мадама поне за една седмица. От време на време щеше да поръчва по някой сандвич, за да се подкрепят, както и по някоя бира. Можеш да получиш почти всичко от мисис Вега, ако имаш с какво да плащаш.

Но поне сега това не можеше да стане. Задълженията му не търпяха отлагане, особено това с войната с индианците. След като се погрижи за Нийл, ще се насочи към Грейнгвил, за да огледа най-големия търговски пункт на Холидей. Пушките за мисията бяха дошли от един от тези пунктове, така че беше възможно и другите племена да бъдат снабдявани с пушки. Холидей предприема голям риск, като раздава оръжие на индианците, и ако хората в района разберат за това, ще бъде щастливец, ако не го линчуват.

Линчуването на Холидей наистина би се оказало добра идея, но как да представи доказателства, за да постигне това? Кой ще свидетелства срещу него? Идеята на момчето да се откара индианката до Боис нямаше да е добра. Всяко обвинение, което отправи към Холидей, ще бъде отхвърлено като невалидно. Самият той беше готов да свидетелства срещу него, независимо че това можеше да му коства живота, но беше известен като приятел на генерала. Те щяха да открият това, ако не го знаеха, и клетвата му няма да се приеме искрено, а с подозрение и насмешка.

Сузи го откъсна от мислите му.

— Не ти ли харесвам, Морган?

— Разбира се, че ми харесваш.

— Тогава го докажи, мъжаго. Умът ти е на милион километра оттук.

— Мислех си колко приятно е да съм тук с теб и да слушам как отвън вали студеният дъжд.

— Това е най-хубазото нещо, което някой някога ми е казвал.

Морган изключи мисълта си за Холидей и се съсредоточи върху нея. Тя беше това, заради което беше дошъл тук, и реши да даде всичко, което може. Ако тя се справяше чрез триковете на всяка проститутка, то се справяше доста добре. Той започна да чука, като

държеше краката ѝ широко разтворени, след това ги сви и ги сложи на раменете си, за да може да прониква по-надълбоко.

Правиха секс във всяка възможна поза. Накрая мина и зад нея. Дупето ѝ беше стегнато и нежно изваяно. След това я накара да го смуче. Тя не стоеше просто с отворена уста, а го смучеше с желание, като го вкарваше и изкарваше целия. Червените устни се справяха така добре, сякаш това беше втора вулва. Не знаейки какво да прави след това, той продължи да я чука във вагината, най-доброто, което може да иска всяка една жена.

Усети как в него се издига желание. Не искаше да спира, но и не можеше да се контролира повече. Тестисите му се свиха за изпразването и той усети, че всеки момент ще свърши. Вряза се с всичка сила в нея и започна да се изпразва с мощни тласъци. Тя не спираше да се върти под него и продължи така, докато той се отпусна целият върху нея, все още задъхан, но щастлив.

Все още върху нея си помисли, че от доста време не е изпитвал толкова приятно чувство. Разбира се, част от всичко беше свободата, която можеше да си позволи с нея. Беше правил неща, които би се поколебал доста, докато се реши да ги опита с жена като Лаура. Бедната Лаура. Ако го познаваше добре, може би нямаше да има нищо против да го смуче.

Той се прозя и Сузи се усмихна.

— Все още си напрегнат, Морган, чувствам го по стегнатите мускули на раменете ти. Какво си направил със себе си?

— Работих здраво, с теб.

— Нуждаеш се от добър масаж. Обърни се.

Морган се завъртя послушно и заби лице във възглавницата. Ръцете ѝ бяха малки, но силни, тя го стискаше и удряше с юмручетата си толкова приятно, че той започна да се отпуска и да изпада в дрямка. Опита се да се пребори с нея, но просто нямаше сили. След миг вече спеше дълбоко.

Когато се събуди, нямаше представа колко е часът. Все още не се беше развиделило, отвън беше тъмно, а Сузи лежеше в леглото до него, четейки „Градски и местни новини“.

— Боже, как само заспа, Морган.

— Трябваше ми почивка — протегна се мързеливо той. — Колко е часът? Часовникът ми е на масата.

— Минава пет. Все още вали, но не чак толкова силно, но все пак не е за излизане. Платил си за цялата нощ, защо не останеш? Дрехите ти са сухи, а блузата и панталоните ти са изгладени, ето ги там на стола. Добре ще направиш да тръгнеш, когато спре дъждът.

Последното нещо, което искаше сега, беше да се измъкне от това топло легло.

— Няма да си тръгвам. Какво те накара да си помислиш за това?

— О, нали поиска да знаеш колко е часът.

— Спах толкова дълбоко, че просто исках да разбера, само това.

— Радвам се, че ще останеш цялата нощ. Ако си тръгнеш, ще се наложи да слизам долу в салона. Сега няма да има никой там и ще се наложи да стоя сама до осем часа. Тогава ми свършва смяната. Искаш ли...?

— След малко. — Все още не се беше разсънил от дълбокия сън и смяташе да полежи така, докато не му се прииска.

— Спокойно — каза Сузи. — Имаш още часове тук. Искаш ли да погледнеш вестника. Уилямс винаги го оставя пред вратата ми, след като го прочете.

Морган въобще нямаше намерение да чете вестник, но Сузи го държеше и го гледаше настоятелно. Смяташе да ѝ откаже, когато зърна името на Нийл на първа страница. Съобщението беше встрани от всички останали новини и обградено с дебели черни линии. Взе вестника и зачете. Заглавието беше: **РЕДАКТОРЪТ НИЙЛ ЩЕ ПРИСЪСТВА НА КОНФЕРЕНЦИЯТА НА ПАРТИЯТА ОТ АЙДАХО В БОЙС.** Под него се четеше кратко съобщение:

СД.Нийл, редакторът на вестника ни, вчера напусна града, за да присъства на едноседмична конференция на Партията от Айдахо, новата политическа организация, която ще се проведе в Боис. Създадена от известния бизнесмен Седрик В. Холидей, Партията от Айдахо е посветена по неговите думи „на всички здравомислещи хора, живущи на тази територия“. Мистър Холидей твърди, че конференцията е в отговор на усилията на генерал Оливър Хауърд за организиране на масово събиране в протест срещу желанието на Партията от Айдахо да изсели всички индианци от тези територии в името на мира и прогреса и да се настанят в по-малко населени райони. Генерал Хауърд, ветеран от Гражданската война, е командвал армията и доброволците по време на войната с нез перс през 1877.

Редакторът Нийл е официалния историк на тази партия след нейното създаване през януари тази година. Ако той отсъства, функциите му веднага ще бъдат поети от водещия редактор финли Добсън.

Съобщението за внезапното заминаване на Нийл беше неочакван удар. Трябваше да убие копелето за по-малко от двадесет и четири часа, а сега трябваше да чака. Можеше да отиде до Боис и да го убие там, но това щеше да бъде доста глупаво. Смяташе да го убие от засада, да го застреля с пушката си през прозореца или когато си тръгва от офиса. Искаше да прочете новината във вестника: РЕДАКТОРЪТ НИЙЛ, УБИТ ОТ НЕПОЗНАТ НАПАДАТЕЛ. Или нещо такова, но не искаше законът да е по петите му през останалата част на живота. Спейд Бит го чакаше и искаше да се прибере там, когато тази проклета работа се оправи.

Даже и да пренебрегнеш всичко и да отидеш до Боис, за да очисти Нийл, трудно щеше да му бъде да се скрие от погледа му. А и щеше да има толкова много хора, невъзможно щеше да бъде да го убие там. Даже и да успее, цялата вина ще поеме генералът. И сега трябваше да чака — това, което най-много мразеше.

Сузи си играеше с члена му и той се обърна към нея. От друга страна пък се радваше, че няма да очисти толкова скоро Нийл. Толкова много убийства наведнъж можеха да повлияят даже и на него. А облекчение щеше да е да язди до Грейнгвил, без никой да знае за това, и да остане там за известно време. Мразеше да среща познати и странеше от тълпите, но даже и в Спейд Бит се натъкваше на нежелани срещи. Когато все пак се случваше такова нещо, след това се хвърляше на коня си и яздеше до изнемога.

Сузи продължи да си играе с члена му, докато той се втвърди. След това го дръпна така, че той да застане над нея, разтвори крака и с едно движение го вкара вътре целия. Това сигурно щеше да е последното му чукане за доста време и сега трябваше да направи всичко възможно, за да вземе най-доброто. Беше се показал като галантен, но сега вече смяташе да прави груб секс, а понякога това беше толкова приятно, колкото и нежният секс. Мъжът върху жената — толкова много можеше да се говори за това.

Ръцете ѝ го милваха по гърба, краката, дупето и тя шепнеше тихо окуражаващи думи. От това той нямаше нужда, но все пак му беше приятно да ги чува. Хубавото при нея беше, че не използваше

обикновените изрази, които бяха втора природа на повечето проститутки. Не му говореше „О, Господи. Никога не съм виждала мъж с толкова голям. Толкова е голям, че чак се страхувам. Кълна се, че ти стига чак до коляно“ или други такива глупости.

Щеше да е странно, ако все пак не ги чуваше, но той слушаше това прекалено често. Повечето мъже обичаха да ги хвалят, но той не беше от тях. Знаеше точно колко му е голям и не обръщаше толкова внимание на това. Но трябваше да си признае: беше по-добър от много други мъже.

Един последен напън го накара да проникне дълбоко в нея. Сузи се престори, че свършва, но не преигра много. Извива се задъхано за известно време под него, след това остана неподвижна със затворени очи. Морган знаеше, че вече трябва да тръгва. Навън се развиделяваше, значи беше около шест или малко след шест. Веднага след като закуси, ще поеме за Грейнгвил. Разстоянието беше голямо, но нямаше смисъл да бърза, тъй като по никакъв начин момчето не можеше да го чака там. Даже можеше и да се наложи да изчака ден-два, преди то да се върне с някакви новини от Боис.

Стана и започна да се облича, но Сузи все така лежеше в леглото.

— Мисис Вега трябва вече да е заспала, затова може и да остана тук до осем часа. Ако не ме събуди в осем, може да спя тук цял дек.

— Успех. — Морган остави десет долара на масата, след това излезе. Не искаше да оставя толкова много пари, но какво от това.

Когато слезе в салона, момичетата дремеха. Отвън дъждът вече беше спрял, но небето все още беше тъмно, като че ли всеки момент може да завали отново. Главната улица беше пуста, в далечината се мярна някаква каруца, а един от общинарите гасеше газените фенери. Градът изглеждаше сив и неприютен, сякаш никога няма да го огрее слънце. Преди време този град му харесваше много, но сега гледката не му се понрави.

Лаура Йодър винаги щеше да е лош спомен.

Отби се в денонощен ресторант, където хапна на две на три яйца и шунка и изпи три черни кафета. На едната маса спеше моряк, явно пиян. Никой не му обръщаше внимание, въпреки че хъркаше като дъскорезница. След като хапна, Морган остави парите на масата и излезе.

Трябваше отново да пресече моста, след което да тръгне по югоизточния път, който щеше да го заведе до Грейнгвил. Преди много-много години беше минавал оттук. Вече приближаваше седем часът, по пътя се виждаха каруци, а небето започна по малко да се прояснява, може и да не валеше вече.

Първият голям град на пътя му ще е Крейгмънт. Хо-лидей имаше и там търговски пункт и можеше да му хвърли по един поглед, но, както каза момчето, не може просто да влезе вътре и да започне да задава въпроси. Трябваше да купи нещо оттам, да получи визуална представа за мястото. Не беше кой знае каква идея, но все пак можеше и да се получи нещо.

Крейгмънт се намираще на около петдесет мили от Левистон и по никакъв начин нямаше да успее да измине пътя за един ден. Някъде в късния следобед стигна до тихо селце, наречено Рюбенс, където хапна сандвич с месо и изпи една бира. То се състоеше от шест къщи, магазин, заведението, в което хапна, и една баптистка църква. Месото не беше от най-пресните, но бирата ставаше. След това продължи.

Вече започваше да се здрачава. Небето отново беше станало мрачно и трябваше да се намери местенце за нощувка. Най-накрая се настани под дървения мост, който минаваше над една клисура. Под моста имаше достатъчно място както за него, така и за конете. Бързо ги напои, след това ги върза да пасат. След няколко минути отново започна да вали.

От дългия път беше изгладнял доста, но нямаше е какво да си напали огън. Имаше месо и картофи, но не можа да ги стопли, затова ги яде студени. Това, което му липсваше сега, беше една голяма чаша кафе. Според мъдрите хора хлябът беше солта на живота, но кафето си беше кафе.

Преди да легне да спи, отново повери конете, поне тук беше сухо и нямаше да го вали дъжд. Спа непробудно и се събуди чак на сутринта.

Дъждът тъкмо беше спрял. Извади няколко сухара и ги задъвка, след това пийна малко вода. Все още утрото не беше изсветляло, когато той тръгна отново.

Смяташе да стигне в Крейгмънт около обяд. Небето се очисти и слънцето започна да се показва, осветявайки подгизналата от дъжда околност и придавайки ѝ нереална красота. В Крейгмънт трябваше да

има кафе, това беше главната мисъл, която се въртеше в главата му. Постепенно слънцето започна да напича все по-силно и след час започна да прежуря. Може би отново щеше да вали следобед, това беше добре за посевиите, но лично той мразеше дъжда.

Когато стигна в града, веднага се отби в най-близкото заведение, държано от някакъв мъж с дървен крак, ветеран от Гражданската война, който явно се гордееше с това, защото беше окичил цялото заведение с неща от войната. Една кавалерийска сабя, стара карабина „Спрингфийлд“, ръждясал револвер, избеляло полково знаме. Той изглеждаше добър човек, но беше пиян и Морган си помисли, че най-вероятно си е загубил крака под някоя кола на улицата, а не на война.

Пиян или не, той направи хубаво кафе, черно и силно. Предложи му да опита месото и Морган се съгласи. Порцията, която му донесе, нямаше нищо общо с представата, която той имаше за това. Месото вътре беше малко, за сметка на картофите, лука и морковите, но пък беше топло и миришеше добре. След това се постара добре и над парче ябълков пай и малко пудинг. И преди да се реши да си тръгне, изпи четири чаши кафе.

Търговският пункт на Холидей беше точно срещу заведението на стареца. През цялото време, докато обядваше, го наблюдаваше, но нямаше кой знае какво за гледане. Не изглеждаше по-различно от стотиците подобни, които се намираха в северозападната част.

Тук явно се работеше честно, въпреки че дните, когато можеше да се печели от честна търговия, май бяха попреминали. Преди време тук кипеше търговия само когато се появяваха траперите, за да продадат боброви кожи и да закупят най-необходимото за преживяването си из горите. Също от време на време се появяваше и някой с бизонска кожа. Но сега вече търговията повече вървеше в разпродажбата на одеяла, оръжия и муниции, а кожите бяха на задна позиция.

Морган влезе вътре, за да купи кутия с патрони за пушката и така да огледа обстановката. Стената срещу вратата беше отрупана с оръжия — пушки и пистолети, даже имаха и едноцветна ловджийска пушка „Уинчестър“.

Под нея имаше и малка бележка, която й даваше гаранция, и беше посочен адресът, на който може да се поръчат още такива. Но Морган беше слушал доста лоши неща за това оръжие. Тъй като

затворът ѝ беше с лостов механизъм, той понякога не можеше да възпламени барута в патроните и като цяло такава пушка не изглеждаха много приемлива идея.

В следващите два града пропусна търговските пунктове и вече почти се стъмваше, когато влезе в Грейнгвил. От главната улица наляво и надясно се отделяха по-тесни и къси улички. В града имаше две банки, три църкви и много магазини. Най-големият беше този на Якоб Стейн и синове. Търговският пункт на Холидей беше в края на града, като от двете му страни имаше достатъчно свободно място. Точно срещуположно на него от другата страна на улицата имаше малък хотел, който плачеше за боя и той, както и пунктът, изглеждаха така, сякаш стояха там, откакто градът е бил просто едно малко селище.

Повечето от магазините бяха затворени, но пред пункта все още имаше коне, а една фермерка стоеше в една каруца и зяпаше разсеяно наоколо. Въпреки това не се нави да влезе, щеше да има достатъчно време да направи това през деня. Първо трябваше да намери къде да спи и ако е рекъл Господ, да хапне нещо за вечеря.

Отиде в малкия хотел. Натисна звънчето на рецепцията, за да се покаже хотелиерът. Той беше дребен човечец на средна възраст, лицето му беше брадясало, а ризата му — мръсна. Копчетата му бяха разкопчани, а вратовръзката му висеше на една страна. Хотелът се нуждаеше от боя, а този — от баня, но това не му направи кой знае какво впечатление.

Разбира се, че ще намерят стая, отвърна му хотелиерът. Имат всякакви стаи — големи и малки. Морган му каза, че иска стая, която да гледа към улицата, за да влиза достатъчно светлина през нощта. Мъжът не обърна внимание на това или поне Морган така се надяваше. Имаше три свободни стаи, гледащи към улицата, и трите бяха еднакви и хотелиерът остави на него да си избере.

Накрая плати и получи ключа. Стаята беше на втория етаж, малка и прашна. Имаше малък гардероб, един стол, но никъде нямаше маса. Таблите на леглото бяха месингови, а то беше сложено в средата на стаята. Стая като стотиците други, в които беше преспивал.

Беше тъмно, единствената светлина, която идваше, беше от пункта отсреща. На ниския гардероб имаше керосинова лампа, но засега не смяташе да я пали. Прозорецът беше в окаяно състояние,

первазът — напукан, но това нямаше никакво значение. Седна на стола така, че да вижда поста. Дъждът беше поизмил прозореца отвън, но отвътре беше пращен, затова го тръкна няколко пъти с ръкав, за да го поизчисти. Не знаеше какво очаква да види, но този пункт беше най-големият и тук имаше най-много оръжие. Все нещо трябваше да се случи.

Нямаше начин да се разбере дали Холидей наистина проявява интерес за тези търговски пунктове, които баща му беше създал преди време. Имаше си бизнеси, от които печелеше доста повече, и може би за всичко това се грижеше някой мениджър, а не самият той. Това, което трябваше да прави, е да седи и гледа, докато не се случи нещо. В противен случай щеше да дочака момчето.

Отгоре на прозореца имаше щора и той я спусна цялата, преди да се реши да запали лампата. След това слезе и попита мъжа на рецепцията, когото този път трябваше да събуди с повече удари по звънчето, къде може да остави конете за през нощта. Навън, зад хотела, имаше конюшня за гостите на хотела и това не струваше нищо допълнително.

— А къде мога да хапна? — попита Морган, — Градът май вече се е приготвил за сън.

Мъжът разбра.

— Е, мога да ви направя нещо или пък вие сам да си го пригответе. Кухнята е ей там отзад. Решихме да започнем да се преустроиваме в хранителен магазин, защото има криза в хотелиерството.

Морган виждаше защо всъщност има криза в неговия бизнес. Беше на лошо място, но не само това беше причината. Отвън олющената боя правеше сградата да изглежда така, сякаш ще се срути всеки момент, а вътре всичко беше покрито с прах. Но този дребосък му хареса, нищо че беше отчаян от лошия бизнес.

Обясни му, че ще се справи сам, след като оправи конете.

— Вътре няма кой знае какво, но поне има съдини, домати, чушки и така нататък.

— И какво месо?

— Сигурно се шегувате. Ако имаше, аз щях да го изям.

Първо отиде да огледа конюшните, за да се увери, че не са много мръсни, но за негов късмет поне те бяха добре. Явно дребният мъж се

грижеше за тях с удоволствие. Напои конете, след това ги върза за яслите. Измъкна пушката си и на пръсти се върна в хотела, нагоре по стълбите, и я остави в стаята си. Когато слезе отново, другият го чу и извика отвътре.

— Тук вътре, влизайте.

Морган се запъти към гласа.

ГЛАВА ДЕВЕТА

След като хапна голяма порция бекон, който измъкна от багажа си, и варени картофи със салата от домати, той се качи обратно в стаята си. Изгаси лампата, вдигна щората и седна в стола. Каруцата вече я нямаше, както и конете. Когато свърши с кафето, от входа излезе един мъж, качи се на последния кон и потегли в лек тръс. Малко след това пунктът затвори.

На осветения вход се изправи тънка фигура на жена, след което се появи някакъв мъж, който спусна кепенците. Не можеше да каже на колко години беше тя, но изглеждаше млада.

Легна си в леглото и веднага заспа. Някъде към шест се събуди и първо погледна към пункта, но той все още не беше отворил. Остатъкът от кафето беше студено, но все пак ставаше за пиене.

Точно в седем часа пунктът отвори. Същият мъж вдигна кепенците и отвори двойната врата. Жената, която беше видял предната вечер, се появи след него и разтвори още по-широко вратата. Беше много млада, на около осемнадесет-деветнадесет, и изглеждаше много ядосана. Взе стария бинокъл, за да може да я разгледа по-добре.

Да, наистина беше ядосана и намусена, гледаше мрачно. Косата ѝ беше сламеноруса, очите ѝ светлосини. Беше доста висока и със стройна фигура, която си личеше и под свободната сива раздърпана всекидневна роба. Лицето ѝ беше красиво и кръгло с остра брадичка, което ѝ придаваше някакво странно изражение. Зачуди се коя ли може да е тя? Дъщеря на този, който беше видял? Или пък негова съпруга? Мъжът беше на около петдесет години, доста по-стар за жена като нея. Но точно това можеше да се окаже възможно. Ако все пак изкарваше добри пари, на момичето може и да не му пука за възрастта му. Ако е селянка или бедно момиче, за нея това означаваше добър избор, но не изглеждаше на нещо такова. Колкото повече гледаше към нея, толкова по-сигурен ставаше в това. В осанката ѝ имаше някаква скрита грация, която си личеше даже и докато премиташе верандата. Повечето жени, родени и израсли сред природата, имаха тази вродена грация, но от

начина, по който метеше, се виждаше, че тази работа не ѝ харесва. Може би е старата история за млада жена, която се е съгласила да се омъжи за стар, но много по-богат мъж и животът ѝ с него вече да я кара да съжالياва за тази постъпка.

Мъжът, който и да беше той, се появи от пункта, като махаше с пръст и ѝ нареждаше нещо. След това грабна метлата от нея и бръсна два пъти по пода, за да ѝ покаже как да мете. Но вместо да вземе обратно метлата, тя се втурна в пункта. Мъжът веднага я последва и това беше последното, което Морган успя да види.

Приготвяше си бърза закуска, когато хотелиерът влезе в кухнята. Изглеждаше одърпан и мърляв, явно беше спал с дрехите си или пък беше пиан.

— Кафето мирише добре — каза той.

— Вземете си — отвърна му Морган, докато обръщаше цвърчащото месо.

Мъжът не чака втора покана, а си наля в голяма чаша, след това седна на една табуретка.

— Хубаво кафе. Казвам се Алфред Дженкинс. Притеснява ме фактът, че не научих вашето. Не сте се разписали в книгата.

— Казвам се Морган.

Знаеше какво ще последва, затова продължи:

— Занимавам се с бизнес с коне на север оттук. Тръгнал съм за Боис, но може би ще остана няколко дена в този град. Как е този бизнес по вашия край?

Дженкинс отпи от кафето си.

— Честно да ви кажа, нямам си и най-малката представа.

— Няма да загубя нищо, ако се поогледам. — Сипа месото в една чиния и я сложи на масата. — Има още месо, така че не се притеснявайте, яжте.

— Кафето ми стига. — Спря за момент. — Може би сте изненадан как може човек като мен да държи такава съборетина в това градче.

Морган не знаеше какво да каже, но нямаше нищо лично към този човек.

— Да, не приличате точно на хотелиер.

Дженкинс остана доволен от забележката.

— Радвам се да чуя това от вас. Започнах да изучавам право в една адвокатска кантора в Сан Франциско, но за зла участ баща ми умря и аз трябваше да дойда тук, за да продам мястото. Лошото беше, че никой не искаше да го купи и аз реших да поостана за малко, докато намеря купувач. И така, времето си минаваше. Баща ми беше спас тил малко пари и в началото животът беше лесен. Н. след това се стопиха и ето, след двадесет години, аз продължавам да стоя тук я така, като гледам, скоро няма да се реша да започна нов живот.

И никога няма да го започнеш, помисли си Морган.

— Рано тази сутрин зърнах едно хубавко момиче точно отсреща, на верандата на търговския пункт.

— И аз съм я виждал. — Дженкинс не беше много заинтересован от това.

— Да знаеш коя може да е тя?

— Не знам. Те си гледат техния бизнес, а аз — своя. Май ще хапна малко месо. Не съм много добър готвач, предпочитам да ям консерви.

Морган го остави да закусва и се запъти към стаята си. Все още беше твърде рано и нямаше смисъл да тръгва да обикаля града. Но докато чакаше да мине времето можеше да продължи да наблюдава отсреща. Нямаше никаква следа от намусената хубавица. По улицата се зададе тежка кола, пълна с дървени трупи, затрополи покрай хотела и зави зад сградата отсреща.

Млад мъж, по-скоро момче, излезе от пункта и закачи някаква бележка на гвоздея до вратата. Морган веднага насочи бинокъла натам. Продаваха се одеяла с намаление само за тази седмица. След малко се появи и мъжът на средна възраст и провери бележката, като излезе чак на средата на улицата, за да се увери, че се чете оттам. Нещо в него му беше много познато. Беше здрав с къса черна брада, а на главата си носеше каскет.

Морган не можеше да го определи. Брадата го караше да изглежда малко на Юлисис Грант, но не чак толкова. Всички по-здрави мъже с черни бради приличаха на Грант. Но този човек приличаше на някой, който бе ше виждал по-рано. Не можеше да се сети и се предаде. В стаята започна да става задушно и той повдигна нагоре малко прозореца. Постоянното седене и зяпане го караше да се чувства зле.

Столът беше корав, неудобен, затова взе възглавницата и я подложи под себе си, за да му е по-удобно.

По едно време момичето застана на вратата и постоя там за момент, като присви очи срещу слънцето, след ко-ето отново се мушна вътре. Дали го беше зърнала? Не мислеше. Столът беше доста назад от прозореца и надали щеше да го забележи.

Така минаха два часа, вече беше десет часът и той реши да пообиколи наоколо. Грейнгвил беше достатъчно голям град и никой не му обръщаше внимание. Един Помощник-шериф мина покрай него, но му хвърли един-единствен поглед, след което продължи лениво нататък. Насочи се към другия край на улицата и купи една дузи-на бира, след това тръгна обратно към хотела.

Пак чакане. Единственото свястно нещо, което предизвика вниманието му в този шибан град, беше момичето. Погледна напред, като се надяваше да я види отново пред сградата. Реши да отиде дотам, да я види отблизо, да я чуе как говори, ако въобще говореше. От всичко, което беше видял може би говореше със селски диалект и не знае да чете и пише. Не че имаше нещо против фермерските момичета, които не се бяха научили да четат и пишат. Нямаше никакви предпочитания към жените и ако му харесваше, можеше да прекара както с прислужницата, така и с господарката. Сексът беше най-важното и всяка жена след като се съблече и вдигне краката си, загубваше положението си в обществото, независимо къде беше в обществената стълбица.

Мисълта за това момиче събуди у него тайни желания. Почти всяка сърдита жена е сексуално незадоволена. Най-лесно гневът на една жена се лекуваше в леглото и често още преди да са започнали да го правят, гневът ѝ се стопяваше. Добрият секс ги оправяше и ако един мъж знаеше това, значи можеше да дава най-доброто на всяка жена. Морган не само искаше да успокои това момиче, Искаше да успее да направи нещо с нея.

Когато влезе в магазина, имаше само един клиент, който купуваше рибарски ботуши. Непохватен младеж на около двадесет години, той се опитваше да я склони да отиде с него на танците в събота вечер.

— И няма да можеш да дойдеш, така ли? — попита той мрачно.

— Не, наистина няма да мога. — След тези думи стовари стоката със сила на тезгяха, с което искаше да прекрати вече разговора.

Когато чу говори й, позна, че тя беше учила в училище. Говореше ясно и правилно. И преди му се беше случвало да бъде с жени като нея. Те се държаха така, сякаш ти правеха голяма услуга, като се решат да правят секс. Все едно казваха: „Можеш да ме имаш, добри ми човече, но не прекалявай с това.“

Морган не можеше да откъсне очи от нея и това като че ли я раздражни. Затова не го посрещна с учтива усмивка, а направо започна:

— Какво искате?

Помисли си, че беше доста груба и затова заслужава добър урок. И проклет да е, ако не бъде този, който да я поучи.

Брадатият, който явно седеше в съседната стая, дочу това и влезе вътре раздражено.

— Сто пъти съм ти казвал, че не трябва да посрещаш клиентите по този начин.

Морган усети, че трябва да се застъпи.

— Няма значение, сър.

— Вижте, сър, това има значение за мен. Това е бизнес сграда и клиентите трябва да бъдат посрещани с уважение. — Брадатият се обърна към нея. — Няма да търпя повече, Мелани.

— Съжалявам, чичо Боб — каза тя, но си личеше, че ни най-малко не съжалява за това. Усмихна се кисело на Морган. — С какво мога да ви помогна, сър?

Чичо й Боб обаче не се беше успокоил.

— Така вече е по-добре, но го кажи така, сякаш наистина искаш да го направиш. Тук сме, за да обслужваме клиентите, а не за да ги гоним. Приятен ден, сър.

С тези думи брадатият излезе по своите си работи и Морган отново остана сам с лошата Мелани.

— Какво ще искате? — попита тя, като се усмихна неохотно, след това добави: — Чичо Боб е като стара леличка с брада. — Тя изръмжа тихо: — С какво мога да ви помогна, сър?

Държеше се толкова лошо, но той само каза:

— Бих искал чифт долни гащи, размер 36.

Мелани му хвърли бърз поглед.

— Ако се откажете от картофите, ще можете да влизате и в размер 34.

Гласът ѝ беше толкова мелодичен и звучен! Женските гласове винаги го караха да се чувства добре.

— Това е през зимата — каза той. — Но до средата на лятото ще смъкна до 34, може би и до 32.

— Колко интересно — каза тя ядно.

Морган си получи стоката, но не бързаше да си тръгне.

— Някъде оттук сте, нали?

— Откъде познахте?

— Не ми трябваше много.

— А откъде сте вие? Никога не съм ви виждала насам.

— От север.

— Откъде по-точно? От Канада? Северния полюс?

— Имам ранчо за коне на север от Клиъруотър. А ти откъде си?

Мелани въздъхна.

— Ако искате да знаете толкова, от Боис съм. Но съм била в Ню Йорк, Лондон, Париж, Рим. А вие?

Преди да ѝ отговори нещо, се появи чичо ѝ.

— Отивай да обядваш и не се бави много с него, защото имам доста работа за вършене.

Морган веднага грабна покупката и се запъти навън, преди още мъжът да го е заговорил. Като се върна в стаята, прибра пакета в гардероба, отвори една бира и се разположи в леглото.

Значи старият беше чичо ѝ. Трудно беше да си ги представи един до друг. Напористият бизнесмен и раздражителното, самотно момиче, което е обикаляло по целия свят, ако въобще можеше да ѝ се вярва на това. Чувстваше, че за пътуванията поне говори истината. Но какво, по дяволите, правеше в този забравен от Бога град? Чичо ѝ се държеше като човек, който не е учил кой знае колко, а да обикаля из Европа и дума не можеше да става. Личеше си, че е доста стиснат човек, който брой всяка дребна монета, а може би и караше момичето да работи по десет-дванадесет часа. Помисли си, че това нямаше нищо общо с предстоящата война, че няма смисъл да се захваща с него.

Но продължаваше да си мисли за нея. Най-доброто обяснение за нея можеше да бъде, че родителите ѝ са умрели, когато е била помалка, и не са ѝ оставили нищо. Чичо ѝ я беше прибрал, но я караше

да работи, за да си плаща леглото и храната. Но и да се опитва, явно не постигаше кой знае какъв успех. Ясно беше, че тя мрази и него, и начина му на мислене. Никакви пътувания до Европа, никакви модни дрехи и вместо да бъде обградена от богати и знатни мъже, я ухажваха местни сополанковци, като онзи младеж, който искаше да я покани на танци.

Помисли си дали е била някога с мъж и сметна, че е. Момиче като нея би желало да опита от всичко. Тези, които са разтваряли краката ѝ, са се оказали щастливци, може би са останали с впечатлението, че чукат дива котка.

Така денят премина и вече се стъмваше, когато пунктът затвори. След като се навечеря, реши, че няма нищо интересно, което би видял там. Междувременно в хотела се бяха появили още трима души. По думите на Дженкинс единият от тях доста често е посещавал хотела. Морган срещна този мъж по стъпалата. Изглеждаше като стар комарджия, който обаче вече не беше толкова спокоен, колкото по-рано. Остана учуден, когато му предложи да изиграят едни карти, но веднага отказа с извинението, че никога не е имал възможността да се научи. През нощта си легна по-рано с бира в ръка и започна да чете местния вестник „Зовът на Грейнгвил“, който беше купил през деня. За таква гръмовно заглавие самият вестник си беше гола водичка, скучен и еднообразен. Но все пак в него успя да открие новини за генерал Хауърд и публичния протест, който беше предвиден за събота, 20 юли, след десет дена. Искаше да присъства на това събиране и ако момчето не се появеше в най-скоро време, щеше да му се наложи да замине за Боис.

Залагаше десет към едно, че на това събиране ще има проблеми, защото Холидей надали щеше да приеме спокойно това предизвикателство, ето защо трябваше да бъде там на всяка цена, ако стане напечено. Не би позволил никакъв самохвалко да обижда и хули генерала. Освен това и Ванди Гибонс щеше да бъде там с ловджийската си пушка, а това вече си беше голямо успокоение. И ако някой посмее да хвърли камък по генерала и Господ няма да успее да му помогне, защото Гибонс въобще няма да се поколебае да му пръсне главата. Той беше жесток, но изцяло лоялен към генерала, към единствения мъж, към който изпитваше уважение.

Надяваше се да не се стига чак до стрелба, но малко вероятно би било Холидей да не се опита да създаде някоя неразбория. И ако има шанс да обърне хората срещу генерала, като остави някой от сподвижниците си да умре, щеше да го направи. Чудеше се какво всъщност представлява този Холидей. Без съмнение той беше един от най-печелившите бизнесмени в този район. Всичко, в което инвестираше, веднага ставаше печелившо. Веднъж го беше зърнал на едно политическо събиране в Боис, тогава все още беше републиканец. Висок, едър мъж с черна коса и бумтящ глас. Говореше се, че е бил роден в Северна Каролина и още като дете се е преместил в Айдахо. Сега трябваше да е на четиридесет и пет.

Чудеше се какво ли щеше да прави с парите му, ако беше на негово място. Със сигурност обаче нямаше въобще да се опитва да става представител на Айдахо, което беше фикс идея за Холидей. Хората, които мислят, че знаят какво е добро за всички останали, би трябвало да са малко нещо луди. Тази негова партия обаче допаднаше на многознайковците и на тези, които мразеха индианците. Някои от тях си мислеха, че не би било удачно да ги изселват извън Айдахо, а да ги заробят, да ги оковат във вериги и да ги накарат да работят в мините и да секат дърва. Други, които пък бяха религиозни, смятаха, че това може да се реши само като се накарат всички насила да приемат християнската религия. Испанците бяха направили точно това в Мексико, затова предлагаха този вариант и тук. А индианец християнин означаваше само, че е опитомен.

Холидей обаче не искаше това. Това, което желаше, беше да изсели всички индианци от тези райони независимо дали бяха християни или езичници.

— Няма да слушам никакви аргументи, никакви компромиси. Трябва да изчистим нашите територии от тези диваци.

Всичко това беше чул от Сид Сефтон. И когато нямаха много работа, той постоянно му сричаше за него. Е, сега това вече му влезе в полза.

На следващата сутрин се появи и Тикнор. Първото място, което провери, беше хотелът на Дженкинс. Въпреки всичко Морган наистина се радваше, че го вижда.

Момчето веднага обясни защо все пак е избрало това място да го търси, а не някое друго.

— Знаех си, че ще се настаните на удобно място, за да наблюдавате пункта, а от това няма по-удобно местенце.

— Така ли? — Усмихна се. — Какви новини ми носиш, схватливко?

Момчето веднага приседна на ръба на леглото му.

— Имам доста неща да ви разказвам. Генералът се появи на другия ден, след като пристигнах. Трябва да си призная, че изглеждаше ужасно уморен — на неговата възраст — толкова дълго пътуване. Изслуша ме внимателно и през цялото време само кимаше, без да промълви и думичка. След това обаче ми зададе доста въпроси, всичките от които бяха трудни. Успях да му отговоря по най-добрия начин.

— Това говори добре за теб.

— Наложил се да му обясня за репортерката. Казах му, че не сте я търсили, а тя сама ви се е натресла, даже това, че се е качила в стаята ви, за да ви задава въпроси.

— И какво каза той за това?

— Той каза, че е смела, но глупава жена.

Все още не беше казал на момчето за смъртта ѝ. Не каза нищо и за убийството на Оскар и Съли. Всичко вече беше свършено и той нямаше пръст в това.

— А какво става с това масово събиране?

— Вие знаете?

— Четох във вестниците. Запланувано е за 20 юли.

— Точно така — кимна младежът. — Генералът се опитва по всички начини да накара хората да се противопоставят.

— Има ли някакъв късмет досега?

— Не толкова, колкото би желал, но се справя доста добре. В края на краищата, той е генерал Холидей и много хора биха дошли на събирането само заради това. Трябва да ви кажа, че отправи някои доста силни обвинения към Холидей. Обвини го директно в това, че стои зад тази работа с нападенията на индианците. Каза, че Холидей се опитва да ги изсели, както той се изрази, за свой личен интерес. Като ги накара да се изселят, той и неговите приятели ще успеят да закупят земята им доста евтино. Това са доста силни думи, мистър Морган.

— Да, доста.

— И си мисля, че може и да загази, ако не престане да отпъжда онзи Гибонс, който все е до него. Този мъж е доста опасен, обикаля улиците на града с пушката си на рамо, подозрителен към всеки, веднага започна да ме гледа накриво, когато се появих, сякаш бях някой шпионин. Преди да ме пусне при него, се опита да ми вземе оръжието. Обясни ми, че няма да вляза вътре, ако не си го дам.

— А ти даде ли го?

— Проклятие, не. Не си давам оръжието на никого. Генералът ни чу, докато спорехме, и излезе, за да види какво става. Веднага си спомни за Спейд Бит и нареди на Гибонс да млъкне. Гибонс го послуша, но по очите му познах, че това не му харесваше. Държи се като квачка този шибан ирландец.

— Квачка, която обаче има пушка. Беше ли изплашен генералът? Нали беше казал, че може да загази?

— За това не ми каза нищо. Но от начина, по който Гибонс се отнасяше към всеки, разбрах, че има нещо. Да уплашиш човек като генерал Хауърд! Господи, не! Даже и аз знам кой е той и какво е направил за страната ни. Загубил е ръката си, като се е опитвал да запази Съединението. А аз не бих си дал и малкото пръстче за това. Този пръст ще ми е много по-нужен, отколкото Съединението.

Морган се усмихна. Момчето не гореше от патриотизъм, но какво от това? Какво беше направила тази страна за него? Трудно би се решил да размахаш знамето, ако мислиш като него. Самият той не беше настроен много на тази вълна. Предпочиташе да си седи на верандата и да пие бира и да чете за велики сражения само по вестниците. Тези свирепи речи, битките на живот и смърт, всичко това не означаваше нищо друго освен смърт за някой.

— Добре ли изкара в Боис?

— Да. — Момчето изглеждаше самодоволно. — Ходих в един публичен дом.

— Откъде взе пари?

— Генералът ми даде.

— Взел си пари от генерал Хауърд, за да отидеш в публичен дом?

— Не точно. Казах му, че са ми необходими пари, за да излекувам коня си от глисти. А това струва доста пари.

Морган поклати невярващо глава. Момчето доста бързо се развиваше, вече се беше научило и да лъже като другите, без да му трепне окото. Сега, като го гледаше, трудно би повярвал, че е паднал от покрива или е изсипал кофа с лак за дърво на новите му ботуши. Сега тези хубави ботуши бяха мръсни.

— Ти си станал долен гаден лъжец, но все пак се радвам, че си тук.

Момчето махна с ръка.

— Благодаря, мистър Морган.

Морган отвори третата си за деня бира.

— Хайде да съкратим тази част, в която ми викаш мистър. Ако все пак искаш да ме наричаш някак, викай ми Морган. Това мистър винаги ме прави някак нервен. Така че ми викай Морган, всички се обръщат така към мен. Битси ми вика шефе, но той е просто един китаец и не може да научи нищо повече.

Момчето се изправи.

— Не мога да ви наричам по никакъв друг начин, освен мистър Морган.

Морган остави внимателно бутилката на пода.

— И защо?

— Защото така изразявам уважението си към вас.

— Изразявай уважението си така, както и аз към теб — няма да съжаляваш. Ще ме наричаш Морган и ще ми говориш на ти, това е заповед.

Започна да усеща бирата в главата си.

— При едно условие — обади се младежът. Морган го погледна.

— Какво е то?

— Ако и вие спрете да ми викате „момче“. Искам да си стиснем ръцете за това.

Стиснаха си ръцете точно когато някой почука на вратата.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Морган помисли, че това е Дженкинс, затова извика да влиза, но вместо него срещу него застана Мелани. Тя още носеше онази безформена роба, но все пак елегантността ѝ си личеше. Очите ѝ огледаха бързо прашната стая, Морган и накрая се спряха на момчето.

— Мислех, че си сам, а сега виждам, че сте били двама.

Морган не обърна внимание на забележката.

— Какво говориш? Какво те носи насам?

— Успях да се измъкна за малко, защото чичо Боб го боли зъб и отиде да му го извадят. Предупреди ме да не напускам магазина, но аз не обръщам внимание на заповедите му.

Морган все още лежеше в леглото.

— Аха, разбирам. Искаш ли бира?

Тя не обърна внимание на поканата.

— Изглеждаш ми като стрелец — обърна се към момчето. — Веднага си личи. Мислиш ли, че този твой приятел — това се отнасяше за Морган — знае дали си струва да ни следи?

Момчето наклони глава преценяващо, сякаш искаше да каже, че въпреки грубостта ѝ тя си струваше. Остана доволен от това, че се обърна към него. Но тя вече гледаше към Морган.

— И как позна, че съм стрелец? — Гласът му беше самодоволен.

— Баща ми наемаше доста от тях. Познавам ги веднага.

Господи! Не може да бъде, помисли си Морган.

— И кой е баща ти? — Момчето все още си мислеше, че това е само част от шегата, и продължаваше да играе играта.

Въпросът накара Мелани да избухне.

— Знаеш много добре кой е баща ми. Първо пристига този — погледна към Морган сърдито, — а след няколко дена се появяваш и ти. Ако все пак баща ми искаше някой да ме наблюдава, защо ще са му необходими двама?

Ще тръгнете ли след мен, ако реша да избягам?

Морган не вярваше, но явно тя беше дъщеря на Холидей. Ако обаче не го кажеше сама, не можеше да си мисли нищо.

— Не сме тук, за да те шпионираме. Аз съм човек, който отглежда коне на север оттук, нали вече ти казах. Търся нова стока за ранчото ми. Тикнор работи за мен.

— Можеш да ми викаш Тик — веднага се обади момчето.

Момичето го погледна.

— Името ти пасва.^[1]

Морган продължи.

— Повярвай ми, не сме тук, за да те шпионираме.

— Тогава защо постоянно ме наблюдаваш? Забелязах това още когато пристигна тук. Бях се качила на втория етаж и те зърнах как гледаш, даже имаш и бинокъл, ето го там на прозореца. Ако твърдиш, че това не е шпиониране, тогава какво е?

— Не шпионирам. Ти просто си хубаво момиче, което заслужава да бъде гледано.

— И искаш да ти повярвам, че си надничаният Том, а не шпионин? Обаче не разбирам защо все пак баща ми е изпратил двама. Чичо Боб ме наблюдава достатъчно.

Вече беше време да приключат с това, преди брадатият да се е върнал и да я хване, че не е в магазина.

— Може да ти открием нещо, но ако първо ни кажеш кой е баща ти.

Тя изглеждаше затруднена.

— Искаш да кажеш, че наистина не знаете? Не работите за баща ми?

— Честна дума.

— Баща ми е Дрик Хол идеи, а аз съм дъщеря му Мелани. Единствената му дъщеря, и затова ме наблюдават постоянно.

Това си беше истинска загадка, и то много объркана. И за да я оставят тук, при чичо й, би трябвало да не е наред с главата. Но тя не изглеждаше луда. Волева — да, но не и луда.

— И защо трябва да те наблюдават? — попита Морган.

— За да не избягам. Къде ще избягам без пукната пара? Чичо не ми дава и монета, а всичко заключва в желязна каса. Изпразва касата по няколко пъти на ден, така че в нея винаги има по няколко долара, което е недостатъчно.

Морган изчака да продължи, но тя замълча.

— И за какво е трябвало да те праща чак тук?

Тя го погледна малко по-продължително със светлосините си очи.

— Наистина ли искаш да разбереш?

— Ако искаш да ни кажеш. — Знаеше, че ако натисне много силно, може да се откаже. Надяваше се все пак брадатият да се забави.

Тя седна на леглото на няколко фута от момчето.

— Не обичам баща си — тихо започна тя. — И никога не съм го обичала, всъщност го мразя. Държеше се много жестоко с майка ми, биеше я. Преди няколко години при един от побоите му явно я беше ударил прекалено силно, защото след седмица тя умря. Страдаше жестоко, но той не се съгласи да извикат лекар. Не каза, че това може да му навреди на политическата кариера, но нямаше смисъл и да го казва, то се подразбираше.

След това попита Морган дали може да изпие една бира.

— Само една глътка — предупреди я той. — Нали не искаш чичо ти да те усети?

Мелани вдигна бутилката и отпи.

— Не ме интересува чичо Боб. Той е лайно, което лиже гъзовете на богатите.

Отпи отново и Морган издърпа бутилката от ръцете ѝ.

— Относно майка ми — продължи след малко тя. — Той извика доктор малко след като тя умря. Каза, че я отнасял в леглото ѝ, когато внезапно умряла. Тя беше крехка жена, която като че ли откриваше спокойствие в болезните си. Лекарят даже не прегледа тялото, а и защо ли би трябвало да го прави? В смъртния акт написа „сърдечна атака“ и всичко остана скрито-покрито.

Морган не знаеше какво да каже.

— След смъртта на мама започнах да избягвам баща си. Беше ужасно: само ние двамата в тази огромна къща, като изключим слугите. Разбира се, през по-голямата част от времето той не си беше у дома, което беше добре. Но когато се връщаше, няхах какво да му кажа. Понякога се опитваше да ме заговори, но аз веднага му обръщах гръб. Накрая ме накара да тръгна на пътешествие из Европа с неомъжената ми леля Кейт. Трябваше да останем там двест месеца и да разгледаме всички забележителности. Това беше начин да се

освободи от мен, но на мен не ми пукаше. Всъщност се радвах, защото мразя Боис, но не това беше главната причина. Искях да се махна далече от баща ми.

Морган сметна, че това, което говореше, беше истина. Говореше толкова искрено, а омразата към баща ѝ си пролича веднага.

— И така си попаднала в Лондон и всички останали места?

Тя се усмихна палаво, което я направи да изглежда като момиченце.

— Точно така. И ги видях сам-самичка, без Кейт да ми досажда. Един следобед — бяхме в Лондон, нашата първа спирка, — взех всичките пари, които имаше, също и бижутата ѝ, както и няколко чека на мое име, които веднага осребрих в Американската банка. Тя имаше писмо за кредит оттам, така че за това нямаше проблем. Бях едва на седемнадесет, но се направих така, че да изгледам на двадесет и една.

— И след това? — Припи му се отново бира, но се усети, че ако отвори нова бутилка, тя също ще поиска да пие.

— Взех първия кораб за Франция, а след това и влак за Париж. Никой не ми обръщаше внимание, може би ме смятаха за една от тези жени, които претендираха да имат равни права с мъжете, да пътуват сами, да пушат и пият наравно с тях. Изкарах чудесно в Париж. Още след като пристигнах, успях да продам бижутата и взех доста пари за тях. О, толкова прекрасно беше, сама и свободна. Мъжете се опитваха постоянно да ме прелъстят, но аз не бях чак толкова голяма будала. Не се перчех с парите си, държах цялата сума в тайник в хотела и всеки ден вземах по малко, колкото да ми стигнат за деня, но въпреки всичко те се тълпяха около мен като мухи на мед. Особено един млад мъж, от когото чак ми се повдигаше. Твърдеше, че е граф, но аз мисля, че ме лъжеше. „Коя си ти всъщност?“, често ми задаваше този въпрос. Смяташе ме за тайнствена млада жена.

Очите ѝ заблестяха гневно, когато си спомни за този мъж.

— Накрая се наложи да се преместя в Рим само и само да се измъкна от него. През цялото време ми досаждаше с постоянните си молби да се омъжа за него, но аз винаги му отказвах. Рим се оказа още по-хубав от Париж. Италианските мъже са толкова нежни и страстни. Но когато си прекарвах чудесно на остров Капри с един такъв младеж, дойде полиция и против волята ми ме върнаха в Ню Йорк. Полицаяте пък там веднага ме качиха на първия влак за Боис и ме следваха чак до

там. Не можеш да си представиш как се почувства баща ми, мистър... как ти е името?

— Морган.

— Сякаш виждах луд. Проклинаше и псуваше, заплашваше, че ще ме затвори в приют за малоумни. Как съм могла да направя това на него, човек с такива позиции в обществото? Как съм могла да изоставя собствената си леля и да се отдам на разгулния живот с измета на Европа. Мисля си, че все пак полицаите са се постарали и са написали подробен доклад за това, което се е случило. Говореше напълно сериозно за този приют за душевноболни и аз се страхувах, защото знаех, че ако пожелаеше, можеше да го направи. Накрая все пак се успокои и ми каза, че възнамерява да ме докара тук да работя в магазина на чичо Боб. Стига вече с тези глупости, каза той. Трябваше да работя и да правя това, което ми наредеше той. Чичо Боб щял да ме наглежда и ако все пак се реша да избягам, щял да прати шерифа и помощниците му след мен и като ме заловят, ще ме прати в приюта. Но ми каза и друго: ако все пак остана две години тук, тогава ще имам правото да се върна в Боис. Нещо като изпитание.

— От колко време си тук?

— Единадесет месеца. Това си е като кошмар, да нямаш какво да правиш, след като магазинът хлопне кепенците. Чичо Боб даже не ми позволяваше да изляза и на разходка. Но най-лоши бяха неделите и доста често съм си мислила дали да не сложа край на живота си.

— Няма смисъл да го правиш. — Морган погледна към улицата и забеляза как брадатият се връща с двуколката си. — Чичо ти Боб тъкмо се връща, така че най-добре изчезвай.

Мелани веднага скочи от леглото, по лицето ѝ се четеше страх.

— Най-добре ще е да се вмъкна незабелязано, докато се занимава с коня. Ако успея да го излъжа, някой път пак ще дойда. Бих искала да си поговоря с вас. Довиждане, Тик.

Когато тя излезе, очите на момчето бяха станали кръгли от учудване. Морган се загледа след нея, докато тя притича през улицата и се мушна в магазина.

— Боже! — възкликна Тикнор. — Чувал ли си някога такава история?

— В последно време не — поклати глава Морган. Все беше чувал разни истории, но нито една не беше толкова странна.

Момчето явно беше възмутено.

— Този Холидей май наистина се оказва гаден кучи син. Да изпратиш такова красиво момиче в такъв гаден град, това може да го направи само някой мръсник! Знаех си, че бях прав. Някой трябва да застреля това говедо.

Морган си отвори бира.

— Не започвай отново. Надявам се да се върне отново, защото имам да ѝ задавам доста въпроси за баща ѝ.

— Мислиш ли, че онзи долу на рецепцията я е зърнал? Може да каже на чичото.

— Тя най-вероятно се е вмъкнала през задните стълби. Но и да е видял, той няма нищо общо с Боб, съмнявам се даже дали го поздравява, радвам се обаче, че можа да се върне в магазина, без да я зърне.

Ясно беше, че младежът беше по-впечатлен от нея.

— Не беше ли страхотно? Какъв живот е изкарала, а още няма и двадесет. На възраст е колкото мен или с една година по-голяма.

— Май имаш нещо предвид.

— Няма нищо срамно, нали? Хубаво е да срещнеш момиче, което е на твоята възраст. Не мислиш ли обаче, че е малко млада за теб?

— Йънг Тик...

— Просто Тик, ако нямаш нищо против.

— Тик, защо се заяждаш с възрастта ми? Дамата може да предпочита мъже с опит. Мислил ли си някога за това? Но хайде да оставим това и да поговорим сериозно. Ако мрази баща си толкова много, а аз съм сигурен, че е така, може да иска да ни каже нещо, които никой друг не знае. Тайни, които той никога не би искал да разкрие.

Тикнор погледна през прозореца, надяваше се да я зърне отново, но Морган знаеше, че тя няма да го направи. След всичко това трябваше да се прави на послушна, за да не предизвика подозрение.

Момчето се обърна към него.

— Може и да не иска да направи това, когато разбере, че всичко е сериозно. Едно е да приказваш за себе си, друго е да топиш собствения си баща пред непознати. Тя ни разказа за себе си с гордост, а това може да се окаже препятствие, когато се наложи да ни разкаже за баща си.

Морган усети, че момчето беше право. Можеше не само да се срамува от някои тайни на баща си. Може би се страхуваше и не би

рискувала да ги сподели. Разказа им за смъртта на майка си, но това можеше да бъде само съчинена от нея версия, в която тя вярваше. Не е задължително тя да е умряла от удара в главата, който той ѝ е нанесъл. Както Мелани каза, тя е била крехка и болнава жена, може вече да е боледува тежко и това само да е спомогнало за по-бързия ѝ край. Това, което им разказа за майка си, беше казано със злоба и гняв. Съмняваше се, че тя би се решила да разкаже историята на някой друг. След единнадесет месеца еднообразен живот, в който не можеше да сподели или да си поговори свободно с никого и постоянно под наблюдението на брататия тя имаше нужда да се разтовари и го направи и най-вероятно от това ѝ е станало по-добре. Но можеше да промени решението си.

Най-напред трябваше да спечели доверието ѝ. Може би щеше да успее да го постигне, ако се постави на нейно място. Само така можеше да измисли нещо добро.

— Смятам да ѝ кажа, че работим за генерал Хауърд. Точно сега обаче тя не знае кои сме. Усетих, че се съмняваше доста в тази история за отглеждането на коне и за търсенето на нова стока. Това звучи подозрително даже и на мен, защото няма смисъл да идваш във фермерски район, за да търсиш добри коне. Тя може и да не знае това, но може и да го знае. След всичките тези подозрения мисля, че е необходимо да ѝ разкажем истината, това е единственият начин да я накараме да ни се довери напълно.

Момчето започна да пука пръстите си.

— Не ми харесва това, но си мисля, че си прав. Искам да знам какво възнамеряваш да правиш с нея?

— Да я закарам в Боис и да я оставя да говори с генерала. Ако се съгласи да се появи на събирането с генерала... ако се изправи и публично обвини баща си за всичките му злодеяния, това вече ще успее да обърне хората срещу него. Разбира се, може и да не каже нищо и да не помогне въобще. Ако преувеличи с историите, тогава няма да успее да ги настрои срещу него. Тези, които му вярват, няма да променят решението си, ако тя им каже, че той е убил жена си, изнасилвал е деца или е бил разбойник. Но все пак има и други, доста повече, които са на негова страна просто защото мнозинството е на негова страна.

— И мислиш, че това момиче ще успее да ги накара да се усъмнят в него? — Момчето гледаше подозрително.

— Може и да помогне. Трябва да я закараме там и да я оставим да говори.

— Не би ли изглеждало малко глупаво да я молим за такова нещо? Когато е била по-малка, сигурно е обичала баща си, или поне го е харесвала.

Морган се замисли.

— Може и така да е, но аз трябва да спра тази война.

— Ти си силен човек, точно така. Но искам да ми отговориш какво ще реши да направи Холидей, когато разбере, че дъщеря му е в Боис. Ще направи всичко възможно да открие какво е говорила на генерала.

— Това не е необходимо да се разчува, защото можем да я откараме там късно през нощта в някой страничен хотел, увита в шалове или нещо подобно.

Момчето се изправи, погледна през прозореца, след това отново седна. Наближаваше късен следобед и в магазина един по един влизаха и излизаха отделни клиенти. Единият от тях се оказа заместник-маршалът, който беше як мъж. Кобурът му беше излъскан до бяло.

— Мислиш ли, че ще се получи? Холидей със сигурност е платил на някои хотелиери, за да му дават информация за генерала. Може да плаща за всякаква информация. Даже като бях там, едно момче се опита да ме заговори. Попита ме съвсем приятелски откъде съм. Този шибаняк! Имах огромното желание да го сритам, но се сдържах.

Морган се усмихна.

— Радвам се да разбира, че започваш да се контролираш. Трудно ще ни бъде да вмъкнем момичето вътре незабелязано, но трябва да се справим.

— Тя още не се е съгласила за нищо. Говориш така, сякаш всичко е уредено.

— Дано да стане, няма на какво друго да се надяваме.

Информацията, която даде на генерала, не беше много полезна.

— Какво ще правим с шерифа и останалите, за които тя спомена? Щом като чичото съобщи, те веднага ще тръгнат по петите ни. Най-вероятно получават пари от Холидей чрез брататия. Мъже

като тези биха ни убили, за да се покажат в по-добра светлина. Мисля си, че веднага ще организират наказателен отряд от местните жители, които боравят добре с оръжие. Не ме е страх от тях, но ще бъде странно, ако успеем да се откопчим от тях.

Морган се учуди, като го слушаше да говори толкова добре и разумно. Няма да е добре, ако затворят момичето в лудница, а тя им каза, че точно това ще ѝ се случи, ако се опита да избяга.

— За да се опитат да ни убият, първо трябва да ни заловят. А се съмнявам, че ще ни последват през целия път за Боис, много е далеч. Първи ще решат да се върнат хората от наказателния отряд, а след известно време и шерифът с останалите. Маршалът не работи само за чичо Боб, а хората от града веднага ще забележат отсъствието му и ще го питат защо не си гледа задълженията, ами е хукнал да преследва някакво момиче по цялата страна.

Момчето все още изглеждаше притеснено.

— Но какво ще ѝ се случи, ако все пак разкаже публично? Даже и ако хората на Холидей не успеят да я докопат, тя ще остане без дом. А без никакви пари какво може да направи?

На Морган започна да му писва.

— Може да замине някъде далече от Боис, да си намери работа. А може и генералът да ѝ намери работа във Вашингтон. Мисля, че ще се справи с трудностите. Жени като нея винаги успяват да се измъкнат от калта. Ако отиде във Вашингтон, с нейната красота и знания бързо ще успее да открие някой богат съпруг. А може аз самият да се оженя за нея и да я откарам в Спейд Бит.

Тикнор не харесваше идеята да се шегуват с него.

— Бъзикаш ме.

— Така си е, Тик. Искам да престанеш да мислиш за нея, а да помислим как ще я измъкнем от града и ще я закараме до Боис. Изглеждаш ми изморен. Защо не вземеш да хапнеш и да си полегнеш, трябва да си починеш добре.

Тикнор веднага се хвърли на леглото и протегна ръце.

— Мисля, че точно това ще направя. Доста се насилих, за да се върна бързо от Боис.

— Добре си направил, Тик. Значи ще се видим до сутринта. Аз също смятам да си легна рано.

Не беше изморен и въобще не му се спеше, но просто искаше да накара младежа да заспи, за да се измъкне. Вече започваше да се стъмва, но пунктът все още работеше. Щеше да мине около час, преди да го затворят, и той трябваше през това време да наблюдава внимателно.

Когато и последният клиент си тръгна, брадатият излезе, спусна кепенците, след това заключи вратата. Никъде не забелязваше момичето. Брадатият угаси лампата в магазина, след миг светна друга лампа, която той носеше в ръка, и се запъти нагоре по стъпалата към втория етаж. Тъй като завесите на всички стаи бяха спуснати, не можа да разбере в коя стая влезе мъжът.

Морган спусна щората, след това запали лампата и се отпусна на леглото с бира в ръка. Трябваше да помисли малко. Момчето беше взело съседната стая и той го чу как влезе, нещо изтрополя, но след няколко минути силното му хъркане го убеди, че спеше дълбоко. Да, то се беше променило много и въобще не приличаше на онзи мушморок, който дойде преди три месеца при него.

Минаваше полунощ. Морган тъкмо четеше „Зовът на Грейнгвил“ и привършваше последната си бира, когато някой натисна дръжката, след това се почука тиха на вратата.

Знаеше, че това не беше Тикнор, защото го чуваше как хърка. Извади револвера и отвори предпазливо вратата. За негово учудване вътре се вмъкна Мелани. Дрехата ѝ беше разкъсана, а лицето ѝ бе цялото в мръсни петна.

Морган си помисли, че брадатият може да я е бил, но тя каза:

— Спуснах едно въже от стаята си. Чичо Боб спи в предната стая, а аз в задната. Не би трябвало да ме е чул, иначе досега да се беше разкрещял, че го обират. — Погледна към бутилката на пода. — Да имаш повече бира?

— Няма. Ако знаех, че ще дойдеш, щях да ти запазя.

Мелани приседна на ръба на леглото.

— Трябва да говоря с теб. Знам, че ще искаш да ми задаваш много въпроси, но ще ме отведеш ли до Боис? Може и да не е до Боис, а до гарата, която е на няколко мили оттук. Освен това ще можеш да ми платиш цената на билета донякъде, независимо докъде. Не знам дали ще мога въобще да ти върна парите, но трябва да се махна оттук.

Морган огледа разкъсаната ѝ дреха, лицето и ръцете ѝ.

— Успокой се. Нужно ти е пиене. Дженкинс трябва да има една бутилка в кухнята. Ще отида да я донеса и след това ще поговорим.

След малко донесе бутилката и чаша, в която сипа малко алкохол. Тя направи гримаса, но изпи уискито на един дъх, след това подаде чашата и той ѝ сипа още малко. Тя изгълта и него, след това се просна на леглото.

— Толкова съм уморена. Мисля, че това е от нерви. Ще ме вземеш ли за Боис? Мога да остана и да се крия в стаята ти, докато стане време да тръгваме.

— Виж — започна Морган предпазливо, — ще те закарам до Боис, но първо трябва да ти кажа нещо. Наистина имам ранчо за коне на север оттук, но сега работя за генерал Оливър Хауърд. Знаеш ли кой е той?

— Да, чета вестници, а чичо Боб винаги спори с клиентите за него. Чичо Боб го мрази, казва, че трябва да бъде линчуван. Нарича го любител на червени негри.

— Много хора го наричат така, но той е добър човек, рядко се намират като него.

Мелани обърна лице към него.

— Какво искаш да кажеш с това, че работиш за него? Нещо като шпионин?

— Опитвам се да събера информация.

— Информация, която да се използва срещу баща ми?

— Точно така. Какво ще кажеш за това? В края на краищата, той е твой баща.

Преди да му даде отговор, тя поиска още алкохол. Морган сипа малко и я зяпна, когато и него обърна на екс.

— Не ме интересува баща ми, той не ми е баща — каза тя ядно. — Никога не се е държал с мен като баща. Всичко, което възнамеряваш да използваш, за да разбиеш това копеле, ще бъде одобрено от мен.

Морган разбра, че тя вече е спокойна и говори уверено, а това беше добър знак.

— Можеш да ми помогнеш — каза той.

— Как?

— Като ми разкажеш неща, които никой друг не знае за него.

Мелани се приближи още по-близо до него.

— Ще ти разкажа всичко, което искаш да знаеш. Бих искала да го видя в гроба.

[1] Tick — кърлеж — б. пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Започна да се киска тихо.

— Знаеш ли, че кучият син е наполовина индианец? Да, такъв е. Великият шампион на бялата раса е наполовина червенокож. Наполовина червен, който яде кучета, както се изразява за индианците. Баща му се е оженил за индианка в Северна Каролина, но тя умряла, докато давала живот на моя извратен баща. Знам това, защото баща му, моят дядо, още беше жив, когато бях дете, и той ми е разказвал това. Дядо не се срамуваше от това, че се е оженил за индианка. През тези дни е било нещо нормално.

Тя притихна за момент, но Морган не смееше да се обади. Да, това можеше да се приеме за чиста монета — Холидей беше мургав, с черна коса и нещо в него издаваше, че има слаба прилика с индианците.

— Баща му взел детето, тоест баща ми, и се преместил тук, в Айдахо. Започнал бизнес с един търговски пункт, този в Грейнгвнл, и построил цяла верига такива. Спечелените пари започна да влага в други бизнеси и преди да навърши петдесет, стана известен като много богат човек. Баща ми не се лишаваше от нищо. Най-хубавите дрехи, коне, училища. Едно от най-важните неща е била военната академия. Той е израснал в такава атмосфера, че е станал лош, отвратителен, арогантен и жесток. Като дете не можех да разбера защо толкова много мразеше индианците. Но когато дядо ми разказа историята му, ми стана ясно всичко. Не знам защо не ми я беше разказал по-рано. Явно не му е харесало отношението на баща ми към индианците. Тогава той все още беше честен, но постепенно започваше да се оплита в игри. Дядо ми поиска от мен да не казвам нищо за това, което ми е разказал, на баща ми, и аз никога не съм споменала. Но го презирам, защото се е срамувал от собствената си майка. Като твърдеше, че мрази всички индианци, означаваше, че мрази и майка си.

Тя постоя мълчаливо със зареян поглед, след това продължи:

— Гордея се с това, че в жилите ми тече и индианска кръв, и ненавиждам баща си за това, което той се отгатва да направи с тях.

— Генерал Хауърд се опитва да го спре, аз също. Ти също можеш да помогнеш, но трябва да си сигурна в себе си. Ако не можеш, не го прави.

Тя се приближи още повече към него и той започна да се притеснява. Странно беше да получава ерекция при толкова сериозен разговор.

— Как да ти помогна? — попита тя. — Кажй.

Морган пое дълбоко въздух, след това издиша шумно.

— Генералът е определил масов протест на 20 юли. Той смята, че това е единственият начин да спре баща ти намерението му да унищожи всички племена в тези райони. Ще можеш ли да се изправиш до генерала и да кажеш на хората същото, което разказа и на мен? За това, че баща ти е наполовина индианец, което го прави лицемер. Искаш ли да разкажеш какво е сторил на майка ти? Може да си спомниш и други неща.

— Да, разбира се — отвърна му тя без никакво колеба ние. — Ще направя всичко, което искаш.

За първи път в живота си Морган не искаше да получава ерекция. Опита се да не мисли за това.

— Може да се окаже опасно, предполагам, че знаеш това.

— Да, баща ми ще бъде доста изобретателен и ще иска на всяка цена да ме убие. Той не обича нищо и никой, обича само себе си. Ако все пак някой трябва да отиде в лудница, това е той.

Възбудата му не изчезваше и той се запита дали нямаше да ѝ се нахвърли в близките няколко минути. Тя правеше всичко възможно да го предизвика.

— Ще се постарая да не ти се случи нищо — обеща той. Сега тя се притисна в него.

— Но не ми гарантираш нищо, нали?

— Не, не мога. Но ще направя най-доброто за теб.

— Можеш да започнеш още сега — каза тя и започна да разкопчава панталоните му.

Членът му вече беше твърд като дърво, когато тя го хвана с ръка. Бързо свалиха и нейните дрехи. Когато той разтвори краката ѝ и влезе в нея, тя изпъшка. Разбра, че тази жена знаеше много за секса, и това

го възбуди още повече. Той влизаше и излизаше, като придържаше с ръце дупето ѝ и от време на време променяше леко ъгъла, за да чувства по-добре проникването. Тя започна да охка силно, но той даже не помисли за Тикнор, който можеше да се събуди единствено само при сигнал за опасност, а все още опасност нямаше.

Тя не говореше и това му харесваше, но стоновите ѝ изразяваха удоволствието, което изпитваше. По лицето и тялото ѝ започна да избива ситна пот, което направи кожата ѝ да лъщи. Той започна да смуче зърното на едната ѝ гърда, след това на другата и тя изстена. Да, беше доста агресивна и въобще не се срамуваше. А това беше най-хубавото от всичко.

След минута тя се завъртя и той разбра, че иска да мине над него. Нямаше нищо против, затова легна на леглото и тя се отпусна отгоре му.

— А сега аз ще те чукам — прошепна тихо в ухото му.

— Тогава го направи добре — отвърна ѝ той и тя се засмя тихичко.

След това започна да се надига и отпуска с целия си таз върху коравия му член и това го накара да стене. Изведнъж му мина мисълта, че на члена му седеше не коя да е, а дъщерята на Дрик Холидей. Това го накара да се почувства велик. Но когато тя достигна оргазъм, той забрави всичко. Започна със силни свивания на влагалището си, след което започна да се върти и скача като животно, хванато в капан. Накрая се натисна с такава сила към него, че той имаше чувството, че ще я разкъса. Започна да стене от болка или удоволствие и той усети как соковете ѝ мокрят слабините му. Това го накара и той да усети, че стига края. Свърши в нея, като стискаше зъби, за да не извика от удоволствието.

— О, Господи! — каза тя, след като се поуспокои, и се търкулна до него. — Трябва да си почина малко.

Лежаха така един срещу друг, изтощени, но щастливи. Отвън започваше да вали. Приятно му беше да лежи в леглото с тази жена в такава мрачна нощ. Изведнъж се сети за нещо, не искаше да го споделя, но все пак го рече.

— Мисля, че най-добре е още сега да тръгнем за Боис.

— Какво? — Тя беше доста озадачена.

— Късно е, но не е прекалено късно. Навън вали, а чичо ти Боб спи дълбоко. Маршалът и момчетата му също. Целият град се е прибрал и в момента спи. Ако тръгнем сега, ще имаме доста мили преднина, преди Боб да се събуди и да съобщи за бягството ти. Какво ще кажеш? Мисля, че нощта е добра, за да се измъкнем.

— О, боже! — възкликна тя. — Нямам никакви дрехи, палто, нищо.

— Аз също, а и Тик. Би трябвало да имаме, но не сме взели. Имам голяма риза, ще ти дам и шапката си. С каквото и да те увием, няма да останеш суха, но поне няма да ти е студено. Хайде, казвай, че времето минава. Да или не?

— Добре, да се махаме. — След тези думи тя се изправи и започна да се облича.

Морган я последва.

— Ей сега се връщам, само ще събудя момчето.

Тя се изсмя нервно.

— Май няма да е много доволен от това, като чувам как хърка.

Почука тихо на вратата и когато тя се отвори, пред очите му стоеше дулото на револвера му. Очите му го гледаха ясно, нямаше никакви прозявки, беше събуден напълно.

— Обличай се веднага. Мелани е в стаята ми и тръгваме веднага за Боис. После ще ти обясня какво стана. Хайде, бързо.

Той се върна в стаята си и след минута момчето вече беше при тях. Морган бързо му обясни как стоят нещата.

— Добре — кимна той накрая. — Но навън вали.

— Още по-добре — отвърна му Морган. — Тъкмо няма да срещнем никой по пътя си. Хайде, помогни ни да я увием в тези дрехи, трябва да я запазим колкото е възможно суха.

Сложи шапката си на главата ѝ. Вдигна щората, изгаси лампата, а керосина сипа в две бирени бутилки, след което откъсна парче от чаршафа и сложи във всяко гърло по една ивица. Тикнор го наблюдава мълчаливо, но накрая не се стърпя.

— Какво правиш?

— На около десет мили южно оттук има мост над реката. След този дъжд реката ще придойде. Когато прекосим от другата страна, ще изгорим моста. Нито един човек няма да се опита да премине реката,

след като е придошла. Маршалът може да получава пари от Боб, но не вярвам да иска да си даде живота за това.

Обърна се към Мелани.

— В колко часа ще те очаква в магазина?

— Точно в седем.

— А сега е два часът. Това ни дава преднина от пет часа. Ще се отдалечим оттук тихо, а след това ще галопираме. Ще яздиш зад мен, след това ще минеш зад Тикнор. По този начин конете няма да се изморяват от допълнителната тежест.

Когато минаваха покрай пункта, не се виждаше никаква светлина, не се чуваше нищо. Зад себе си Морган усещаше момичето да трепери. Чудеше си какво ли си мисли сега. Преди време е живяла в къща с всички удобства, а сега бягаше, за да спаси живота си. Колко странно беше всичко в човешкия живот.

Минаха доста път, но тъмнината и дъждът ги затрудняваха още повече. След като излязоха от града, Морган пришпори коня си в лек галоп. Страхуваше се, че в тъмнината конят можеше да се спъне и да ги събори на земята, а това можеше да доведе до по-големи неприятности. По никакъв начин не трябваше да контузват конете, иначе бяха загубени. А ако все пак някой от конете си счупеше крака, щяха да загубят време да се придвижват с товарния кон, щеше да се наложи да оставят храната, което означаваше да си търсят храна по пътя в някое селище. Това щеше да им коства време, а всяка загубена минута означаваше, че преследвачите се приближават по-близо до тях.

Хубавото беше, че нямаше телеграфна връзка между Грейнгвил и Боис. Обикновено телеграф имаше там, където имаше и железопътен път, а между тези два града нямаше такъв път, така че нямаше никакъв начин Боб да успее да телеграфира на Холидей, че дъщеря му е избягала. Морган се надяваше, че липсата на мост щеше да забави достатъчно маршала и хората му, но все пак не можеше да разчита само на това. Някъде по-надолу можеше да има брод. Не беше чувал за такъв, но това не означаваше, че няма. Но каквото и да забавеше маршала, за тях означаваше преднина.

Когато стигнаха до моста, реката отдолу вече ревеше с пълна сила. Като го преминаха, той нареди на двамата да продължат напред.

— Ще ви настигна.

Мокър до кости, изтича до моста и се огледа. Дъждът беше силен и по никакъв начин Морган нямаше да успее да запали дърветата отгоре. Спусна се внимателно под него, като гледаше да е предпазлив, за да не хлътне в реката. Под моста беше доста тъмно и той не виждаше, а само чуваше рева на реката. Като работеше опипом, разви одеялото. Част от него се беше намокрило, но бутилките и парцалите бяха сухи. Напои одеялото с керосин, след това го пхна в една от кръстосаните подпори, които крепяха основата. Искаше да го сложи по-близо до центъра, но нямаше как.

Пресегна се и измъкна две кибритени клечки, които държеше винаги във вътрешния си джоб. Драсна едната в ботуша и за негов късмет тя се запали. Поддържа я под единия край на одеялото, докато хване огънят. След като достигна до керосина, огънят мигом лумна, като разпръскваше на всички страни пламъци. Морган се изкачи обратно на брега и се спря, за да се увери, че го е запалил добре. Мина известно време, преди пламъците да започнат да пълзят по гредите, но постепенно огънят се усилваше, вече чуваше прашенето на голящото дърво. След няколко минути се чу силно припукване и мостът се наклони на една страна, а част от него падна във водата.

Вече нямаше какво да правят тук, сега трябваше да се молят реката да се напълни още, за да не може да се премине известно време. Върна се при другите и така продължиха да яздят още пет мили, след това Мелани се прехвърли на коня на Тикнор.

Морган се засмя. Момчето явно харесваше нейната близост. Така изминаха двадесет мили от града, преди да слязат и да оставят конете да починат малко. Въпреки проливния дъжд конете пиха вода от локвите покрай пътя, а и те се напиха. Морган знаеше, че когато човек усеща, че краят му е близо, ожаднява бързо. Смешното беше обаче, че под такъв проливен дъжд пиеха вода, сякаш бяха в пустинята.

След това той попита момичето добре ли се чувства и остана доволен от положителния ѝ отговор.

— Ще се наложи да продължим да яздим цялата нощ. Колкото повече мили изминем, толкова по-голяма преднина ще имаме пред преследвачите.

Все още треперейки от студ, тя се опита да се пошегува:

— Май доста си бил преследван.

— Случвало ми се е — кимна той. — И мисля, че ще се справим. След като се развидели, ще намерим място, където да починем малко, може и да поспим няколко часа. Конете се справят чудесно, но и на тях ще им е необходима почивка.

Някъде около седем сутринта стигнаха до една изоставена ферма близо до пътя. Таванът на къщата беше пропаднал от единия край, но другата част все още беше там.

Зад къщата имаше малък обор, където можеха да настанят конете си. Назобиха ги добре, напоиха ги, след което ги вързаха да почиват. В къщата имаше едно голямо гнездо на стършели, нищо друго. Помпата в началото източи мръсна вода, но след това тя се избистри и на вкус ставаше за пиене. Нямаше огнище, но коминът беше там. Морган обаче им нареди да не се пали никакъв огън, защото даже и в такъв мрачен и дъждовен ден пушекът можеше да се забележи отдалече. Това може да доведе любопитни съседи, а още по-лошо — някой местен човек на закона, който щеше да има пълното основание да ги задържи до изясняване на нещата около тях.

Хапнаха студена храна, след което налягаха по пода, за да поспят. Преди да си легне, Морган излезе и дълго оглежда хоризонта с бинокъла си, за да се увери, че наблизко няма никой. Но в този дъжд трудно можеше да забележи нещо, затова се отказа. Легна си и се замисли, че вече минаваше седем и Боб тъкмо е вдигнал врявата или вече тича, за да съобщи на маршала. Знаеше, че ако се движеха така, можеха да успеят, но, както се изрази момичето, нямаше никаква гаранция за това. След малко заспа.

Три часа по-късно отново бяха на път, все още уморени и мокри. Някъде към два следобед дъждът спря и тримата се пооживиха. След малко се показа и слънцето и дрехите им започнаха да съхнат. Стигнаха до град на име Мак'кол и успяха да купят малко храна от един смесен магазин. Даже Морган се почувства спокоен и наруши правилото си, като реши да се отбият на чаша кафе и лека закуска в едно заведение в края на града.

Така дните си минаваха. Понякога валеше, но времето като цяло беше топло и приятно. Мелани, която в началото се беше наплашила до смърт, вече започваше да се съвзема. Приготвяше всяко тяхно ядене с лекота и всеки път Тикнор откриваше колко е вкусно всичко.

Необходими им бяха шест дни, за да стигнат до Боис. Когато се изкачиха на един хълм на две мили от града, го зърнаха. До нощта оставаха още няколко часа и Морган реши да изчака там, защото беше по-безопасно.

— Когато влезем в града, ще спуснеш шапката ниско над очите — обърна се той към момичето. Тя веднага изпълни това и той кимна доволно. — Точно така. Мисля, че няма да имаме проблеми.

— Ще изглеждаш смешно, ако не носиш шапка — прекъсна го момчето. — Всеки носи шапка.

— Ще си мислят, че може да съм малко странен. А още утре сутринта ще си купя нова.

Когато влязоха в града, вече се беше стъмнило напълно. От един горчив спомен знаеше къде се намира хотел „Ратдръм“. Като млад беше дошъл в града и вечерта се напи здраво. Объркан и непознаващ все още града, той се намърда в хотела, леко тананикайки си, но след минута изхвърча от вратата, като за това му помогнаха трима здрави мъже, грижещи се за спокойствието на мормоните, които точно тогава имаха някакво събиране. Не беше негова вината, като си мислеше, че това е още едно местенце, където ще може да продължи да пие.

Боис се беше разраснал. Вече имаше гара, а и доста високи сгради, повече банки, църкви, публични домове и заведения, не като по-рано, когато наблизко все още имаше златотърсачи. По реката се мяркаха хора с лодки, които явно спортуваха за отмора, а в другия край на града имаше стадион.

За късмет започна отново да вали. Всеки останал по улицата бързаше да се прибере и никой не им обръщаше внимание. Просто трима фермери бяха дошли насам, за да изхарчат по някой и друг долар. Някакъв пиян извика завалено на Морган:

— Защо не си купиш шапка, друже? Не ти ли казаха, че навън вали?

Минаха покрай главния офис на Партията от Айдахо, който заемаше една голяма четириетажна сграда. Хотелът, който търсеха, беше на 15-а улица и Морган си го спомняше доста смътно. Знаеше, че той беше с репутация, в него се отбиваха хора, които не прекаляваха с алкохола. Когато го наближиха, забеляза, че отвън изглежда доста неприветлив, но вътре миришеше на религия, атмосферата беше наситена с добри чувства.

Наложи се да почукат доста на вратата на генерала, преди Шанди да отвори. Той си беше с ежедневните дрехи, само че сега на главата му се мъдреше червена нощна шапчица. На кръста му висеше „Колт“ 45-и калибър и дясната му ръка стоеше близо до него, когато им отвори.

— Генералът се е оттеглил за сън — каза той, блокирайки вратата с тялото си. — Така че каквото и да искате, ще се наложи да изчакате до сутринта. Това е. Елате утре. Не знаете ли, че е късно?

Морган се наложи да стисне зъби, за да не избухне. От шест дена бяха на път, почти не бяха мигнали през това време, а тук този тъп ирландец ги караше да чакат още.

— За бога, още е едва девет и половина. Имаме важна информация за генерала. Трябва да го видим сега.

Гибонс го изгледа зверски, готов да се сбие.

— А аз ви казвам, мистър, ще трябва да почакате. Елате утре с тази ваша информация. Това ми е последната дума.

След това понечи да затвори вратата, но Морган я натисна рязко и тя го удари в лицето, което го накара да отстъпи крачка назад. От носа му потече кръв.

— Ще те очистя! Мамка ти, вече си мъртъв! — изръмжа той.

Тъкмо направи крачка напред, когато генералът се появи от спалнята си по нощница. Очите му мигаха зад очилата, които носеше за четене. Изглеждаше озадачен.

— Какво става тук? Гибонс, отговаряй.

Въпреки че от години вече не беше в армията, Гибонс застана мирно.

— Разлика в мненията, сър. Този Морган иска да говори с вас, а аз му казах, че е късно.

— Глупости! — Генералът смъкна очилата, за да вижда по-добре. — Аз си четях в стаята. Влизайте — обърна се той към Морган. — Здравсти, Тикнор, пак се срещаме. А кой е третият?

Мелани все още беше с шапката на главата си, но сега Морган я смъкна.

— Но това не е мъж. Господи!

— Това е Мелани Холидей, дъщерята на Дрик Холидей.

— Мили боже! — възкликна генералът. — Какво означава това?

— Тя иска да ни помогне. Има неща, които иска да разкаже на срещата, неща за баща си. Бих желал да поговоря с вас насаме. Само за минута, сър.

Генералът не откъсваше поглед от нея.

— А защо самата дама не ми каже? Мисля, че така е най-добре. Ако се отнася за баща ѝ, тогава ще е нещо сериозно.

Морган и момчето все още стояха, не знаейки какво да правят. Гибонс беше измъкнал кърпичка и бършеше разкъравения си нос. Генералът махна с ръка към стола и момчето седна в него. След това се обърна към другите двама.

— Защо вие двамата не слезете, за да хапнете нещо? Трябва да сте гладни. Нашият ресторант вече е затворен, но наблизко има други ресторанчета със сравнително добри цени. — Погледна към златния часовник. — Разговорът с дамата ще продължи докъм... десет и половина. А сега заминавайте.

И двамата се обърнаха и излязоха.

Гибонс също излезе след тях.

— Ще платиш за това, което стана, Морган. Ти и твоят красавец.

Момчето бързо се обърна, а ръката му мигновено се спусна към кобура, но Морган я стисна, преди да е измъкнал оръжието.

— Спокойно! Той е просто глупав невежа. Грижи се за генерала. Това е, което може да се каже за него.

Морган не пусна ръката му, докато не видя, че пусна дръжката на револвера. Исусе! Още една секунда и Гибонс щеше да е мъртъв. Не му се искаше да се заема с тази работа. Имаше си ранчо и смяташе да си остане да живее в него.

Спряха се пред хотела. Валеше силно и след миг отново се почувстваха мокри.

— Какво искаш да правим? — попита момчето. — Искаш ли да хапнем?

— Да, сър, ще открием най-близкото заведение и ще прием бира поне един час. А докато прием, аз ще хапна малко свинска пържола и туршия.

Момчето го изгледа отвратено.

— Звучи така, че ми се отця да ям.

— Може и да не ядеш.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Морган обясни, че трябваше да оставят генерала повечко време. Затова, когато се върнаха, вече минаваше единадесет.

Майтапеше се за бирата, защото успя да изпие само три. Лошото беше, че кухнята беше обикновена и се наложи да хапне двойна порция спаружени яйца с шунка. Момчето яде същото, но със завидния си апетит.

Гибонс отново отвори вратата и ги загледа мрачно, мърморейки през зъби. Морган веднага го подразни:

— Млъкни или ще те изкажа на учителя и той ще те накаже. Всички ще ти се смеят.

— Хайде, влизайте, момчета. — Генералът беше седнал в един стол близо до камината. Този хотел невинаги е бил толкова строг. Преди години беше доста известен и постоянно имаше клиента, та оттам се пазеха удобните столове.

Мелани седеше също на стол.

— Генералът ми показваше някои снимки — обърна се тя към Морган.

— Сядайте, сядайте.

И двамата седнаха, наострили слух.

Генералът изглеждаше притеснен и преди да започне да говори, почеса нервно чукачето на отрязаната си ръка.

— Мис Холидей ще говори на събирането ни в неделя. Искрено казано, аз съм против идеята дъщеря да обвинява баща си независимо какво е направил. Прости ми за тези думи, Мелани.

Мелани кимна.

— Моля ви, сър. Вече говорихме за това. Искам да го направя. Ако се откажете, ще си намеря мегафон и ще започна да разправям на тълпата, която ще събера за минута.

Генералът изглеждаше притеснен.

— Мили боже! Не може да направите това. Неговите хора могат да ви сторят нещо лошо.

— Значи е решено? — Гласът ѝ беше благ.

— Да.

Морган реши да се намеси.

— Ние закъсняхме и не можахме да разберем къде ще бъде това събиране.

— Старата сграда на ъгъла между 9-а и 4-а улица. Това хале е доста голямо и в него може да се поберат доста хора.

Морган беше изненадан.

— Кметът ви е разрешил да правите събиране в градска собственост?

Генералът се усмихна.

— Не, той няма да ми позволи да направя това. Но преди година сградата беше продадена на Джоузеф Хейгърмен, строител, който възнамерява да я събори и на нейно място да построи нещо друго. Той е влиятелен мъж и може да убеди кмета и властите за това. Мистър Хейгърмен дочул, че имам проблеми с намирането на удобна сграда за събирането, затова дойде при мен и ми предложи да използваме тази сграда. Тя е абсолютно празна, но Шанди нае някои ветерани от войната, които сега оправят мястото. Срещата е насрочена за три часа следобед и мисля, че това е добро време. Хората могат да се върнат от църква, да хапнат и тогава да ни посетят.

— И колко хора очаквате? — попита тежко Морган.

— Е, не знам с точност. — Генералът отвори тетрадката, която стоеше на леглото. — Може и да съм оптимист, но очаквам около петстотин човека, може и малко по-малко. Повечето ще дойдат само от любопитство. Надявам се да се отбият и нежители на града. Те имат много повече да губят, ако избухне война.

— Не звучи толкова лошо.

— Тукашният вестник, но не този на Холидей, ме подкрепя. Е, не пряко, но твърди, че самото ми име щяло да докара много хора. Това не е добре, но е точно казано.

Вече приближаваше полунощ, Морган се изправи.

— Време е да си тръгваме, сър. Стана късно.

Генералът погледна часовника си.

— Не чак толкова. Не слушайте Шанди, не съм чак толкова изморен.

— Но ние сме, сър.

Генералът ги изпрати до вратата. Мелани не мръдна от мястото си.

— Мис Холидей ще остане тук. Шанди настоява да спи на дивана, за да наблюдава вратата. — На едната страна на дивана имаше възглавница, а на земята лежеше ловджийската пушка. — Мис Холидей може да спи в стаята на Шанди. Така е по-сигурно, нали?

Морган кимна.

— Доста по-сигурно. — Пушката, заредена с едри сачми, щеше да разкъса всеки един, който се опита да проникне през вратата с взлом.

— Ако дойдете на сутринта, ще имате възможност да огледате хангара.

— Лека нощ, Морган. Лека нощ, Тик — извика Мелани след тях.

Генералът беше замислен за друго и забрави да ги попита къде смятат да се настанят, но това се хареса на Морган. Щеше да е подло, ако беше настоял да се настанят в същия хотел. Той беше чист, но мрачен. Не можеше да си поръча пиене. Малко преди заведението, в което хапнаха, имаше по-малък хотел и Морган беше зърнал вътре да влизат спокойно жени. Това беше местенце тъкмо за него, което не означаваше, че веднага трябва да си намери проститутка. Предплати за една седмица напред. След това подаде на момчето малко пари.

— Това са за една дузина бутилки бира. Аз ще се кача и ще си полегна, нали чу, че генералът каза, че изглеждам много уморен.

— Може би се налага да отидем до тази сграда, за да я разгледаме. — Както и генералът, и момчето не одобряваше това негово наливане с бира.

— Да не би да искаш да те застрелят, Тик? Ветераните на Гибонс може да ни помислят за злосторници, все още е рисковано. Сутринта ще се отбием.

Бяха платили за двойна стая, но вътре имаше само едно легло. Имаше баня и той бързо се изми, докато момчето търсеше бира и се върна, когато той вече лежеше по бельо на чистите чаршафи. Веднага сложи възглавницата така, че да е полулегнал, след това отвори едната бира и отпи яка глътка. Момчето миришеше доста и той му предложи да влезе и да се изкъпе.

— Нямам намерение да спя с миризливец — каза той. — В банята, Тик.

Изпи още една бира и вече почти заспиваше, когато момчето излезе от банята. Нямахте нищо против да си бърбри в леглото с жена, но да говори с момчето, като че ли са стара двойка, това някак не му изглеждаше естествено.

След минута беше заспал дълбоко и спа непробудно през цялата нощ. Сутринта се събуди към пет, но полежа така половин час. След това стана, избърсна се и се изми, след което сложи последната си чиста риза, все още влажна от дъждовете. Слезе до заведението да закуси точно в шест, а в шест и половина отново се върна в стаята. Момчето все още спеше непробудно, нямаше от какво да се притеснява. Остави момчето да поспи до осем, нямаше смисъл да ходят толкова рано при генерала, и докато го чакаше да се наспи, започна да чете стар местен вестник. Вестникът беше отпреди два дена и в него беше отделено доста място за генерала и събирането. Боис не беше много голям град, тук новините бяха рядкост и сега генералът беше истинска новина.

Говореше се, продължаваше вестникът, че губернаторът ще я посети като безпристрастен наблюдател. Боис беше единственият по-голям град наоколо и беше възможно. Щяха да дойдат доста репортери от Сан Фран-циско, Чикаго, Кливланд, Денвър. Това наистина беше добре.

Имаше и интервю с Холидей, който се беше ограничил само с няколко думи.

— Нека да оставим Хауърд да си прави цирк, но кога то всичко се изясни и се разсее димът, добрите хора ще разберат, че той е просто един шарлатанин. Може да присъствам на срещата, но може и да не присъствам. Но имам пълното право да присъствам там както всеки друг жител. А освен това получих и лична покана от този велик човек.

Журналистът така извърташе работите, сякаш Холидей смята генерала и събирането му просто като шега, нещо, което се появява и изчезва, без да има последствия. Но когато разбереше, че там е и неговата дъщеря, тогава щеше да мисли по друг начин. Чудеше се какво ли би направил? Да си тръгне? Да нареди на хората си да щурмуват платформата? Ако се опита, доста народ ще пострада. Ще изчака и ще види. Събуди момчето.

Когато пристигнаха в хотела, генералът вече ги чакаше. Веднага се насочиха към сградата. Генералът се взеше в двуколка, която

караше Гибонс, а останалите се возеха в малък кабриолет. Когато пристигнаха там, пред входа на зданието патрулираха ветераните.

Те поздравиха генерала, след това единият от тях, доста по-млад, веднага започна да рапортува на Гибонс, който слушаше с внимание.

— Спокойна нощ, мистър Гибонс. Имаше малък проблем с деца, които се опитваха да хвърлят камъни, но нищо сериозно. Хванахме един мъж, който се опитваше да се промъкне. Помислихме, че е шпионин, но просто беше пиян. — Гибонс се намръщи и мъжът продължи бързо:

— Беше пиян, сър. След като го хванахме, повърна и се строполи да спи на земята чак докато се появи патрулът, за да го прибере.

Вътре сградата беше чиста, празна, с добро ехо. Огромните предни врати бяха затворени и те влязоха през една странична вратичка. В единия край беше скалпена ораторска платформа. Вътре охраната седеше или стоеше, но когато генералът влезе, всички скочиха и застанаха мирно.

— Свободно — обади се генералът.

Мелани се качи на платформата и всички зяпнаха. Отзад също имаше големи двойни врати, но бяха заковани здраво. Морган се обърна към другите:

— Тези врати също трябва да се отварят. Ако се случи нещо, хората трябва да имат възможност да излязат. Не бихте искали да се тъпчат като говеда, нали?

Генералът го погледна остро.

— Прав си. Гибонс, оправете това. Сложете им резе, така че да се отварят лесно, ако се наложи. И постави някой да охранява денонощно.

Гибонс веднага отвърна на заповедта, но си личеше, че това не му хареса.

Генералът се обърна отново към Морган с въпроса дали има други предложения, но Морган не се сещаше за нищо друго.

— Не, сър. Всичко като че ли е наред.

След това решиха да се връщат в хотела. Морган предложи той и момчето да се върнат пеша.

— Мистър Хейгърмен идва тук около обяд. Ако искате, можете да дойдете тогава, за да се запознаете с него.

— Днес генералът изглеждаше по-добре.

Всъщност не му харесваше идеята да седи в една стая с този Гибонс, и то при толкова хубав ден. Слънцето грееше, птички пееха, навсякъде кипеше живот. Поразходиха се за известно време, но след това се прибраха в стаята. Морган реши да си купи нови панталони и риза, а също така и за момчето. Но то искаше дрехите му да са черни, както и шапката, за да е в тон с тях. Морган не каза нищо, но ги купи. Когато се облече, вече напълно приличаше на стрелец, но на показан стрелец от Дивия Запад. Никой истински стрелец не се обличаше по този начин. Хикок приличаше на дребен комарджия, Джон Хардин — на адвокат, какъвто си и беше, когато не убиваше хора. Но Морган не каза нищо.

Така мина петъкът.

В събота всичко все още беше спокойно. Когато отидоха да посетят генерала, откриха Мелани да чете вестник, а Гибонс зяпаше модни списания. Това само по себе си беше смешно, но студеният поглед на телохранителя ги предупреждаваше да не се смеят. Мелани им каза, че генералът е в спалнята и работи върху речта си.

— Искате ли да му кажа, че сте тук?

— Не го притеснявай, няма да се бавим много. — Беше гладен и си помисли, че може да прескочи до ресторанта да хапне. Обърна се към момчето: — Ти остани.

А защо не можеш да останеш и ти? — попита го момичето.

— Ще отида да проверя конете — излъга той.

В заведението си поръча бира и сандвич. Беше отегчен, отегчен и раздразнен. Свърши бирата си и се върна в стаята. След малко пристигна и момчето.

— Този Гибонс все ме зяпа. Попита ме дали някой не е умрял в семейството ми. Мисля си, че е заради черните дрехи. Наложил се да се махна по най-бързия начин, преди да се е случило нещо. Мелани нямаше да остане доволна, а и можеше да пострада.

И в съботата не се случи нищо интересно.

В неделя отидоха при генерала часове преди събирането. Това беше големият му ден и не трябваше нищо да попречи. Засега всичко вървеше нормално, Нямаше никакви шпиони, нито полиция, никакви репортери. По пътя към сградата за събиране някой можеше да го застреля. Някой снайперист можеше да направи това доста добре от

някой прозорец или покрив. Тогава нито Гибонс, нито хората му щяха да са от някаква полза.

Но когато му предложиха да се придвижи в закрыта кола, той се озъби.

— Глупости! Мислите, че ще ме убият пред очите на толкова много репортери?

— Холидей може да не го е грижа за репортерите — обади се Морган.

— Няма да го направя. Това е последната ми дума. Стига вече за това, имам да мисля за много по-важни неща.

Морган не искаше да се предаде така лесно.

— А какво ще кажете, ако яздим покрай вас на коне. Не като бодигарди, а нещо като ескорт.

Генералът го погледна.

— Още по-голяма глупост. Казвам ти да се откажеш от това. Това е заповед, сержант Морган.

В два часа тръгнаха към сградата. Генералът — на файтона си, а след тях се люшкаха в кабриолета Морган, Тик-нор и Мелани. Денят беше хубав, топъл и слънчев. В неделя следобед улиците на града винаги бяха тихи.

Морган наблюдаваше сградите от едната страна, а момчето — от другата, всеки стиснал в ръце пушката си. Мелани мълчеше. Една жена от съседния до хотела магазин й беше донесла нови дрехи, беше се изкъпала и изглеждаше много по-съблазнителна отколкото по-рано. Момчето трудно откъсваше очи от нея.

Пристигнаха четвърт час преди началото. Големите двойни врати все още не бяха отворени и Гибонс нареди на единия от хората си да ги отвори. Отстрани бяха наредени дълги маси, на които имаше големи баки със студена лимонада.

Някакъв старец с чаша в ръка се провикна:

— Къде е безплатната бира, генерале?

— Опитайте с лимонада — отвърна той. — Човек се чувства по-добре от нея.

Това предизвика смях сред тълпата пред вратите. От двете улици се стичаха още хора, повечето от които жени. Май генералът все пак щеше да събере около петстотин човека. Морган забеляза, че някои го гледаха присмехулно, но у други личеше истинско любопитство.

Когато от кабриолета се показа и Мелани, между тълпата се разнесе шепот. Тези, които я познаваха, започнаха да си говорят, а тези, които не я познаваха, научиха от тях. Тя носеше малка Библия, облечена с червена кожа, и това предизвика още повече шум, отколкото самото ѝ появяване. Морган се зачуди какво ли възнамерява да прави с тази Библия. Пуснаха хората да влизат и Морган се мушна сред тях. Запъти се към задните врати, чудейки се дали ги бяха отковали. Гибонс беше дал заповед, но не-винаги заповедите се изпълняваха. За негов късмет сега напречните дъски ги нямаше, имаше направено резе и той го изпробва. Вратата се отваряше лесно, а на задната улица нямаше никой.

Както повечето събрания и това не започна навреме. Вече минаваше три часът, но все повече хора продължаваха да се стичат и вече бяха надхвърлили петстотин. Бяха някъде около шестстотин и даже това огромно хале започна да се изпълва. Помисли си да отвори страничните врати, но след това се отказа, защото те бяха прекалено близо до подиума и всеки добър стрелец отвън можеше да застреля генерала.

На подиума имаше шест стола. Генералът, Мелани и един дребен човек, който явно беше Хейгърмен, бяха вече горе. Генералът се беше подпрял на катедрата и подреждаше речта си. Двама ветерани без пушки стояха от двете страни на платформата. Морган и момчето застанаха от дясната страна, за да могат да наблюдават тълпата.

Генералът прочисти гърлото си и тъкмо смяташе да започне, когато от задните редици се разнесе шум. В началото Морган си помисли, че явно губернаторът пристигаше, но след това видя, че този, който беше причината за шума, беше самият Холидей. Зад него вървяха Нийл и още един мъж. Тълпата се отдръпваше пред него, правеха му път с почитание. Нямаше никаква охрана, явно чакаха отвън.

Беше по-мургав от това, което помнеше за него, не изглеждаше като мелез. Той успяваше да прикрие гнева си. Някой бе изтичал да му съобщи, че там е и неговата, дъщеря. Тълпата злорадстваше. Каква трагедия! Но Холидей се спря отпред със скръстени ръце и вперен в далечината взор. Нийл беше нервен, а другият просто си държеше предницата на палтото, незаинтересован от никого.

Генералът започна да говори. Спокоен и гладък в личните разговори, той не беше надарен оратор. Гласът му беше слаб и тънък. Една след друга набелязваше точките, по които ще говори. Отзад някой извика:

— По-силно, генерале! Тук не се чува нищо.

Генералът се опита да повиши глас, но нямаше особен успех. Продължи да мънка. Като започна да разправя за войната през '77, каза, че нез перс са започнали първи поради заплахата от загубата на земите им. Всичко това предизвика леко недоволство, но все още го оставяха да говори. Той каза, че войната през '77 е вече минало. Въпросът беше сега, след десет години, дали искат нова война? Като гледаше право в Холидей, той започна да го обвинява в „безбожни идеи“, неговата „нехристиянска“ омраза към индианците, неговата „болна“ амбиция, които можеха да докарат в тези райони нова война. Ако започне, каза той, тази война не може да се спре или да свърши толкова бързо.

Все още гледайки в него, той го помоли да надникне в сърцето си и да открие доброто, което е останало още от дете, да събуди добротата в себе си. Предизвика го да застане веднага на трибуната и да отрече това, в което го обвинява.

— Ще се моля с теб и за теб — каза генералът.

Холидей даже и не трепна.

Генералът отпи вода от чашата, след това махна с ръка към Мелани. Тя се насочи към него, като стискаше в двете си ръце Библията, а лицето ѝ беше безизразно. Баща ѝ все така стоеше неподвижно, но Морган усети черната омраза, която се таи в него. Не би се изненадал, ако се опита да измъкне револвера си и да я застреля, но чакаше само това, а също и момчето. Холидей не мърдаше.

Мелани имаше силен глас и успя да грабне вниманието на всички още с първите думи.

— Казвам се Мелани Холидей и съм дъщеря ето на този човек там, Дрик Холидей. — Изведнъж гълпата млъкна. — Ще ви разкажа за баща ми, що за човек е той. — Вдигна Библията високо, след това я целуна. — Заклевам се в Библията и Всемогъщия Бог и в гроба на майка си, убитата ми майка, че всяко ужасно нещо, което ще ви разкажа, е истина.

Изчака малко, за да види как ще отреагира тълпата. Всички приказваха, няколко жени веднага започнаха да викат:

— Срамота! Срамота! Лъжеш! Ти си лъжкиня! Слез оттам, преди Господ да те е убил!

Имаше обаче други, които искаха да слушат, а това бяха повечето от тях. Започнаха да си шъткат, да викат и се побутват един друг и след малко се успокоиха.

Мелани си пое дълбоко въздух.

— Ето, там стои човекът, който уби майка ми, като я удряше постоянно в стомаха. Винаги я биеше по тялото, страхуваше се да я удря по лицето, защото щеше да проличи. Но след последния побой, който ѝ нанесе, майка ми изпитваше ужасни болки. Но въпреки това този лицемер, баща ми отказа да извика лекар и след седмица на големи мъчения тя умря. И знаете ли какво написа лекарят в смъртния акт? Сърдечна атака! — Тя извика силно последните думи, които прозвучаха като писък. Продължи с по-висок глас:

— Лекарят, даже не провери тялото. И защо ли трябваше? Това беше могъщият Дрик Холидей и нямаше смисъл да се съмнява в думите му. Така че тя беше погребана и забравена. Може би си спомняте, че погребението ѝ беше хубаво, но това беше по-скоро демонстрация на парите му, отколкото уважение към майка ми.

Мелани млъкна, но тълпата млчеше. Холидей не мърдаше и по нищо не личеше, че дъщеря му го е засегнала по някакъв начин. Морган се зачуди какво ли си мислеше сега. Лицето на Нийл беше побеляло, сякаш обвиненията бяха към него.

Мелани понижи глас, но все пак се чуваше ясно:

— Пазих тази ужасна тайна дълбоко в себе си. Ще ме попитате: защо? Истината е, че просто се страхувах, страхувах се от собствения си баща. Той ме заплаши, че ако реша да кажа нещо за това, ще ме вкара в лудница. И заради това ме изпрати в Грейнгвил, в пункта му, където работи неговият брат Робърт, пиян дивак, който ме биеше с камшик, когато заключвах вратата на спалнята и не го пусках вътре.

Е, тук вече започваше доста да преувеличава. По нищо не си личеше, че чичо ѝ Боб беше пияница или дивак. Просто брат му беше оставил дъщеря си при него и той се опитваше да направи всичко най-добро. Вярно беше, че е капризна, но чак пък толкова. Морган започваше да съжалява.

— Но чичо ми Робърт не е от никакво значение. Той се грижеше да върви магазинът. От друга страна, баща ми е човек с голяма амбиция. Той иска да бъде кралят, императорът на Айдахо, но трябва да му разрешите това. Планът му да премахне индианците е срам, позор. Няма никакво индианско отмъщение. Единственото нападение е той самият. Някои от петдесетте наемници, които работят за него, се преобличаха като индианци и нападаха белите фермери и заселници. Агентите на баща ми плащаха. Невероятно обвинение. Освен това съм го чувала да говори за това с някои хора много преди да започне всичко. Тогава майка ми беше още жива и аз не се интересувах от дейностите му. Но помня разговора, който имаше с тези хора. А сега това, което тогава само предлагаше, се случва. Войната с индианците, която толкова много иска, е само на косъм. А какво ще се случи с домовете и семействата ви? Това него въобще не го интересува. И защо ли? Спасителят на Айдахо не може да се притеснява за такива дребни неща. Слушайте генерал Хауърд. Ако не беше той, нямаше да имам смелостта да се появя тук, пред вас. Слушайте генерала, а не баща ми. Той е зъл, извратен човек.

Изведнъж тя като че ли изпадна в истерия. Отиде до края на подиума, където стоеше баща ѝ и я гледаше. Все още стискаше Библията, но ръцете ѝ вече трепереха.

— Проклет да си! Проклет! Проклет! Проклет да си! Защо не се качиш и да отречеш това, което казах. Отречи, че ме биеше и насилваше, когато майка ми беше болна и не искаше повече да се занимаваш с нея. Какъв мъж си, когато изнасилваш момиче едва на тринадесет? Своята собствена дъщеря! Мразя те! Нека да гориш за вечни времена в ада! — Изпищя силно, след това хвърли Библията към него. Тя го удари в лицето и падна на земята.

Без да промени изражението на лицето си, Холидей се обърна и се запъти към изхода, следван от двамата си пазачи.

Горе на подиума Мелани плачеше, а генералът я беше прегърнал и се опитваше да я успокои.

Тълпата стоеше безмълвна, не се чуваше и звук.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Мелани пийна малко вода, след това седна на стола си, като все още плачеше. Гибонс ѝ каза нещо, но тя все още продължаваше да се тресе. Хейгърмен ѝ предложи носната си кърпа, тя я взе и избърса сълзите си. Генералът се беше изправил зад катедрата. Някой беше вдигнал Библията и я сложил в крайчеца на подиума. Тълпата беше неспокойна, но не искаше да си тръгва. Мелани ги разчувства и те очакваха още.

— Приятели — започна генералът, — чухте някои шокиращи истини. Аз съм също толкова шокиран, колкото и вие. Но нека да оставим личните грехове на Холидей, за това Господ ще го съди! Нека този, който е безгрешен, да хвърли първи камък. Бог е добър. Бог е милостив и ще прости даже на грешник като Седрик Холидей, ако той се надява и искрено желае това.

Майната ти, генерале. Мелани се постара да направи голям, но лъжовен спектакъл, а той замазваше това.

— Искам да ви помоля да се молите за Седрик Холидей. Освен това искам да го отхвърлите като водач, тъй като от него водач не става. Той ви е лъгал, готов е бил да заложи вашия живот и живота на семействата ви за своите собствени интереси. Отхвърлете го, не го слушайте. Неговите дни са преброени.

Холидей го нямаше вече десет минути, а генералът още се въртеше на това. Започваше да се повтаря. Мелани беше спряла да плаче и сега шепнеше нещо на Хейгърмен. Интересното беше минало и някои хора от крайните редици започнаха да се оттеглят. Имаше и някои от средата и отпред, които се опитаха да си тръгнат, но беше невъзможно да се измъкнат.

Морган си мислеше, че генералът трябваше вече да спира с това, когато някой изкрещя:

— Пожар!

Изкрещя жена, след това още една и изведнъж цялата тълпа изпадна в паника. Едната стена на сградата гореше и старото,

изсъхнало дърво бързо поддаваше. Всички се насочиха към вратите, мъже викаха, жени пищяха. От бързината някои от предните паднаха и мигом бяха отъпкани от стотиците крака. Морган сви ръце и извика колкото глас има:

— Можете да излезете през задната врата. Ще отворя.

Огънят бързо стигна покрива и езиците запълзяха над главите им. Морган изтича до вратата и видя единия от охраната да се опитва да смъкне резето, но то беше заяло. Опитаха заедно, но нямаше никакъв ефект.

— Спасявай се! — изкрещя той, след това изтича на подиума. Мелани все още беше там и гледаше горящия покрив, като пукаше пръсти и мърдаше устни, без обаче да издаде и звук. Хейгърмен се беше изгубил някъде сред ужасената тълпа. Момчето беше съборено на земята от хора, които бяха объркали посоката за изхода, и тъкмо се надигаше.

— Изкарай я оттук — изкрещя към него и я посочи с пръст.

Момчето веднага я сграбчи, но тя започна да се съпротивлява. Покривът над подиума гореше силно и всеки момент щеше да падне. Тя избута Тик настрани и покри с ръце лицето си. От покрива се отдели горяща факла и падна вървху главата ѝ. Тя се строполи, обляна цялата в кръв. Той я сграбчи. Все още чувстваше сърцето ѝ да тупа. Подаде я на момчето и му нареди да я изнесе.

Половината от тълпата вече се беше измъкнала навън. В края все още някои викаха и се опитваха да се придвижат по-бързо до изхода. На земята лежаха в безсъзнание или мъртви доста тела. Чу се звън от пожарната команда, след това задната врата се отвори и един от пожарникарите изкрещя:

— Насам. Можете да излизате оттук.

Хората най-отзад веднага се затичаха към другия изход. Някои падаха, но не всички се изправяха. Морган забеляза генерала да пада на пода, дрехите му горяха. Гибонс веднага го сграбчи през рамо и го понесе към изхода. Тик изнасяше на ръце Мелани.

Морган се измъкна точно навреме, преди покривът да се срути с трясък зад него. Единият от пожарникарите се обърна към друг:

— Няма смисъл. Остави да изгори всичко.

Морган сграбчи единия от пожарникарите с такава сила, че онзи се намръщи.

— Какво беше станало с вратата? Не можах да я отворя.

— Беше притисната с една кола. Ей я там — пожарникарят махна с ръка. — Пълна е с камъни. Четирима едва успяхме да я поместим.

Морган остави пожарникаря на мира и се запъти към генерала, който седеше отпуснат на една стена. И двете му ръце бяха потопени във вода. Гибонс мокреше кърпа и бършеше лицето му с нея.

Морган приклепна до него.

— Как е той?

— Доста зле. Много е стар вече. — Изправи се.

— Къде са момчето и Мелани? Гибонс го погледна.

— Не знам и не ми пука. Има ли някъде лекар. Ако намериш, прати го насам. Трябва да закараме генерала в болница.

Появиха се три санитарни коли. Едната от тях беше само наполовина пълна, но водачът тъкмо смяташе да тръгва. Морган му извика да изчака, но той явно бързаше. Иззад ъгъла се появи и Гибонс, влачейки през рамо генерала.

— Сложете го в следващата кола — каза коларят. Преди още да е мигнал, и Гибонс измъкна револвера.

— Само да потеглиш, и ще ти пръсна главата. — Той сложи внимателно генерала, качи се и той, вратите се затвориха и колата потегли.

Морган извика един друг колар, по-възрастен, и го попита дали е виждал едно момче, цялото облечено в черно. Трябваше да носи едно момиче.

— Колата вече ги откара. Момичето ми изглеждаше мъртво. Съжалявам, ако ви е позната.

Мъжът обясни как да стигне до болницата. Той се метна на кабриолета и след пет минути беше там. Беше препълнена с изгорени, някои от тях викаха, други все още бяха в несвяст, но генералът не беше там.

Забързана сестра се опита да го заобиколи, но той застана на пътя ѝ. Попита за момчето и момичето.

— Когато я докараха, тя вече беше мъртва. Сега е в моргата. — Тя мина покрай него, след това приклепна до изпаднал в безсъзнание мъж. Запъти се към рецепцията, за да попита къде е настанен генералът. Там видя момчето, отпуснато на един стол.

— Чаках те — каза то беззвучно. — Мелани е мъртва. Умря по пътя насам. Както и да е, мъртва е.

— Знам. — Момчето приемаше смъртта ѝ тежко. Морган не искаше да говори повече за нея. — Къде е генералът?

— В някоя стая предполагам. Не знам къде е.

— Хайде, ела. Трябва да го намерим.

Сестрата на рецепцията погледна в книгата и им отвърна, че генералът е в стая 37.

— Но сега не можете да се качите горе, защото лекарят е там. Ще се наложи да изчакате.

— А с него имаше ли един едър ирландец?

— Той е друго. Генералът помоли той да бъде при него.

— Тогава защо да не можем и ние да се качим? Аз съм синът му, а това е неговият внук. Казвам се Морган, а той — Тик.

Сестрата му се усмихне леко.

— Не мисля, че ви вярвам. Но които и да сте, трябва да изчакате. Аз ще проверя и ще ви кажа кога да се качите.

Седнаха на една пейка и зачакаха. За известно време момчето мълчеше, след това се обади.

— Хората на Холидей направиха това.

— Да, те бяха.

— Не смятам да стоя със скръстени ръце.

— Мисля, че това е доста добра идея. Ще дойда с теб, но първо искам да разбера как е генералът.

— Не бих искал да чакам дълго. Ако се наложи да чакаме дълго, аз тръгвам.

Не се наложи да чакат.

Втурнаха се в стаята, но генералът беше изпаднал в безсъзнание и не можеха да направят нищо. Тъкмо се обръщаха към вратата, когато Гибонс се обади:

— Къде ще ходите?

— Теб какво те интересува? — Морган не беше доволен от това, че генералът е в несвяст, и сега беше доста раздразнен.

— Изглеждате така, сякаш сте решили да направите нещо много важно. Тръгвате след Холидей, нали?

Морган кимна:

— Точно така.

Гибонс се изправи.

— Ще дойда с вас. Ще съм ви от полза. След това, което каза дъщеря му, огънят и така нататък, мисля, че дните на Холидей са преброени. Ще е добре да увисне на въжето, но за това трябва повече хора.

— Ако ще идваш, тръгвай. — На Морган не му се слушаше повече.

Излязоха и се качиха в двуколката. Гибонс взе юздите.

— Мисля, че вече всички ще говорят за Холидей като за ужасен човек — започна той. — Начинът, по който това момиче извика накрая... всичко изглеждаше съвсем истинско. Как може момиче като нея да съчини такива неща и да ги каже пред толкова много народ?

Мелани можеше, помисли си Морган.

— Този Морган е вече минало, той е отчаян и обезверен.

Морган накара Гибонс да спре две сгради преди сградата, в която се намираше Партията на Айдахо. Вече се стъмваше, а от сградата се носеше силна военна музика.

Колкото повече се приближаваха, толкова музиката се усилваше, след това се чуха и други звуци. Чуваше се смях, мъже тропаха по пода. Гибонс посочи с пушката.

— За какво ли празнува Холидей? За това, че дъщеря му е ийртва, а генералът е на косъм.

— Съмнявам се да е празнуване — отвърна му Морган.

Повечето от стъклата бяха счупени. На земята лежеше стъпкана голяма картина на Холидей. Звездата му наистина започваше да залязва.

Вратата пред стълбите не се охраняваше от никого, явно той не ги очакваше. Тръгнаха нагоре по стълбите, водени по музиката. Тя беше толкова силна, че можеше да събуди и мъртвите. Това означаваше, че явно Морган го няма, а неговите хора са решили за последно да си погуляят, защото вече изворът на пари пресъхваше. Морган се заслуша внимателно, но не можа да долови нито един женски глас. Ако горе бяха само мъже, това значеше истински неприятности. Стигнаха до вратата, която беше наполовина отворена. Първи влезе Гибонс, а след него се вмъкнаха Морган и Тик. Холидей стоеше зад една маса, пред себе си имаше чаша и пълна бутилка. От едната му страна стоеше Нийл, толкова пиан, че едвам гледаше. Шест

груби мъже, които явно бяха стрелци, танцувала около дебелия мъж, който Морган беше забелязал на срещата. Те въртяха дебелака наляво-надясно. Лицето му беше почервенияло от уискито и раздразнението.

Холидей ги забеляза и веднага скочи с рев, който се оказа доста по-силен от музиката.

— Морган! Морган! Най-после дойде, но си водиш и приятели! Ти знаеш какво направи днес, нали, копеле?

Дебелакът се отскубна от мъчителите си и спря музиката. Изведнъж стана невероятно тихо, той се опита да каже нещо, но последвалото изръмжаване от страна на Холидей го накара да млъкне.

Холидей тръгна към тях. Морган си мислеше, че ще се опита да избяга или да се прикрие, но той явно беше много пиян или ядосан, защото се приближаваше към тях. В ръцете си държеше колт, а шестимата стрелци носеха по два револвера: един в кобура и един, запасан в панталоните. Никой нямаше карабина или пушка.

— Ти започна всичко — отвърна му тихо той. — Сега вече всичко свърши.

— Не още! — извика Холидей. — Доведохте дъщеря ми, за да хвърли толкова низки лъжи право в лицето ми. Никога не съм убивал майка й, никога не съм я изнасилвал. Заплашвах я с лудница, защото си беше луда. Пратих я при брат ми, за да се грижи и я наглежда, защото аз нямах много време. И тогава се нови ти, гадино. Ти разби движение, което щеше да превърне този район в най-хубавия щат в Америка. Кой си ти? За какъв се мислиш? Фермер, най-обикновен фермер, който се занимава с отглеждането на коне. Как посмя да се опълчиш срещу мен? Излъга дъщеря ми и накара да наговори всичките тези лъжи, за да очерни името ми, луда кучка.

Гибонс държеше пушката си насочена към шестте стрелци и това ги изнервяше. Холидей започна да крещи отново, когато единият от тях не изтрая, ловко измъкна пистолета си и стреля два пъти, но пропусна. Пушката изтреця и четирима от стрелците се повалиха на земята, гърчейки се в кръв. Холидей се опита да вдигне револвера си, но Морган беше по-бърз, веднага изпрати два куршума в гърдите му. Единият от останалите двама стрелци успя да убие Гибонс с изстрел в главата, но веднага след това Морган го застреля. Последният се опита да избяга към вратата, но куршумът на момчето беше по-бърз.

Всичко това се разви за секунди и дебелакът се втрещи. След миг вдигна ръце и започна да моли за пощада. Морган му нареди да легне на пода с разперени встрани ръце. Дебелакът веднага се подчини. В този момент момчето изтича към масата, зад която се беше скрил Нийл, който бърбеше несвързано.

— Не го убивай! — извика остро Морган. — Това копеле ще ни трябва.

Момчето се обърна с револвер в ръка, след това се отказа и измъкна изпод масата треперещия редактор.

Стаята миришеше на барут и кръв. Чуваше се дрънкането на колите на полицията. Морган допря револвера до главата на дебелака.

— А сега отговаряй или ще ти пръсна мозъка. Как се казваш и като какъв работиш при Холидей?

— Едуард Тазвел. Аз му бях счетоводителят в Боис.

— Значи знаеш как е печелил парите си?

— Да, имам книгите, но нямам никаква връзка с това, което е правил. Просто пращах пари на Нийл и разни други хора. Ще ви кажа всичко, което искате да знаете.

— Ще го потвърдиш ли в съда?

— Само не ме убивайте. Ще потвърдя всичко.

Морган го ритна в дебелия задник.

— Само да си промениш мнението, и ще си имаш работа с мен. А сега ставай и да не съм те чул да продумваш.

Обърна се към момчето:

— Ще занесем този боклук в полицията. Началникът може да не остане доволен от това, че ни вижда, но ще се наложи. Холидей го е подкупил. Този огън уби много хора, така че ще иска да се измъкне по някакъв начин. Хайде да тръгваме.

Оставиха Гибонс и останалите и потеглиха с двамата пред тях. След три часа бяха отново в болницата. По пътя нататък момчето му каза, че би искало да се върне в „Спейд Бит“.

— Смъртта на Мелани ми причини доста болка. Баща ѝ лъжеше за нея, нали?

— Разбира се — каза той, но въобще не беше сигурен в това.

И да беше лъгала, тези лъжи бяха разбили живота на баща ѝ. Дебелият подписа признание, че е давал подкупи на Нийл, и полицията сериозно реши да се захване с него.

— Какво ще кажеш да се върна с теб в „Спейд Бит“? След всичко, което свършихме, там има доста работа.

— Имам по-добра идея. Какво ще кажеш да станеш охрана на генерала? Ще му трябва някой.

— Аз! — беше озадачено, но след това го погледна. — Мислиш ли, че ще ме вземе?

— Защо не? Ти му помогна да спрем Холидей и това той никога няма да забрави. И аз ще добавя няколко добри думи за теб, което също може да се окаже полезно. Само си помисли за всички места, които ще обикаляш: Вашингтон, Ню Йорк и така нататък. И ще се срещаш с много и прекрасни момичета.

Продължиха така още известно време, след това момчето се спря:

— Не ме ли искаш в „Спейд Бит“?

— Мисля, че не. Ти не ставаш за такъв живот. А с генерала ще можеш да правиш това, което ти харесва, тоест да защитаваш добър човек. Какво ще кажеш?

— Не може да бъде!

На регистрацията сестрата ги позна.

— Добри новини. Генерал Хауърд е в съзнание и пита за вас.

Запътиха се към стълбите.

— Хайде да отидем и да го склоним.

Издание:

Издателство „Калпазанов“ — Габрово, 1997

Превод: Димитър Генов

Редактор: Мая Арсенова

Оформление на корицата: PolyPress, Габрово

Печат: „Абагар“, В. Търново

Формат: 84/108/32

ISBN 954-17-0156-6

Dorchester Publishing Co., Inc., 1995

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.